

வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு

அகலாங்கன்

வண்ணிப் பிரதீதச

வயற பண்பாடு

தமிழ் வாழ்த்து

இசைத்திட முடியாது எங்கள் பெருமை - தமிழ்
இன்பமோ சொல்லினிலே சொல்லல் அருமை
திசைதோறும் எங்கள்மொழி செய்யும் புதுமை - இது
தேவர்க்கும் கடவுளர்க்கும் என்றும் இனிமை.
(இசைத்.....)

பக்தியின் மொழி தமிழாம்
பரவசந் தரும் புதிராம்
நித்தியம் வளம் பெருகும்
நிகரிலா மொழி தமிழாம்.

கம்பனும் வள்ளு வரும்
கவிஇளங் கோவுந் தந்த
செம்மை மிகு கவிதை
சிந்தை தனை நிறைக்கும்.

(இசைத்.....)

ஒளவையின் அறி வுரைகள்
அருண கிரிப் புகழ்கள்
செவ்வை மிகு தமிழில்
சேக்கிழார் தரும் கவிகள்

முவர் தமிழ் அமுதும்
முடி மன்னர் ஆதரவும்
தேவர் களும் பருகும்
திருவா சகப் பொலிவும்

(இசைத்.....)

நல்லூர் நா வலரும்
நல்ல விபு லானந்தரும்
பல்லோர் புகழ்ந் தேத்தும்
பாரதி வள்ள லாரும்

குமர குரு பரரும்
குரு தாயு மானவரும்
உமறுப் புல வரொடு
உயர் வீர மாமுனிவர்.

(இசைத்.....)

-கவிஞர் அகலங்கன்-

வண்ணிப் பிரதீதச

வயற் பண்பாடு

அகலங்கன்

வெளியீடு

WRITERS MOTIVATION CENTRE

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
இல.64, கதர்காமர் வீதி, அமீர்தகழி,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

T.P: 065-2226658, 077-6041503

e-mail : okkuna@gmail.com

**வன்னிப பிரதேச வயற் பண்பாடு
(ஆய்வு)**

ஆசிரியர்	: அகலங்கன் (நா.தர்மராஜா)
பதிப்பரிமை	: திருமதி.பூ.தர்மராஜா.B.A.(Hons)
முகவரி	: 90, திருநாவற்குளம், வவுனியா.
e-mail	: akalankan04@gmail.com
முதற் பதிப்பு	: 2014 - சித்திரை.
வெளியீடு	: எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் (பிரியா பிரசுரம் - 82)
பதிப்பு	: மல்ரிவிஷன் அச்சுக்கலையகம், இல.77,முதலாம் குறுக்குத்தெரு, வவுனியா.
விலை	: 500/=
ISBN	: 978-955-8715-97-0

**VANNIP PIRATHESA VAYAT PANPAADU
(Research)**

Author	: Agalangan (N.Tharmarajah)
Copy rights	: Mrs.P.Tharmarajah.B.A.(Hons)
Address	: 90, Thirunavatkulam, Vavuniya.
e-mail	: akalankan04@gmail.com
First Edition	: 2014 - APRIL
Publication	: Writers Motivation Centre (Priya Prasuram - 82)
Printing	: Multivision Printers, No.77,1st Cross Street, Vavuniya.
Price	: 500/=
ISBN	: 978-955-8715-97-0

அகலாங்கனின் நூல்கள்

01. "செல்" "வா" என்று ஆணையிடாய் - (அஞ்சலிக் கவிதை)
02. சேரர் வழியில் வீரர் காவியம் - (குறுங்காவியம்)
03. சமவெளி மலைகள் - (அகலாங்கன், சு.முரளிதரன் கவிதைகள்)
04. வாலி - (ஆய்வு நூல் - மூன்று பதிப்புகள். சிறந்த இலக்கிய ஆய்வு நூலுக்கான இலங்கை இலக்கியப் பேரவைச் சான்றிதழ் 1987 - 1988)
05. இலக்கியத் தேறல் - (கட்டுரைகள்)
06. நளவெண்பா - (கதை)
07. அன்றில் புறவைகள் - (வானொலி நாடகங்கள். தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1992)
08. முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபூலானந்தர் - (வரலாறு)
09. இலக்கியச் சிமிழ் - (கட்டுரைகள் - இரண்டு பதிப்புகள்)
10. தென்றலும் தென்மாவிற்கும் - (கவிதைகள்)
11. பன்னிரு திருமுறை அறிமுகம் - (சமயம்)
12. மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள் - (ஆய்வு)
13. இலக்கிய நாடகங்கள் - (வானொலி நாடகங்கள் - வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1994, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பரிசு 1994)
14. ஆத்தி சூழ - (விளக்கவுரை)
15. காலந்தை வேந்தன் - (விளக்கவுரை)
16. அகலாங்கன் கவிதைகள் - (வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1996)
17. வாக்குண்பா - (முதுரை) - (விளக்கவுரை)
18. சிவபுராணம் - (பொருளுரை)
19. செந்தமிழும் நாற்பழக்கம் - (பேச்சுக்கள்)
20. நாமறிந்த நாவரை - (சிறுகுறிப்புக்கள் - இரண்டு பதிப்புகள்)
21. நகவழி (பொழிப்புரை - விளக்கவுரை)
22. இசைப் பாமாலை - (வானொலி மெல்லிசைப் பாடல்கள், மற்றும் இசைப்பாடல்கள்)
23. கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு - (ஆய்வு)

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

24. **இலக்கியச் சூழ் - (கட்டுரைகள்)**
25. **வெற்றி வேற்கை (நறுநீடுகை) - (உரை)**
26. **கவாத குயில்கள் - (வானொலி, மேடை நாடகங்கள்)**
27. **திருவெம்பாவை - உரை - (சமயம்)**
28. **பாரதி போரில் மீறல்கள் - (கட்டுரை)**
29. **கட்டிக் குருவிகள் - (மழலைப் பாடல்கள்)**
30. **சின்னச் சிட்டுக்கள் - (சிறுவர் பாடல்கள்)**
31. **நறுநீ தமிழ் - (கட்டுரைகள்)**
32. **பாரதியாடும் பாஞ்சாலி சபதமும் - (ஆய்வு)**
33. **புதிதின் தோய்வு - (நாட்டிய நாடகங்கள் - வடமாகாண சிறந்த நாடக நூல் பரிசு - 2008)**
34. **வேரும் விழுதும் - (கட்டுரைகள், வடமாகாண சிறந்த இலக்கிய நூல் பரிசு - 2008)**
35. **கங்கையின் மைந்தன் - (வானொலி, மேடை நாடகங்கள் - வடமாகாண சிறந்த நாடக நூல் பரிசு 2009, தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற சிறந்த நாடக நூல் பரிசு 2010, தமிழியல் விருது 2009, இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசு 2009, தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச் சான்றிதழ் 2009)**
36. **பந்து அழிபோம் - (சிறுவர் பாடல்கள்)**
37. **சிரிக்க விடுங்கள் - (சிறுவர் பாடல்கள்)**
38. **சகல கலா வல்லி மாலை - (உரை)**
39. **அலைக் குமிழ் - (நாவல். தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச் சான்றிதழ் 2011, கொடகே தேசிய சாகித்திய சிறப்புச் சான்றிதழ் 2011, தமிழியல் விருது 2011.)**
40. **சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள் (குழந்தைப் பாடல் - தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 2012, வடமாகாண சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் பரிசு 2012, தமிழியல் விருது 2012)**
41. **கம்பனில் நான் - (கட்டுரைகள்)**
42. **முற்றத்துக் கரடி - (சிறுகதைகள்)**
43. **தமிழ்த்தாது வண.பிதா.தனிநாயகம் அழகனார் - (வரலாறு)**
44. **வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு - (ஆய்வு)**

காண்கை

கிராமிய மணம் கமழ
வாழ்ந்து வழிகாட்டிய

தூய மனிதர்

சாஸ்திரி கூழாங்குளம்

அமரர் செல்லையா பதிமநாதன்

அவர்களுக்கே

அகலங்கள்

பொருளடக்கம்

	பக்
முன்னுரை	09
பதிப்புரை	13
ஆக்கங்கள்	
01. வரலாறும் வாழ்வும்.	15
02. வயற் பண்பாடு.	29
03. நெற் செய்கை.	59
04. குளத்து மீன்வளம்.	91
05. வேட்டை.	111
06. கிராமிய வழிபாடு.	125
07. கிராமியத் திருமண நடைமுறைகள்.	135
08. நாட்டார் பாடல்கள்.	155
09. நாட்டார் பாடல்களில் கல்விச்சிந்தனை.	165
10. கிராமிய விளையாட்டில் அடையாளம்.....	179
11. பண்டிப் பள்ளும், குருவிப் பள்ளும்.	185
12. வவுனியா மாவட்டத்தில் கல்வி.	195
13. வவுனியா மாவட்டத்தில் கலை இலக்கியம்.	213

முன்னுரை...

இது எனது நாற்பத்தி நான்காவது நூல். நான் அவ்வப்போது வன்னி பற்றியும், வவுனியா மாவட்டம் பற்றியும் எழுதிய பதின் மூன்று கட்டுரைகள் இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“வவுனியா மாவட்டத்தில் கல்வி” “வவுனியா மாவட்டத்தில் கலை கிலக்கியம்” ஆகிய இரண்டு கட்டுரைகளும் வவுனியா மாவட்டம் சார்ந்தவை.

இந்த இரண்டு கட்டுரைகளும் வவுனியா மாவட்டத்தின் கல்வி, கலை இலக்கியம் பற்றி அறிய விரும்புவர்களுக்கும், ஆராய முனைபவர்களுக்கும் பயன்படக் கூடியவை.

நாட்டார் பாடல்களோடு சம்பந்தப்பட்ட நான்கு கட்டுரைகளும் வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதிற்கும் பொருந்தக் கூடியவை. இவை பல செய்திகளை வழங்குகின்றன. வன்னியின் பண்பாட்டை விளக்கக் கூடியவை.

“குளத்து மீன்வளம்”, “வேட்டை” ஆகிய இரண்டு கட்டுரைகளும் வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதிற்கும் பொருந்தக் கூடியவை.

“வரலாறும் வாழ்வும்”, “வயற் பண்பாடு”, “கிராமிய வழிபாடு”, “நெற் செய்கை” ஆகிய நான்கு கட்டுரைகளும் வவுனியா மாவட்டத்தை முதன்மைப் படுத்தி எழுதப்பட்டவை. ஏனைய மாவட்டங்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தக் கூடியவை.

“கிராமியத் திருமண நடை முறைகள்” என்ற கட்டுரை வவுனியா மாவட்டத்திற்குரியது. இருப்பினும் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் இதே நடைமுறைகள் உள்ளன.

வன்னியின் இன்றைய தலை முறைக்கும், எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் எம் மூதாதையர்களின் வாழ்வைத் தெரியப் படுத்துவது நமது கடமை.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

அத்தோடு வன்னியோடு சம்பந்தப் படாதவர்கள் வன்னியை அறிந்து கொள்ள உதவும் வகையில் இக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

விவசாய நடை முறைகள் முற்றாக மாறிவிட்டன. எருமை மாடுகள் போய், எருத்து மாடுகளும் போய், உழவு இயந்திரம் வந்து விட்டது.

இப்போது அரிவி வெட்டி, நெல்லைப் பிரித்தெடுத்துத் தூற்றி சாக்கிலே தருகின்ற இயந்திரம் வந்து விட்டது.

எமது பல உபகரணங்கள் செயலற்றுப் போய்விட்டன. அதனால் அவற்றை நினைவு கூர இது ஒரு வாய்ப்பு.

தாக்கத்தி, உப்பட்டி, மாவக்கை, கட்டக் கங்கு, குடு, பொலி, பட்டறை, கொம்பறை முதலான சொற்களே மறைந்து விட்டன.

மட்டப் பலகை, கெவர்த்தடி, தோற் செருப்பு, வார்வடம், வேலைகாரன் கம்பு எனப் பலவற்றை இந்தத் தலைமுறை அறியாது.

“வவுனியா மாவட்டக் கிராமியத் திருமண நடைமுறைகள்” என்ற கட்டுரை எழுதுவதில் மிகுந்த சங்கடம் இருந்தது.

சாதி பற்றிய சில செய்திகளைக் கட்டுரைகளில் சொல்ல வேண்டி வந்து விட்டது. நான் சாதி ஏற்றத் தாழ்விற்கு எதிரானவன். யாவரையும் சமனாக மதிப்பவன்.

ஆனால் ஆய்வுப் பொருள் அதனைக் குறிப்பிடவைத்து விட்டது. எவருடைய மனமாவது புண்படுமானால் என்னை மன்னிக்கவும்.

இது ஒரு வரலாற்று ஆய்வு நூல் அல்ல. ஆய்வுக்கு அடித்தளமிட்டுள்ள சிறு நூல் என ஆய்வாளர்கள் கொள்ள வேண்டும்.

திரு.ஜே.பி.லூயிஸ் அவர்களின் (MANUAL OF THE VANNI DISTRICTS (VAVUNIYA AND MULLAITTIVU OF THE NORTHERN PROVINCE CEYLON) என்ற ஆங்கில நூலை தமிழில்

“இலங்கையின் வன்னி மாவட்டங்கள் ஒரு கையேடு (வவுனியா, முல்லைத்தீவு) என்ற பெயரில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடும் போது, மொழி பெயர்ப்பு, வெளியீட்டுக் குழுவின் இணைச் செயலாளர்களில் ஒருவனாக நான் பங்கேற்றேன்.

அந்நூலை எழுத்தெண்ணி வாசித்தபோது வன்னியின் அடுத்த கட்ட வாழ்வு பற்றி எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவே இந் நூல்.

எனது நூல் வெளியீட்டுப் பணிக்குத் தொடர்ந்து உதவி வரும் வவுனியா சுத்தானந்த சிங்கு கிளைஞர் சங்கத்திற்கும், அதன் தலைவர் மக்கள் சேவை மாமணி, சமூக சீரோமணி. நா.சேனாதிராசா அவர்களுக்கும், மற்றும்

சீவநெறிப் புரவலர், சமூக சஞ்சீவி சி.ஏ.கிராமஸ்வாமி அவர்களுக்கும், சிற்ப சீரோமணி, அருட்கலை வாரீதி, கலாபூசணம் ஸ்தபதி சு.சண்முகவடிவேல் அவர்களுக்கும், பிரபல எழுத்தாளர் வவுனியூர் கிரா.உதயணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

இந் நூலிலுள்ள கட்டுரைகளை வாசித்து ஆலோசனை வழங்கித் திருத்தங்கள் செய்து தந்த என் சகோதரர்கள் திரு.நா.தியாகராசா B.A, திரு.நா.வீல்வராசா ஆகியோருக்கும் என் நன்றி.

இந்நூலை வெளியிடும் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய மேலாளர் நண்பர் டாக்டர்.ஓ.கே.குணநாதன் அவர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த வவுனியா மல்ரிவிஷன் அச்சகத்தாருக்கும், என் நன்றி.

எனது நூல் வெளியீடுகளுக்கெல்லாம் உறுதுணையாக இருந்து உற்சாகம் தரும், என் தம்பி க.குமாரகுலசீங்கம் அவர்களுக்கும்.

இக் கட்டுரைகளைப் பிரதி எடுத்தும், ஆலோசனை வழங்கியும், அச்சப் பிரதிகளை மெய்ப்புப் பார்த்துத் திருத்தியும், சகல வகைகளிலும் எனக்கு உதவியாக இருந்த என் மனைவிக்கும் எப்படி நன்றி சொல்ல. என் அன்பே என் இனிய நன்றியாகும்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

நான் பெரிதும் விரும்பி மதித்த சாஸ்திரீகூழாங்குளம் அமரர். செல்லையா பத்மநாதன் அவர்களுக்கு இந்நூலை நான் காணிக்கையாக்கியிருக்கிறேன்.

கிராமத்து வாழ்க்கையை முழுமையாக வாழ்ந்து காட்டி, யாவருக்கும் முன்மாதிரியாக, வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த பெருந்தகை அவர். தூய மனிதர். அவரின் நினைவு என்றும் என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காது.

நான் பிறந்து வளர்ந்த என் தாய் மண்ணுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய நன்றிக் கடனில் இது ஒரு சிறு துளி.

இந் நூலை உந்து சக்தியாகக் கொண்டு வன்னி பற்றி ஆராய முற்படுபவர்கள் என் நன்றிக்குரியவர்கள். இந்த மண்ணுக்குத் தொண்டு செய்பவர்களாவார்கள்.

வாசகர்கள் எனது இந்த நூலையும் வர வேற்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று விநயமாக வேண்டுகின்றேன். மீண்டும் அடுத்த நூலோடு உறவாடுவோம்.

நன்றி

நா.தர்மராஜா
தமிழ் அதர்
90,திருநாவற்குளம்
வவுனியா.

உங்கள்
அன்பு
அகலாங்கன்
24.04.2014

பதிப்புரை...

பாக்டர் ஓ.கே.குணநாதன்

மேலாளர் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்.

- ◆ எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 82வது வெளியீடாக தமிழறிஞர் அகலங்கன் அவர்கள் எழுதிய “வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு” என்னும் நூல் வெளிவருவது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.
- ◆ அகலங்கன் அவர்கள் இலக்கியத்தில் தானும் உயர்ந்து மற்றவர்களையும் உயர வைத்த மாமனிதன் என்ற வகையில் இன்னும் பெருமையாக இருக்கிறது.
- ◆ தமிழர் தாயக பூமியின் பண்பாட்டினை, பாரம்பரியங்களை பதிவு செய்ய வேண்டியது இன்றைய கட்டாய தேவையாக உள்ளது.

- ◆ இதனை உணர்ந்தோ என்னவோ, அகலங்கன் அவர்கள் தான் வாழும் வன்னிப் பிரதேசத்திற்கான இப் பணியினை சிறப்புறச் செய்து முடித்துள்ளார்.
- ◆ இதனை நூலாக்க வேண்டிய பொறுப்பு எமக்குண்டு, அதனால் அதனை நூலுருவில் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்.
- ◆ இந்நூல் தமிழ்கூறும் நல்லுலகு முழுவதும் சென்றடையச் செய்ய வேண்டியது வாசகர்களின் கடமை.
- ◆ 2001ம் ஆண்டு அகலங்கனின் முதல் நூலாக வானொலி நாடகங்களின் தொகுப்பான “கூவாத குயில்கள்” என்னும் படைப்பை இம்மையம் வெளியிட்டது.
- ◆ அதனைத் தொடர்ந்து ஆண்டுக்கு ஒரு நூல் என்ற வகையில் அகலங்கனின் 12 நூல்களை வெளியிட்டு பெருமை கொண்ட எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் அவரின் 13வது வெளியீடாக இந்நூலை வெளியிடுகின்றது.
- ◆ தொடர்ந்தும் அகலங்கனின் நூல்களை இம் மையம் வெளியிடும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு.

பிரியமுடன்

ஓ.கே.குணநாதன்

01. வரலாறும் வாழ்வும்

எல்லை வடக்கில் எழல்யாழ் பரவுகடல்
பல்லோர் புகழருவீ தெற்கெல்லை - நல்லதிரு
கோணமலை கீழ்பால் கேதீச்சரம் மேற்கில்
மாணத் திகழ்வன்னி நாடு.

என்னும் பழம் பாடலில் வன்னி நாட்டின் எல்லைகள் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தற்பொழுது முன்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போல அருவியாறு தெற்கெல்லையாக இல்லை. ஈறற் பெரிய குளமே தெற்கெல்லையாக அமைந்துள்ளது.

திருகோணமலை கிழக்கெல்லையாக இல்லை. மடுக்கந்தை வரையில் குறுகிவிட்டது.

வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார் அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளே இன்று வன்னித் தேர்தற் தொகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு வரையில், பரந்தன், கிளிநொச்சி, பெருநிலப் பரப்புக்களும் வன்னிப் பிரதேசம் என்றே இப்பொழுதும் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இப்பகுதியில் வாழ்பவர்கள் வன்னியர்கள் என்று இன்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

வன்னி என்பது காட்டைக் குறிக்கும் சொல் (வனம்) என்றும், காட்டில் வாழ்பவர்கள் வன்னியர் என்றும் சிலர் மேலோட்டமாகப் பொருள் கொள்வர்.

அதற்குச் சான்றாக வன்னிப் பிரதேசம் இப்பொழுதும் அதிக காடுகளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது.

வன்னி என்றால் நெருப்பு என்று பொருள் கொண்டு வன்னியர் அக்கினி குலத்தவர் என்றும் கூறுவர்.

வையாபாடல் ஆய்வுரையில் திரு.க.செ.நடராஜா அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கோணேசர் கல்வெட்டும், வையாபாடலும் இலங்கைக்கு வன்னியர் வந்த வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

வன்னியர்கள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலிருந்தே இலங்கைக்கு வந்தனர். என இரண்டுமே கூறுகின்றன.

தற்பொழுது தமிழ் நாட்டில் சேலம் முதல் புதுச்சேரி வரை வன்னிய குலத்தினர் பரந்து வாழ்கின்றனர்.

வன்னியர் அக்கினி குலத்தவர் என்பது புராணக் கதை. சிலை எழுபது என்னும் நூல் வன்னியர் குல மான்மியத்தை அவ்விதம் கூறுகின்றது. வன்னியருக்குரிய சின்னம் வில் ஆகும்.”

இது மட்டுமல்லாமல் “வன்னியர்களின் தொழில் போர் புரிதல் என்றும், படையில் உள்ள ஒருவன் அதிக சண்டைகளுக்குச் சென்று அதிவீர பராக்கிரமமுள்ளவனாகவும் விவேகியாகவும் காணப்படின் அவன் வன்னியன் என்ற உத்தியோகத்துக்கு உயர்த்தப்படுவான்.

இப்படியாக வன்னியன் உத்தியோகத்தைப் பெற்றவர்களிலிருந்தே வன்னியச் சாதி தோன்றிற்று” என்றும் செவிவழிக் கதைகள் உண்டு.

தென்னிந்தியாவில் திருவன்னியூரில் இருக்கும் இறைவனை வன்னியூர் என்று திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் பாடித் துதிக்கின்றார்.

“கூழங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் காலம் கி.மு 101. அவனது மாமன் மகனான மாருதப் பிரவை காலமும் அதனை அண்டியே இருத்தல் வேண்டும்.

அவளின் மகனான சிங்க மன்னவன் காலமும் கி.மு.முதலாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியாகலாம். வையா பாடலின் படி இவனே அறுபது வன்னியர்களை இலங்கையில் குடியேற்றியவனாவான்.

எனவே வன்னியர்கள் இலங்கையில் குடியேறிய காலம் கி.மு 50 ஆம் ஆண்டு வரையிலென வையா பாடல் வாயிலாகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.”

என்று வையா பாடல் ஆய்வுரையில் திரு.க.செ.நடராஜா குறிப்பிடுகின்றார். தொடர்ந்து வையா பாடல் ஆய்வுரையில் அவர்,

மதுரா புரியில் இருந்து அறுபது வன்னியர், மாருதப் பிரவையின் மகன் சிங்க மன்னவன் (வாலசிங்கன், வரராச சிங்கன்) காலத்தில் அவன் மணவினை சம்பந்தமாக இலங்கைக்கு வந்தார்கள்.

முதல் வந்த அவ் வறுபது வன்னியரும் அடங்காப்பற்றினுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களுள் ஒரு வன்னியன் கண்டி நகரில் திசை(Disava) ஆக இருந்தான்.

இவனே சிங்கள மக்களுள் வன்னிய குலம் வளர்வதற்குக் காரணனாயிருந்தான்". என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பேராசிரியர்.கலாநிதி.ப.புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் வன்னியிலே இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்குரிய சான்றுகளைப் போதிய அளவு காட்டி நிறுவியிருக்கின்றார்.

வன்னி இராச்சியம் அடங்காப்பற்று என்ற பெயரிலே அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

சுதந்திரத் தனித் தமிழ் இராச்சியமான அடங்காப்பற்றை ஆட்சி செய்த மன்னர்களுக்குள்ளே கயிலாய வன்னியன் (கயிலை வன்னியன்), பண்டார வன்னியன் ஆகியோர் புகழ் பெற்ற மன்னர்களாக விளங்கினர்.

கைலாய வன்னியன் பற்றிச் சில வரலாற்றுச் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு திரு கரவைக்கிழான் கந்தசாமி அவர்கள் தணியாத தாகம் என்ற பெயரில் நாடகம் ஒன்றை எழுதி மேடையேற்றிப் பின்பு நூலாகவும் வெளியிட்டார்.

பண்டாரவன்னியன் பற்றி, முல்லைமணி என அழைக்கப்படும் கலாநிதி.வே.சுப்பிரமணியம் அவர்கள், கிடைத்த வரலாற்றுச் சான்றுகளை வைத்துப் பண்டார வன்னியன் என்ற நாடகத்தை எழுதி மேடையேற்றி பின்பு நூலாகவும் வெளியிட்டார். நான்கு பதிப்புக்களை அந்நூல் கண்டது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பின்பு கலைஞர் கருணாநிதி பண்டார வன்னியன் பற்றி பாயும் புல பண்டாரக வன்னியன் என்ற பெயரில் நாவலொன்று எழுதி வெளியிட்டார்.

முல்லைமணி அவர்கள் கயிலை வன்னியனின் வரலாற்றை, வன்னியர் திலகம் என்ற பெயரில் நாவலாக எழுதி வெளியிட்டார்.

டாக்டர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் பண்டாரவன்னியன் காவியத்தை 1600 பாடல்களில் பாடியிருக்கிறார்.

திரு.அருணா செல்லத்துரை அவர்கள் வன்னி பற்றி பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வெளிப்படுத்தி வருகிறார்.

வழிபாடுகள்

யாழ்ப்பாணத்திலும் வன்னியிலுமுள்ள நாச்சிமார் வழிபாடு பற்றி பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் என்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“யாழ்ப்பாணத்திலும் வன்னியிலும் நாச்சிமார் கோவில்கள் ஆங்காங்கு உள்ளன.

வன்னி நாட்டை அரசாண்ட வன்னித் தலைவியர் எழுவர் அக்காலத்தில் ஒல்லாந்தரோடு பெரும் போர் நிகழ்த்தித் தோல்வியுற்றனர்.

அதனால் தாம் மாற்றான். கைப்படலாகாது என்ற எண்ணத்துடன் நஞ்சுண்டு இறந்தனர்.

எனவே தமிழ் மக்கள் அவர்களை வீரத் தெய்வங்களாக்கி இன்றும் வணங்குகின்றனர். நாச்சிமார் வழிபாடு தோன்றிய வரலாறு இதுவே.

இக் கோயில்களிலே வெள்ளி, செவ்வாய்க் கிழமைகளில் விளக்கேற்றுவர். பறையும் முழக்குவர். ஒவ்வொரு முழக்கமும் ஒவ்வொரு நாச்சியின் பெயருக்காக முழக்கப் படுவன.

தைப்பொங்கல், ஆண்டுப் பிறப்பு, முதலிய நன் நாட்களிலே கோவிலின் சுற்றாடலில் உள்ள குடும்பத்தினர்

வந்து பொங்குவர். அன்றியும் இடர் நேர்ந்த காலத்தில் நேர்த்திக் கடன் செய்து அதற்காகவும் பொங்கல் செய்வர்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் இருக்கும் முக்கியமான தலங்களிலே ஒன்று வற்றாப்பளை அம்மன் ஆலயமாகும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் சேர நாட்டில் பத்தினித் தெய்வமாம் கண்ணகியை வழிபடுவதற்காக, இமயத்தில் கல்லெடுத்துக் கங்கையிலே நீராட்டிக் கடவுள் மங்கலம் செய்து வழிபாட்டைத் தொடக்கி வைத்தான்.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் அரசனாக இருந்த கயவாகு மன்னன் அவ்விழாவில் கலந்து கொண்டான் என சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

அப்பத்தினித் தெய்வ வழிபாட்டை இலங்கையில் தொடக்கி வைத்தவன் இக் கயவாகு மன்னனே என அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரம் பாடப்பட்ட காலம் கி.பி 4 அல்லது கி.பி 5ம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என அறிஞர் பெருமக்கள் கருதுகின்றனர்.

அப்படியாயின் இலங்கையில் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு தோன்றிய காலமும் இதற்குச் சற்று முந்திய காலமாகவே இருக்கலாம்.

சிங்களவர் வழிபடும் பத்தினித் தெய்வம் (பத்தினித் தெய்யோ) கண்ணகியே என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம் சான்று பகர்கின்றது.

கண்ணகியின் திருவுருவச் சிலை ஒன்று முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையில் கண்டெடுக்கப்பட்டு, வற்றாப்பளையில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டு, வற்றாப்பளை அம்மன் ஆலயம் என்ற பெயரில் வருடந்தோறும் பெருவிழா எடுத்து வழிபாடு செய்யப்படுகின்றது.

கண்ணகி வழிபாட்டின் பத்தாவது இடமாக இது அமைந்ததினால் இவ்விடம் பத்தாப்பளை எனப் பெயர் பெற்றுப் பின்பு அது வற்றாப்பளை என மருவியது எனச் சிலர் குறிப்பிடுவர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வற்றாப்பளை அம்மன் ஆலயம் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க தொன்மையான ஆலயமாகச் சிறப்புறுகிறது.

“வாழை அம் பொழில் மந்திகள் களிப்புற மருவிய மாதோட்டம்”

“வண்டு பண்ணெயும் மாமலர்ப் பொழில் மஞ்சை நடமீடும் மாதோட்டம்.”

பொன் கிலங்கிய முத்துமா மணிகளும் பொருந்திய மாதோட்டம்.”

“மாவும் புகழும் கதலியும் நெருங்கு மாதோட்ட நன்னகர்”

எனத் திருஞான சம்பந்தராலும், “வங்கம் (கப்பல்) மலிகன்ற கடல் மாதோட்டம்”.

“மட்டுண்டு வண்டாடும் பொழில் மாதோட்டம்”

மாவின் கனி சூங்கும் பொழில் மாதோட்டம்”

என்றெல்லாம் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளாலும் துதித்துப் பாடப் பெற்ற மாதோட்டத்துப் பாலாவிக்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கேதீஸ்வரம் ஆலயம் வன்னிப் பிரதேசத்தின் பாரம்பரியப் பெருமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

இவற்றை விட, வன்னிப் பிரதேசத்தில் போற்றப்படுகின்ற மேலும் இரு முக்கிய ஆலயங்களாக ஒட்டி சுட்டான் தான்தோன்றல்வரர் ஆலயத்தையும், புகார் நாகதம்பிரான் ஆலயத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

மடுவிலே அமைந்திருக்கும் மாதா கோவில் தமிழ், சிங்கள, கிறிஸ்தவர்கள், சைவர்கள் ஒன்றாகச் சென்று வழிபடுகின்ற கோவிலாக விளங்குகின்றது.

இக் கோவில் முற்காலத்தில் கண்ணகை அம்மன் கோவிலாக இருந்ததாகவும், பிற்காலத்தில் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் இதை மாதா கோவிலாக மாற்றியதாகவும் கிராமத்து முதியவர்கள் இன்றும் கூறிக் கொள்கிறார்கள்.

சைவர்களும் சென்று வழிபாடு ஆற்றுவதும், நேர்த்தி வைத்து நேர்த்திக் கடன் நிறைவேற்றச் செல்வதும் இவ்வண்மையை இன்றும் நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

உலகின் இறுதித் தனித் தமிழ் கிராச்சியம் வன்னி

கிராச்சியம் என்பதை, கற்சிலை மடு என்ற இடத்தில் பண்டார வன்னியனை வோன்டிறிபேக் (Von Driberg) என்ற பிரித்தானியத் தளபதி தோற் கடித்ததாக அமைக்கப்பட்டுள்ள நினைவுச் சின்னம் நிரூபிக்கின்றது.

31 அக்டோபர் 1803ல் பண்டார வன்னியன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். அது.

Here Abouts Captain Von Driberg Defeated Pandara Vawniyam 31st October 1803 எனப்பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வவுனியா அரச அதிபர் பிரீவு

தற்போதிருக்கும் வவுனியா நகரத்தின் தெற்கே கண்டி வீதிப் பகுதியில் மூன்று மைல் வரையில் தமிழர்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

கிழக்கே கொறவப் பொத்தானை வீதியில் மூன்று மைல் வரையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

தென்கிழக்கில் ஏழுமைல் வரை தமிழ்க் குடும்பங்கள் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றன.

தென்கிழக்கு எல்லையில் தமிழ்க் குடும்பங்களும் சிங்களக் குடும்பங்களும் அருகருகே மிக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தன.

நகரின் வடக்கில் **கொக்குவளி** என்ற ஒரு சிறிய கிராமத்தில் சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்தனர். ஏனைய கிராமங்களில் முற்று முழுதாகத் தமிழ்க் குடும்பங்களே பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்தன.

வட கிழக்கில் சில தமிழ்க் கிராமங்களும் சிங்களக் கிராமங்களும் அருகருகே அமைந்திருந்தன. அத்தோடு சில கிராமங்களில் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் கலந்தும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

முற்காலத்தில் இக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் மிகவும் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்து வந்தனர்.

நகரின் மேற்கே மன்னார் வீதியோடு சேர்ந்த பகுதியிலே சில முஸ்லீம் கிராமங்களும் தமிழ்க் கிராமங்களோடு நெருங்கி அமைந்திருந்தன.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வவுனியா நகரின் தென்மேற்குப் பகுதியில் வெங்கலச் செட்டிகுளம் அமைந்துள்ளது.

வீர நாராயணன் என்னும் வெங்கலச் செட்டியின் பெயரால் இப்பகுதி வெங்கலச் செட்டிகுளம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இங்கு தமிழர்கள் இஸ்லாமியர்கள், சிங்களவர்கள் என மூன்று சமூகத்தவர்களும் வாழ்கின்றனர்.

இங்கு வெளவாலை என்ற இடத்தில் ஒரு பெரிய சீவன் கோவில் இருந்துள்ளது. மிகவும் பழைமை வாய்ந்த இச் சிவன் கோவிலின் கேணி இப்போதும் காணப்படுகின்றது.

வவுனியா நகரின் வடமேற்குத் திசையில் தமிழ்க் குடும்பங்களே வாழ்ந்து வந்தன.

தமிழ், முஸ்லீம் சமூகத்தவரிடையே எந்தவிதமான பகைமை உணர்வும் இன்றுவரை இல்லை என்றே கூறலாம்.

வவுனியா நகரத்திற்கு முற்காலத்தில் வழங்கிய பெயர் வவுனியன் விளாங்குளம் என்பதேயாகும்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கண்டி, கொழும்பு முதலான இடங்களுக்குப் போக்குவரத்துப் பாதை அமைக்கப்பட்டதனால் வவுனியா நகரம் உருவாகியது.

உண்மையில் நகருக்கு மூன்று மைல் வெளியிலேயே பாரம்பரியக் கிராமங்கள் அமைந்திருந்தன. வவுனியாக் குளத்தோடு சேர்ந்த குடியிருப்புக் கிராமத்தில் சில குடும்பங்கள் வசித்தன.

உத்தியோக நிமித்தமும், வியாபார நிமித்தமும் வவுனியாவிற்கு வந்த பிற பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நகரத்தினுள் தங்கத் தொடங்கிக் குடியிருப்புக்கள் தோன்றின.

பாரம்பரியக் கிராமங்களின் பெயர்கள் குளம், மடு, மோட்டை, கட்டு, முறிப்பு என நீர் நிலைகள் சம்பந்தப்பட்ட பெயர்களையே அதிகம் கொண்டிருக்கின்றன.

உதாரணமாக கள்ளிக் குளம், பம்பைமடு, பாலமோட்டை, பெரியகட்டு, மூன்று முறிப்பு என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சில கிராமப் பெயர்கள் அவ்வூரில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்தவர்களின் சாதிப் பெயராலும் அழைக்கப்பட்டன.

இப்படி இருந்த போதிலும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வினால் எந்த ஒரு சண்டையும் இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லை.

சில கிராமங்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர் வந்து குடியேறிய குடியேற்றக் கிராமங்களாகவும் இருக்கின்றன.

சேமமடு, பாவற்குளம், பெரியதம்பனை, சின்னத்தம்பனை, செட்டிகுளம் பகுதியில் சில கிராமங்கள் இத்தகைய கிராமங்களாகும்.

முஸ்லீம் கிராமங்களும் சிங்களக் கிராமங்களும் கூட நீர்நிலைகளின் பெயர்களாலேயே அழைக்கப்பட்டன.

சாளம்பைக்குளம், புளி தறிச்ச புளியங்குளம் முதலான முஸ்லீம் கிராமங்களும், மாமடு, பிரப்பங்குளம் முதலான சிங்களக் கிராமங்களும் இதற்குச் சான்றாகும்.

தற்போது ஹஜ்ராபுரம், மதீனா நகர் முதலான சமயஞ்சார்ந்த பெயர்களை முஸ்லிம்கள் தங்கள் ஊர்களுக்கு வைத்து விட்டனர்.

சிங்கள ஊர்கள் சிலவும் சிங்களப் பெயர்களில் வந்துவிட்டன. வன்னியின் பாரம் பரியம் மாறுகிறது.

தொழில்-வீடு

பாரம்பரியக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் முக்கியமான தொழில் நெல் வேளாண்மை செய்தலேயாகும்.

1970ஆம் ஆண்டு வரையில் நெற் செய்கையே முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. பின்னால் உழுந்து, மிளகாய், வெங்காயம் முதலானவையும் பயிரிடப்பட்டன.

குளங்களை அண்டியே குடியிருப்புக்கள் அமைந்திருந்தன. பெரிய குளங்களை அண்டி இருந்தவர்கள் காலபோகம், இடைப் போகம், சிறுபோகம் என மூன்று போக நெல் வேளாண்மை செய்தனர்.

தங்கள் விவசாயத் தொழிலுக்குக் கூலிக்கு வேலையாட்களை அமர்த்தும் வழக்கம் முன்பு இருக்கவில்லை.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஊரவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி ஒவ்வொருவரது வேலையாக ஒற்றுமையாகச் செய்தனர்.

வரம்பு வெட்டுவது தொடக்கம், சூடு அடித்தல் வரையிலான முக்கியமான வேலைகளையெல்லாம் இப்படிச் சேர்ந்தே செய்தனர் இதை பரத்தை முறை என அழைத்தனர்.

எருமை மாடுகளே நெற்செய்கைக்கு முக்கியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

பொருளாதார வசதிகள் மிகவும் குறைவாக இருந்த இக் கிராமங்களில் வீடுகள் எல்லாம் காட்டுத் தடி கம்புகளால் கட்டப்பட்டன.

கூரையை, வரிச்சுக்களினால் (மெல்லிய நீட்டுத்தடி) நெருக்கமாகக் கட்டி வைக்கோலால் வேய்ந்தனர்.

பிற்காலத்தில் கிடுகுகளைப் போட்டுக் கட்டி அதன் மேல் வைக்கோலைப் போட்டு வேய்ந்தனர்.

அதனால் வீடுகள் மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்தியனவாக இருந்தன. மண்ணால் சுவர் கட்டி, சாணத்தால் மெழுகினர்.

வீட்டின் வெளிப்புறத்தின் முன்னால், மால் எனப்படும் சிறிய வீட்டைக் கட்டினர். திண்ணைகளை அமைத்தனர். இவற்றுக்கெல்லாம் ஊரவர் ஒன்று கூடி ஒத்துழைப்பு வழங்கினர்.

பெரிய வீடுகள் (கல் வீடுகள்) 1970இன் முன் மிகக் குறைவு. ஊருக்கு ஒன்று, இரண்டு கல் வீடுகளே இருந்தன.

வன்னியில் இருந்த வீடுகளின் அமைப்புப் பற்றி நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று.

காட்டுத் தடி கம்பால்
கட்டி வைத்த வீடுகளில்
போட்டு வைக்கோலைப்
புரி முறுக்கிக் கட்டி

மண்ணால் சுவரெழுப்பி
மால் முன்னால் கட்டித்
திண்ணைகள் அமைத்துச்
சிறப்பாகச் சாணத்தால்

எங்கும் மெழுகி
இருக்கின்ற வீட்டின்மேல்
கூரையிலே படர்ந்திருக்கும்
கரைக் கொடிக்கு மத்தியிலே

சேவல்கள் நிமிர்ந்து
சீறகடித்து வான்பார்த்துக்
கூவுகின்ற ஓசைக்குக்
குயிலோசை தோற்றோடும்

கிறிஸ்தவர்கள் நகருக்குள்ளேயே இருந்தனர். கிராமங்களில் கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களோ, குடியிருப்புக்களோ காணப்படவில்லை. இப்பொழுதும் அரிதாகவே காணப்படுகிறது. கல்வி

முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்த சிலர் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்களை நடாத்தினர்.

அப் பாடசாலைகள் மூலம் வன்னிச் சிறுவர்கள் சிலர் கல்வி கற்றனர்.

புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லுதல் எனப்படும் புராணபடனமும் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள் மூலமே கற்பிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத் தொடர்பு இருந்த சில குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோரே உயர்கல்வி கற்றனர்.

1970 இன் முன் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய பட்டதாரிகளே வன்னியில் உருவாகியிருந்தனர்.

வசதி படைத்தவர்கள் ஒரு சிலர் தங்கள் பிள்ளைகளை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி கல்வி கற்பித்தனர். இன்னும் சிலர் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி கல்வி கற்பித்தனர்.

சீல பாரம்பரியங்கள்

திருமணம் முடித்த புதுமணத் தம்பதிகள் ஓராண்டு முழுவதும் உறவினர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று விருந்துண்டு மகிழ்வார்கள்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

விருந்து கொடுக்கும் உறவினர் தமது வயலில் ஒருவயலை அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கும் வழக்கமும் சில இடங்களில் உண்டு.

தமது மகளுக்குச் சீதனமாக நெற்காணியைக் கொடுக்கும் பெற்றோர், முதல் வருடம் வயலை விதைத்துப் பராமரித்து அறுவடை செய்து கொடுப்பர்.

அந்த முதலைக் கொண்டு அடுத்த போக வேளாண்மையை அவர்கள் செய்வர்.

விசேட உணவு வகைகள்

பாலைப் பழத்தைப் பிழிந்து காய்ச்சி எடுக்கின்ற பாலைப் பழப் பாணி, இலுப்பைப் பூவைப் பிழிந்து காய்ச்சி எடுக்கின்ற கிலுப்பைப் பூப் பாணி, உலுவிந்தம் பழத்தைப் பிழிந்து காய்ச்சி எடுக்கின்ற உலுவிந்தம் பழப்பாணி என்பன வீடுகளில் எப்போதும் இருக்கும்.

நெய், தேன் என்பவற்றோடு இலுப்பை எண்ணெய், முதலானவையும் வீடுகளில் இருக்கும்.

குளத்து மீன் கருவாடு, இறைச்சி வற்றல், பன்றி இறைச்சிக் கருக்கல் என்பனவும் எல்லா வீடுகளிலும் இருக்கும்.

1990 இன் பின்

1990ல் வவுனியா நகர மக்கள் நகரை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

தமது சொத்துச் சுகங்களை விட்டு உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்ற மனநிலையில் யாவரும் வெளியேறினர்.

நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல்ச் சூழ்நிலை அத்தகைய துன்பத்தை வவுனியா நகர மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

வடக்கில் ஏற்பட்ட முதல் இடப் பெயர்வே அதன் தலைவாசலாக விளங்கும் வவுனியா நகர மக்களின் இடப் பெயர்வுதான்.

இடம் பெயர்ந்த மக்கள் வன்னிக் கிராமங்களில் சென்று தங்கினர்.

அரசு உதவிகளோ, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவிகளோ எதுவும் அற்ற அக்காலத்தில், வன்னிக் கிராம

மக்களின் விருந்தோம்பும் பண்பும், கிராமங்களின் இயற்கை வளங்களுமே அவ்வளவு மக்களையும் பேணிக்காத்தன என்று கூறலாம்.

பின் 1991ல் அரசு உத்தியோகத்தர்களும், ஒரு சில வர்த்தகர்களும் அதைத் தொடர்ந்து பொது மக்களுமாக நகரில் வந்து பழையபடி வாழத்தொடங்கினர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட பாரிய இடப் பெயர்வுக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணத்தின் சில பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் இடம் பெயர்ந்து வன்னியில் தங்கியிருந்தனர். சிலர் வவுனியா நகருக்குள்ளும் வந்து சேர்ந்தனர்.

1996ல் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பாரிய அளவில் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து வன்னிக்கு வந்தனர்.

அவர்களில் பலர் வவுனியா நகரையும் வந்தடைந்தனர். வவுனியா நகரம் மிகவும் சந்தடி மிகுந்த நகரமாயிற்று.

மக்கள் தொகையை நகரம் தாங்க முடியாத நிலைகூட ஏற்பட்டது என்றே சொல்லலாம்.

வவுனியா நகரசபை எல்லைக்குள்ளும் அதற்கு வெளியிலேயுமாக மக்கள் குடியேறினர். சன நெரிசல் மிக்க குடியிருப்புக்கள் நகரின் பல பாகங்களிலும் தோன்றின.

வவுனியாவில் வந்து சுயமாக வாழ வழியற்ற பலர் அரசு நலன்புரி நிலையங்களில் தங்கினர்.

பூந்தோட்டம் நலன்புரி நிலையம், வேப்பங்குளம் நலன்புரி நிலையம், நெளுக்குளம் நலன்புரி நிலையம் என பல நலன்புரி நிலையங்கள் தோன்றின.

யுத்த நெருக்கடி கூடிக்கொண்டு போனதால் நகரின் உள்ளேயும் வெளியேயும் பிரச்சினைகள் அதிகரித்தன.

அதனால் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் பல, மக்களுக்கு உதவத் தலைப்பட்டன.

வெளிநாட்டு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் சமூகசேவைப் பணிகளைப் பாரிய அளவில் செய்யத் தொடங்கின.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வெளிநாட்டு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பணிகளால் மக்கள் கொஞ்சம் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடத் தொடங்கினர்.

நகரினும் மக்கள் செறிவு ஏற்பட்டதால் குடியிருப்புக்கள் அதிகமாகின. வர்த்தக நிலையங்கள் பெருகின, பாடசாலைகள், ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும் நிரம்பி வழிந்தன.

ஆரம்பத்தில் மிகவும் விரக்தியற்ற நிலையில், வவுனியாவில் தங்குவதா, அப்பால் வேறெங்காவது செல்வதா என்ற குழப்பத்தோடு தற்காலிகத் தங்குமிடமாக வவுனியா நகரைக் கருதி வந்த பலர் வவுனியாவின் வளத்தினாலும், மக்களின் வாழ்க்கை முறையாலும் கவரப்பட்டனர்.

காணிகளை வாங்கி வீடுகளைக்கட்டி இந்த வவுனியா மண்ணைத் தமது சொந்த மண்ணாக நினைத்துத் தங்கி விட்டனர். அதனால் விரக்தி மறைந்தது.

நகரில் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியும், கல்வி வளர்ச்சியும் பாரிய அளவில் ஏற்பட்டது. பணப்புளக்கம் அதிகரித்தது.

வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் உள்ள பலரின் வருகையால் வவுனியா நகர் மிகவும் செல்வம் மிகுந்த நகராக மாறத் தொடங்கியது.

ஆலயங்கள் பல தோன்றின. கும்பாபிஷேகங்கள் பல இடம் பெற்றன. இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் செல்ல வசதி ஏற்பட்ட போதும் பலர் செல்ல விரும்பவில்லை.

வன்னியில் வந்து தங்கிய சிலரே யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பச் சென்றுள்ளனர் என்பது புள்ளிவிபரங்களால் தெரியவரும் உண்மையாகும்.

யாழ்குடா நாட்டுக்குள்ளே செறிவாக வாழ்ந்த மக்கள் வன்னிப் பெரு நிலப் பரப்பில் வாழ்ந்தால் மக்கள் பரம்பல்மூலம் மண்செழிக்கும். வன்னியும் செழிக்கும்.

02. வயறி பண்பாடு

வன்னி

எல்லை வடக்கில் எழல்யாழ் பரவுகடல்
பல்லோர் புகழருவீ தெற்கெல்லை - நல்லதிரு
கோணமலை கீழ்பால் கேதீச் சரம்மேற்கில்
மாணத் திகழ்வன்னி நாடு.

என வன்னி நாட்டின் எல்லை ஒரு காலத்தில்
வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், இப்பொழுது இவ்வளவு
பரந்த பிரதேசத்தை வன்னிப் பிரதேசம் என்று அழைப்பதில்லை.

வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி
மாவட்டப் பிரதேசங்கள் "வன்னிப்பிரதேசம்" என்று இன்றும்
அழைக்கப்படுகின்றன.

இருப்பினும் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு
தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்களே "வன்னிப் பிரதேசம்" என்பதே
இன்று பெரிதும் பொருந்துகின்றது.

இவ் ஆய்வு வவுனியா அரசாங்க அதிபர் பிரிவுக்கு
உட்பட்ட பகுதிகளுடன் அதிகம் சம்பந்தப்பட்டது.

இருப்பினும் வன்னிப் பிரதேசத்தின் ஏனைய
பகுதிகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும்.

ஒரு நாட்டின் பெருமை அந்நாட்டில் வாழும் மக்களின்
பண்பாட்டினாலேயே பெரிதும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

சங்கப் புலவர் பெருந்தகையாம் ஒளவையார் ஒரு
நிலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது

நாடா	கொன்றோ	காடா	கொன்றோ
அவலா	கொன்றோ	மீசையா	கொன்றோ
எவ்வழி	நல்லவர்	ஆடவர்	
அவ்வழி	நல்லை	வாழிய	நிலனே.

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு நிலம் மனிதர்கள்
வாழுகின்ற நாடாக இருக்கலாம். அல்லது மிருகங்கள் உலாவித்
திரிகின்ற காடாக இருக்கலாம்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பள்ளமானதாக நீர் வளம் பொருந்தியதாக இருக்கலாம். அல்லது வளமற்ற மேடாக இருக்கலாம்.

இவற்றை வைத்து அந்நிலத்தை நல்ல நிலம் என்றும் தீய நிலம் என்றும் தீர்மானிக்க முடியாது.

நிலத்திற்குப் பெருமை அங்கு வாழும் மக்களாலேயே ஏற்படுகின்றது.

எந்த நிலத்தில் நல்ல மனிதர்கள் வாழுகின்றார்களோ அந்த நிலமே சிறந்த நிலம், என்பது ஒளவையாரின் அறிவு பூர்வமான கருத்தாகும்.

இந்த அடிப்படையில் வன்னி நிலம், நல்ல மனிதர்கள் வாழ்ந்த நிலமாக இருந்தது. அதனால் நல்ல நிலமாகத் திகழ்ந்தது.

“உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே” என்ற பழந்தமிழ் வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, பண்பாட்டில் உயர்ந்தோர் வாழ்ந்த நிலமாக வன்னி நிலம் இருந்தது.

கல்வியறிவு, பொருளாதாரக் காரணிகளில் வன்னி மக்கள் பின்தங்கி இருந்த காலத்திலும், உள்ளத்தால் உயர்ந்தோராக, மானுடப் பண்புகள் சிறந்து விளங்கும் பண்பாட்டு நிலையில் உயர்ந்தோராகவே விளங்கினர்.

பண்பாடு என்ற சொல், வன்னிக்கே அதிகம் பொருந்தும். மண்ணை உழுது பண்படுத்தி விவசாயம் செய்பவர்களே வன்னியில் பெருமளவுக்கு வாழ்ந்தார்கள்.

அதனால் பண்படுத்துதல், பண்படுதல், பண்பட்டது என்ற பொருள்களைக் கொண்ட பண்பாடு என்ற சொல் வன்னிக்கு மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது.

குளங்களுக்கு அருகில் வயல்கள் நிறைந்த பகுதிகளில் வன்னி மக்கள் வாழ்ந்தனர்.

இப்பகுதி மக்களில் பெரும்பாலானோரின் முக்கிய தொழில் வேளாண்மை எனப்படும் விவசாயமேயாகும்.

கிருந்தோம்பி கில்வாழ்வ தெல்லாம் வீருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

என்ற வள்ளுவரின் குறளில் வேளாண்மை என்ற சொல் உபகாரம் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“இவ்வலகில் இருந்து பொருளைத் தேடி, அதைப் பாதுகாத்து இல்வாழ்க்கை நடாத்துவதன் நோக்கம், விருந்தினரைப் போற்றி உபகாரஞ் செய்தற் பொருட்டேயாம்.” என்பது இக்குறளின் பொருளாகும்.

வேளாண்மை என்பதன் பொருள்களாக, ஈகை, உபகாரம், பயிர் செய்தல் என்பவற்றைக் கழகத் தமிழ் அகராதி குறிக்கின்றது.

பயிர்த்தொழில் செய்வோன், அதாவது வேளாண்மை செய்வோன் வேளாளன் எனப்பட்டான்.

பயிர் செய்தலால் மட்டுமன்றி, ஈகை, உபகாரம் முதலியவற்றைச் செய்கின்ற நற்குணம் பொருந்தியவனாக அவன் இருந்ததாலும் வேளாளன் என அழைக்கப்பட்டான் என்று கூறலாம்.

மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி, பூச்சி, புழுக்கள், பறவைகள், விலங்குகள் என எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அறிந்தும் அறியாமலும் உபகாரஞ் செய்யும் தொழில் இப் பயிர்ச் செய்கைத் தொழிலே அன்றி வேறில்லை.

அதனால் இத்தொழிலும் வேளாண்மை என்றே அழைக்கப்பட்டது. இப் பொருத்தப்பாடு நயந்து வியக்கத் தக்கது.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமான மருத நிலப் பரப்புக்குள் விவசாயமாம் வேளாண்மை செய்து வாழ்ந்த வன்னி மக்களின் பாரம்பரியப் பண்பாட்டையும், வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக் காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வந்தாரை வாழவைக்கும் வன்னி

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வன்னியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வன்னியர் வாழ்ந்த பிரதேசம் வன்னிப் பிரதேசமாகலாம் என்பாருமுளர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வன்னி என்பது காட்டைக் குறிக்கும் ஒரு சொல், வனம் சார்ந்தது வன்னி.

எனவே காடுகள் பொருந்திய இப்பிரதேசம் வன்னிப் பிரதேசம் என அழைக்கப்பட்டு, வன்னியில் வாழ்ந்தவர் வன்னியர் என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

வன்னி என்றால் நெருப்பு என்றும் பொருள் உண்டு. எனவே வன்னிக் குலத்தில் வந்தோர் வன்னியர் என அழைக்கப்பட்டு வன்னியர் வாழ்ந்த பிரதேசம் வன்னிப் பிரதேசமாகியிருக்கலாம்.

வன்னியர்கள் நெருப்பைப் போன்றவர்களாக, எவருக்கும் அடங்காதிருந்ததால் வன்னியர்கள் வாழ்ந்த பகுதி அடங்காப்பற்று என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மிகவும் தீரத்தோடு எதிரியை எதிர்த்துப் போராடும் ஆற்றல் மிக்கவர்களான வன்னியர், மன்னர்களின் படைப்பிரிவுகளில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர் என்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள்.

தென் இந்தியாவில் வன்னியர் குலம் என்று ஒரு குலம் இன்றும் இருக்கின்றது.

அவர்களுக்கும் இவ் வன்னியில் வாழ்கின்ற வன்னியருக்கும் இடையே ஏதேனும் தொடர்பிருக்குமோ என்ற ஐயமும் எழாமல் இல்லை.

ஆனால் அது அர்த்த மில்லாத ஐயமே ஆகும். தென்னிந்திய வன்னியர் தாழ்த்தப் பட்டோராகக் கருதப்படுபவர். ஈழத்து வன்னியர் அப்படி இல்லை.

அத்தோடு இங்கு வாழ்கின்ற அத்தனை பேருமே வன்னியர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர்.

எனவே வன்னி என்பது நிலம் சார்ந்த பெயரே அன்றிக் குலம் சார்ந்த பெயராக இருக்க முடியாது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்பவர்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்று அழைக்கப்படுவதுபோல, வன்னியில் வாழ்பவர்கள் அனைவரும் வன்னியர் என்று

அழைக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதே மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

வன்னி (நெருப்பு) போன்ற குணங்கொண்டவர்களாகவும், வன்னி (வனம்) சார்ந்த வாழ்வுடையவர்களாகவும் இருந்ததனால் இப்பிரதேச மக்களை வன்னியர் என அழைப்பது மிகவும் பொருந்தும்.

இப்பிரதேச மக்கள் இப் பிரதேசத்திற்கு எப்போது வந்தார்கள், எங்கிருந்து வந்தார்கள், எப்படி வந்தார்கள், ஏன் வந்தார்கள் என்ற விபரங்கள் எதுவும் நம்பத்தகுந்த ஆதாரங்களோடு இதுவரை நிறுவப்படவில்லை.

அதனால் நெடுங்காலமாக வாழ்கின்றார்கள் என்றே கொள்ளலாம்.

தங்களுக்கென தனியரசமைத்துத் தனிச் சுதந்திர இராச்சியத்தைக் கட்டியாண்ட பெருமை இம்மண்ணின் மன்னர்களையும், மக்களையும் சாரும்.

உலகின் கடைசித் தமிழ் இராச்சியம் வன்னி இராச்சியமே என்பது எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்ட முடிபாகும்.

1803ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 31ம் நாள் கப்டன் வொன் டிற்பேக்கினால் பண்டார வன்னியன் தோற்கடிக்கப்படும் வரை வன்னி இராச்சியம் யாருக்கும் அடிபணியாத அடங்காப்பற்றாகத் தனியரசாகவே திகழ்ந்தது.

மக்களுக்கு மண்ணிலே இருந்த அடங்காப்பற்றும், மக்களும் மன்னனும் யாருக்கும் அடங்காமல் நாட்டுப் பற்றோடு வாழ்ந்ததுவுமே வன்னி மண்ணின் வீர வரலாற்றுக்கும், அடங்காப் பற்று என்ற பெயருக்கும் காரணமாயிற்று எனலாம்.

வன்னியிலே வாழ்ந்த மக்கள் தொழில் தேடியோ, வாழ்வு தேடியோ வன்னியை விட்டு வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்றதே இல்லை.

அரசாங்க உத்தியோக நிமித்தமும், திருமண பந்தத்தாலும், அண்மைக் காலத்தில் வன்னியை விட்டு வேறு பிரதேசத்திற்கு. வாழச் செல்லும் வழக்கம் சிறிதளவு

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

காணப்பட்டாலும், கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்வழக்கம் இருக்கவே இல்லை என்று முதியோர்கள் பலர் கூறுகின்றார்கள்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், யாழ்ப்பாணத்து ஆணோ பெண்ணோ வன்னியில் திருமணஞ் செய்து வன்னியில் வாழும் வழக்கம் இருந்ததேயன்றி, ஆணையோ பெண்ணையோ அழைத்துச் சென்று யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த வரலாறு இல்லை.

அதற்குக் காரணம் வன்னியின் வளம் மட்டுமல்ல வன்னியின் பண்பாடுமே என்று துணிந்து கூறலாம்.

பால், தயிர், நெய், இறைச்சி, மீன், பழவகைகள், நெல், மரக்கறி என சகல வகைகளிலும் பொருளாதார நிறைவு பெற்ற நிலமாக வன்னி நிலம் இருந்ததனாலேயே இங்கு வந்தவர்கள், இப்பிரதேசத்தைத் தம் வாழ்விடமாகக் கொண்டனர்.

வன்னிக் கிராமங்களில் ஏராளமான பழங்கள் கிடைத்தன. பழங்கள் பற்றிப் பட்டியலிட்டு நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று.

பாலைப் பழத்தைப்

பருத்த நல்ல வீரை தரும்

வீரைப் பழத்தை

வீதிதனில் படர்ந்திருக்கும்

சூரைப் பழத்தை, சூடரிப் பழத்தை

காரை நிறமொத்த

கரம்பைப் பழத்தை

ஆற்றங் கரைகளிலே

அழகழகாய்ப் பூப்பூத்துக்

காய்த்துக் கனிந்திருக்கும்

கரையாக் கண்ணிப் பழத்தை.

விருப்போடு பொறுக்கி உண்ணும்

வெடுக்கு நாறிப் பழத்தை

தின்னத் திகட்டாத

பன்னைப் பழத்தை

கொலுவைத் திருப்பதுபோல்
 குலுங்கிக் குலை குலையாய்
 உருண்டு திரண்டிருக்கும்
 உலுவிந்தம் பழத்தை.

முற்றிப் பழுத்த நல்ல
 முரலிப் பழத்தை
 உதர்ந்து விழும்
 கூளாப் பழத்தை.

விக்கினம் ஏதுமில்லா
 விளாம் பழத்தை
 மனதுக்கும் மகிழ்ச்சி தரும்
 மகிழும் பழத்தை

ஒளவைக்கு முருகன்
 அன்று கொடுத்த நல்ல
 நாவற் பழத்தை
 நன்றாய்த் துவைத்துண்ணும்
 நறுவிலிப் பழத்தை
 காய்ச்சுகக் கனிஞ்சீருக்கும்
 ஈச்சம் பழத்தை

பருத்துத் திரண்டிருக்கும்
 பனிச்சம் பழத்தை
 இப்போது நினைத்தாலும்
 இனிக்கிறது நெஞ்சினிலே.

வியாபார காரணத்தாலும், அரசாங்க உத்தியோகக் காரணத்தாலும் வன்னிக்கு வந்தவர்கள் வன்னியிலேயே வாழ விரும்பினர். பெரும்பான்மையோர் வன்னியிலேயே வாழ்கின்றனர்.

வன்னிக்கு வந்து குடியேறியவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர்களே.

இவர்கள் பெருந்தொகையினராக பிற்காலத்தில் வந்து குடியேறினர்.

குடியேற்றத் திட்டங்கள் மூலமும், வியாபார, உத்தியோக வருகை மூலமும் யாழ்ப்பாணத்தவரின் வருகை மிகுதியாக இருந்தது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வளம் நிறைந்த தென்இந்தியத் தமிழ் நாட்டை நோக்கி, வடநாட்டு ஆரியர்கள் வந்து குடியேறியதை இதற்கு ஒப்பிடலாம்.

இந்தியாவிலிருந்து மன்னார்க் கடல் வழியாக வந்த பல இந்தியக் குடும்பங்களும், வன்னியைத் தம் வாழ்விடமாகக் கொண்டன.

மலையகத்தில் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவழியினரும் வன்னியை நோக்கி வருகை தந்து வன்னியை வாழ் விடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் நிகழ்ந்ததைப்போல, நிகழ்வதைப்போல இலங்கையின் வேறெந்தப் பிரதேசத்திலும் வேறு பிரதேசத்தவர் இந்த அளவு தொகையாகச் சென்று வாழவில்லை என்பது கருதத் தக்கது.

வன்னி வாழ்வு பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று

எங்கள் பிரதேசம் எழிலான வயல்வளியும்
மங்கா வளம்மிக்க மரஞ்செடியும் நிரம்பியதாய்
எங்கும் குளங்கள் குளமெல்லாம் தாமரைகள்
எங்கும் மயில்கள் கிசைபாடும் பூங்குயில்கள்

மந்திக் குரங்குகளும்
மான்மரைகள் முயலோடு
வந்து விளையாடும்
வளவுகளும் கொண்டதுவாய்

பசுமாடு பால் பொழிய
பாதையெல்லாம் தேன் வழிய
விசுவாசம் மிக்க நாய்கள்
வீடுகளில் நிறைந் திருக்க

தென்றலின் அரவணைப்பில்
தெம்மாங்கின் தாலாட்டில்
கின்பநிலை எய்தி
கிருந்ததொரு காலம்.

வன்னிப் பிரதேச வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருளாதாரத் திற்கு கல்வி அவசியமானதாக இல்லாதிருந்ததனால் கல்வி கற்க வேண்டிய தேவையும் முற்காலத்தில் அதிகம் இருக்கவில்லை.

அறிவுக்கு மட்டுமே கல்வி தேவைப் பட்டது. அதனாலே தான் கல்வியிலே வன்னி பின்தங்கியது.

எந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்து, எந்த நிலையில் குடியேறினாலும் அவர்களை வரவேற்று வாழ்வளித்து மகிழும் பண்பாடும் வளமும் வன்னியில் இருந்தமையால் “வந்தாரை வாழவைக்கும் வன்னி நிலம்” என்ற பெருமை இந்நிலத்திற்கு வந்து பொருந்தியது.

வைத்திய வசதிகளற்ற முற்காலத்தில், கிராமங்களில் இருந்த பரியாரியார், அண்ணாவியார், என அழைக்கப்பட்ட வைத்தியர்களினால் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவிற்கு நோய்கள் ஏதாவது கிராமங்களில் பரவி பலர் இறந்து போனால், அவ்வூரைவிட்டு இன்னொரு ஊருக்கோ, அல்லது புதிய ஊர் ஒன்றுக்கோ, சென்று வாழும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது.

ஆனால் அதற்காக வன்னியை விட்டு வேறு பிரதேசங்களுக்குச் செல்வதில்லை.

இந்த நிலத்திலே வாழ்ந்த மக்கள் பொருள்தேடி வேறுபிரதேசங்களுக்குச் சென்றதில்லை என்றும், வாழ்வதற்காக வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்றதில்லை என்றும் பெருமையோடு பெரியவர்கள் இன்றும் கூறுகின்றனர்.

அதனால் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட “பதி எழு அறியாப் பழங் குடி” என்பது வன்னியர்களுக்கே பெரிதும் பொருந்தும் எனலாம்.

வன்னிக்கு வெளியிலேயும் வன்னிய சிங்கம், வன்னியகுலம், வன்னிய குலசிங்கம் முதலான பெயர்களும், சிங்கள மக்களிடத்து வன்னியாராய்ச்சி முதலான பெயர்களும் காணப்படுவது வன்னியர்களின் பெருமைக்கு இன்றும் சான்றாக விளங்குகிறது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கிராமத்தில் வாழ்க்கை வசதிகள்

வன்னிக் கிராமங்களிலே வாழ்க்கை மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருந்தது.

இயற்கையோடு இணைந்த புலநெறிவாழ்க்கையாக அவர்களின் வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடலாம். சங்ககாலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையும் இத்தகையதே.

தங்க நகைகள், உப்பு, புடைவை, மணிக்கடைப் பொருட்கள், புகையிலை, மண்ணெண்ணெய் முதலான சில பொருட்களையே விலைக்கு வாங்க வேண்டிய தேவை இருந்தது.

இவைகளிலே நகை வாங்குவதற்காக மட்டுமே தான் அதிகமானோர் நகருக்குச் சென்றனர்.

வவுனியா நகர் காடாகக் கிடந்த அந்தக் காலத்தில் வவுனியாவிற்கு வழங்கிய பெயர் வவுனியன் விளாங்குளம் என்பதாகும்.

பின் பு விளாங்குளம் என்று சுருக்கமாகவும் அழைக்கப்பட்டது. காலப் போக்கில் விளாங்குளம் மறைந்து வவுனியா ஆயிற்று.

வவுனியா நகரில் வவுனியாவைச் சேர்ந்தவர்களின் கடைகள் எதுவும் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள்ளே தான் சில கடைகள் ஊரவர்களால் நடாத்தப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டை, காரைநகர் வர்த்தகர்கள் சிலரும், மன்னார், எருக்கலம்பிட்டி முஸ்லீம்கள் சிலரும் சில கடைகளை வைத்திருந்தார்கள். நகரம் வெறிச்சோடிக் கிடந்த காலம் அது.

வண்டில் கட்டி நகருக்கு வருவோர், வண்டிலைக் கடைவீதியில் தற்போதுள்ள கூட்டுறவுச் சங்க வியாபாரத்தலம் அமைந்துள்ள பழைய பேருந்து நிலையத்தில் நிறுத்துவார்கள்.

மாடுகளை அவிழ்த்துக் களைப்பாற மரத்தில் கட்டிவிட்டு ஓரிருவர் காவல் நிற்பார்கள்.

மிருகங்கள் உலாவும் காடாக அவ்விடங்கள் இருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள்.

புடைவைகளைப் பெரும் பொதிகளாகக் கட்டிக் குதிரைகளிலும், சைக்கிள்களிலும் வியாபாரிகள் கிராமத்திற்குக் கொண்டுவருவார்கள்.

புடைவைப் பொதியைப் பொட்டளி என்றும், கொண்டு வருவோரைப் பொட்டளிகாரர் என்றும் ஊரார் அழைத்தனர்.

பட்டாணிமார் சிலரும், வேறு சில முஸ்லீம் வர்த்தகர்களும், ஓரிரு யாழ்ப்பாணத்து வியாபாரிகளும், கிராமங்களுக்குப் புடைவைகளைக் கொண்டுவந்து வீடுவீடாக விற்றனர். அதனால் புடைவைகள் வீடுகளுக்கே வந்து சேர்ந்தன.

கிராமத்தவர் திருமணச் சடங்கிற்கு மட்டும் நகருக்குச் சென்று பட்டுச்சேலை, பட்டு வேட்டி நகைகளை வாங்கி வந்தனர்.

சில கிராமங்களில் உடையார், முதலியார் முதலான சில வசதிபடைத்தவர்களின் வீடுகளில் நடைபெறும் திருமணங்களுக்கு விலையுயர்ந்த பட்டுச் சேலை, பட்டுவேட்டி, தாலிக்கொடி முதலானவற்றை வாங்கும் வழக்கம் இருந்தது.

வீசித்திரமான ஒரு வழக்கம்

கிராமங்களிலுள்ள வசதி குறைந்தவர்களின் திருமணச் சடங்கிற்கு கூறைச்சேலை, பட்டுச்சேலை, கூறைவேட்டி, பட்டுவேட்டி முதலானவற்றை முதலியார், உடையார் முதலானோரிடம் இரவலாகப் பெற்றுத் தாலிகட்டித் திருமணஞ் செய்துவிட்டு, அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுத்த நிகழ்ச்சியும் சில இடங்களில் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

தாலிக்கொடியைக் கூட இரவலாகப் பெற்றுத் தாலிகட்டிவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

மனித நேயத்துக்குமேல், பண்பாடு என்று எதுவும் இல்லை. அதுவே பண்பாடு என்பது இவர்களின் கருத்தாக இருந்திருக்கலாம்.

நிலச் சுவாந்தர், பண்ணையார், போடியார் எனப்படும் முதலாளித்துவ அமைப்பெதுவும் வவுனியா மாவட்டத்தில் சிறிதளவும் காணப்படவில்லை.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

எல்லோரும் உழுதுண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஒவ்வொரு தனிமனிதனது தேவையும், முக்கியத்துவமும் உணரப்பட்டன.

தேவைகள்

உடு புடைவைகள் போல, மண்ணெண்ணெய், மணிக்கடைப் பொருட்களான வளையல், கண்ணாடி, சீப்பு முதலானவையும், புகையிலையும் கிராமங்களுக்கு வீடு வீடாக விற்பனைக்குவந்தன. புகையிலை யாழ்ப்பாணத்தவரால் கொண்டு வரப்பட்டது.

மரத்தளவாடங்களைச் செய்யும் தச்சுத் தொழிலாளிகள் கிராமங்களிலே வந்து தங்கியிருந்து. அங்குள்ள மரங்களை வெட்டி கதிரை, மேசை, கட்டில் முதலான தளவாடங்களைச் செய்து அங்குள்ளவர்களுக்கு விற்பார்கள்.

மட்பாண்டத் தொழிலாளிகள் கிராமங்களிலே வந்து தங்கியிருந்து மட்பாண்டங்களைச் செய்து அங்குள்ளவர்களுக்கு விற்பார்கள்.

கலப்பைகள், அலவாங்கு, கத்திகள் போன்ற விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை இரும்புத் தொழில் செய்வோர் (கொல்லர்) கிராமங்களில் வந்து தங்கியிருந்து செய்து கொடுத்தனர்.

மயிர் வினைஞர் மாதமொரு தடவை வீடுகளுக்கு வந்து முடி திருத்திச் சென்றனர்.

சலவைத் தொழிலாளிகள் வீடுகளுக்கு வந்து, ஆடைகளைப் பெற்றுச் சென்று சலவை செய்து கொண்டுவந்து கொடுத்தனர்.

இதனால் கிராமத்தவர் தமது மிக முக்கியமான தேவைகளையெல்லாம் கிராமத்திலேயே நிறைவு செய்து கொண்டனர்.

கிராமங்களில் கடைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் தேவைகள் எல்லாம் நடமாடும் கடைகள் மூலம் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன.

மரக்கறி வகைகள் எதுவும் வாங்க வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

மாரி காலத்து உணவுத் தேவைக்காக இறைச்சி வத்தல், மீன் கருவாடு, பண்டிக் கருக்கல், பாலைப் பழப்பாணி, உலுவிந்தம் பழப்பாணி, இலுப்பைப் பூப்பாணி என்பனவும், நெய், தேன் என்பனவும் சாத்துப் பூசணிக்காய், நீத்துப் பூசணிக்காய், கெக்கரிக்காய் என்பனவும் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

போதிய அளவு நெல் வீடுகளில் இருந்தது. சீனட்டி, முத்துச் சம்பா முதலான சிலவகை நெல்லரிசிகளையே தேர்ந்தெடுத்து உணவுக்குப் பயன்படுத்தினர்.

மாவகை

குரக்கன்மா, அரிசிமா, தினைமா, முதலான மாவகைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

எள் எல்லோர் வீட்டிலும் இருக்கும். அதனால் நல்லெண்ணெய் அதிகம் கிடைத்தது.

கோதுமை மா 1970 இன் பின்பே வன்னிக் கிராமங்களில் உணவுக்காக நுழைந்தது.

அதற்கு முன் மரணச் சடங்கில் பாடைகட்டும் போது அதில் அலங்காரக் கடதாசிகளை ஒட்டுவதற்காக, அரை இறாத்தல் வரை கோதுமை மா நகரத்திலிருந்து வாங்கிவரப்படும்.

சுடு நீர் விட்டுக் குழைத்துக் கழியாக்கி, கைபடாமல் தடியினால் எடுத்து தாள்களை ஒட்டுவதற்கு அது பயன்படுத்தப்படும்.

பின் அது, கழியாக்கிக் கிண்டிய சட்டியுடன் மிகவும் பத்திரமாகக் காட்டிலே எறியப்படும்.

கோதுமை மா வயிற்றினுள் போனால் குடல்கள் ஒட்டி விடும் என்று அக்காலத்தில் நினைத்துப் பயந்தனர். அதனால் கோதுமை மா பயன்படுத்தப் படுவதில்லை.

எள்

எள் கிராமங்களிலே பயிரிடப்பட்டது. எள்ளை வீடுகளிலே இடித்து எண்ணெய் எடுத்தனர்.

எண்ணெய் எடுத்துவிட்டு சர்க்கரை, தேன் என்பவற்றைக் கலந்து இடித்துக் குழைத்து எல்லோரும் உண்பர்.

எள்ளை கல்லூரலில் இடிக்கும் போது உலக்கையில் படும் எண்ணெய்யை ஆண்பிள்ளைகளின் நெஞ்சில் படும்படியாக உலக்கையால் நெஞ்சில் மெதுவாக இடிக்கும் வழக்கம் எல்லா வீடுகளிலும் இருந்தது.

இதன் மூலம் ஆண்களுக்கு நல்ல வீரம் உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கை தாய்மாருக்கு இருந்தது.

எள்ளை சீனிபோட்டு வறுத்து உண்ணும் வழக்கம் இருந்தது.

எண்ணெய்

தேங்காய் குறைவாக இருந்த கிராமங்களில், தேங்காயெண்ணெய்க்குப் பதிலாக இலுப்பை எண்ணெய் பயன்பட்டது.

இலுப்பை விதையிலிருந்து இலுப்பை எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டது. இது வீடுகளில் சாதாரண தேவைகளுக்காகப் பெண்களால் செய்யப்பட்ட கருமமாகும்.

தொழிலும் ஒற்றுமையும்

வன்னிப் பிரதேசத்தில் முக்கியமான தொழிலாக நெல் வேளாண்மையே இருந்தது.

காலபோகம், இடைப்போகம், சிறுபோகம் என மூன்று காலங்களில் அவ்வவற்றிற்குரிய கால அளவைக் கொண்ட நெல்வகைகள் விதைக்கப்பட்டன.

ஒரே நிலத்தில் இருபோக வேளாண்மையே அதிகம் செய்யப்பட்டது. மூன்றாவது போகத்திற்கு வேறு நிலம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த வழக்கம் இருந்தது.

சேற்றுவிதைப்பே முக்கியமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. புழுதி போடும் வழக்கம் குறைவு.

புதிய காட்டை வெட்டி எரித்துக் காட்டு வேலி போட்டு நெல்லுக் கொத்தும் சேனைப் பயிர்ச் செய்கையும் கிராமங்களில் அதிகம் இருந்தது.

இப் புதிய நிலத்தில் வரம்புகள் போடப்படாமல் இருந்ததனாலும், மரவேர்கள் நிலத்தினுள் கிடந்ததனாலும் தண்ணீர் கட்டி உழவு செய்ய முடிவதில்லை.

அதனால் நெல்லை விதைத்து விட்டு மண்வெட்டியினால் நிலத்தைக் கொத்தி விடுவார்கள். இது நெல்லுக் கொத்துதல் எனப்படும்.

புலவு

இவ்வகை நிலத்தைப் புலவு (புலவு) என்று அழைப்பர். இங்கு நீர் பாய்ச்ச முடியாததனால் மழையை நம்பியே நெற் செய்கை நடைபெறும். இதனை மானாவாரி (வானவாரி), என்பர்.

புழுதி விதைப்பும் இடம்பெற்றது. வயலில் தண்ணீர் தேக்கி உழாமல் ஈரத்தில் அல்லது வறட்சியில் உழுது நெல்விதைக்கப்படும். இது ஈரப் புழுதி, காய்ச்சற் புழுதி எனப் பெயர் பெறும்.

புதுக்காட்டை வெட்டி இரண்டு தடவைகள் நெல்லுக் கொத்தியபின் வேர்கள் பிடுங்கப்பட்டு வரம்புகள் போடப்பட்டு வயல்களாக ஆக்கப்படும்.

எருமை மாடுகள்

முற்காலத்தில் வயல் வேலைகளுக்கு எருமை மாடுகளே முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தன. எருத்து மாடுகள் பிற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

எருமை மாடுகளின் கழுத்தில் சிறப்பை எனப்படும் மரத்தால் செய்யப்பட்ட நீள் சதுரப் பெட்டி போல் அமைந்த மணி கட்டப்படும்.

கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட சிறப்பைகளின் ஒலியைக் கொண்டே மாடுகளை தூரத்தில் வைத்து இனங்கண்டு கொள்வர்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

எருமை மாடுகளைச் சோடியாகப் பிணைத்து வயல் உழவும், பலகை அடிக்கவும், சூட்டிக்கவும் என எல்லாத் தேவைகளுக்கும் பயன்படுத்தினர்.

உழவு, பலகை அடிப்பு, முதலானவற்றுக்கு எருமைகளைச் சோடி சேர்க்கும் போது எருமைக் கடாவுடன் எருமையை (பெண்)ச் சோடி சேர்க்கும் வழக்கமும் உண்டு.

எருத்து மாடுகளைப் பயன்படுத்தும் போது இவ்வழக்கம் இல்லை. பசு மாடுகள் (நாகு) வயல் வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. அதனால் பசு மாடுகளை எருத்து மாடுகளுடன் பிணைப்பதில்லை.

சூட்டிக்கும் போது ஐந்து, ஏழு, எருமை மாடுகளை (கடா உட்பட) பிணைத்துச் சூட்டிக்கும் வழக்கம் உண்டு.

பரத்தை

வயல் வேலைகள் எதற்கும் முற்காலத்தில் கூலி கொடுக்கப்படுவதில்லை கூலியாட்களும் இல்லை.

கூலிவேலை என்ற விடயமே அக்காலத்தில் தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஒரு குளத்திற்குக் கீழே வயல் செய்யவர்கள் அநேகமாக நெருங்கிய உறவினர்களாகவே இருப்பார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து மாறிமாறி எல்லோரது வேலைகளையும் ஒற்றுமையாகச் செய்வார்கள்.

வீடுகட்டுதல், வீடுவேய்தல் முதலான வேலைகளும், ஆட்கள் ஒன்று சேர்ந்தே செய்யப்படும்.

வயலாக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு வேலி போடுவதற்கு காட்டுத் தடிகள், கதியால்கள் (தடிகள்), வரிச்சுகள் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டன. கட்டுவதற்கு காட்டுக் கொடிகள் பயன்பட்டன.

வார்வடம்

எருமை மாடுகளைப் பிணைப்பதற்கும், மற்றும் தேவைகளுக்கும், ஆத்திமர நார்க்கயிறுகள், நறுவிலி மரநார்க்கயிறுகள், மான், மரை முதலான மிருகங்களின்

தோலினால் முறுக்கிப் பின்னப்பட்ட தோற்கயிறுகள், பயன்பட்டன.

மான், மரை ஆகிய மிருகங்களின் தோலை மெல்லிதாக வார்ந்தெடுத்து வெட்டி முறுக்கிப் பின்னி வார்க்கயிறுகள் செய்யப்பட்டன. இவை வார் வடங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

சுரைக் குடுவை

சுரைக்காய் பழுத்துக் காய்ந்த பின் அதைக் குடைந்தெடுத்த சுரைக் குடுவைகள் நீர் கொண்டு செல்லவும், தேன் எடுத்துவரவும் பயன்பட்டன.

பெண்கள்

பருவம் வந்த பெண்கள் (கன்னி - குமர்) வயலுக்குச் செல்லும் வழக்கம் இருக்கவில்லை.

திருமணமான பெண்கள் தமது கணவருக்கு உணவு கொண்டு வயலுக்குச் செல்வர்.

தமது கணவருக்கு உதவியாகச் சிறிது நேரம் பெண்கள் வேலை செய்து கொடுப்பதுமுண்டு.

குறிப்பாக, அரிவி வெட்டியபின் மழைக்குப் பயந்து அவசர அவசரமாக உப்பட்டி கூட்டிக் கட்டைக் கந்து வைக்க வேண்டியிருக்கும் நேரத்தில், உப்பட்டிகளைக் கூட்டி மாவக்கையாகச் சேர்க்கும் வேலையைப் பெண்கள் செய்வர்.

அரிவி வெட்டியபின் காய்வதற்காகப் பரவிப் போடப்படும் பிடிகள் உப்பட்டி என்றழைக்கப்படும். பல உப்பட்டிகள் சேர்ந்தது மாவக்கை எனப்படும்.

மாவக்கையை ஆண்கள் தூக்கிச் சென்று கட்டைக் கந்தாக, நெல்லில் மழை படாத வண்ணமாக அமைப்பர்.

கட்டைக் கந்துகள் பல அதே அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டு வைக்கப்படுவதே சூடு எனப்படும். சிலர் இதைப் போர் என்றும் அழைப்பர்.

பிற்காலத்தில் ஆண்கள் கூலிவேலைக்குச் செல்லும் வழக்கம் வந்துவிட்டது. இருப்பினும் பெண்கள் கூலி வேலைக்குச் செல்லும் வழக்கம் மிகவும் பிற்பட்ட அண்மைக் காலத்திலேயே வன்னியில் ஏற்பட்ட வழக்கமாகும்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பெண்கள் வயலில் நாற்று நடவும், அரிவி வெட்டுதல், உப்பட்டி கூட்டுதல் ஆகிய வேலைகளுக்கும் மட்டுமே முற்காலத்தில் பயன் படுத்தப்பட்டனர்.

வேறெந்த வயல் வேலைகளிலும் அவர்களின் பங்களிப்புப் பெறப்படவில்லை.

சுயம்வரம்

அரிவி வெட்டுக் காலத்தில், பக்கத்துப் பக்கத்துக் கமக்காரர்கள் (கமம் - வயல்) எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஒருவரது வயல்மாறி மற்றவர் வயல் என்ற முறையில் அரிவி வெட்டுவார்கள்.

இதனைப் பரத்தை போட்டு வெட்டுதல் என்று கூறுவார்கள்.

இப்படி அரிவி வெட்டும் போது மத்தியான வெய்யில் நேரத்தில் தனித்தனியாக வயலில் இறங்கி போட்டிக்கு அரிவி வெட்டுவார்கள்.

அப்பொழுது அரிவி வெட்டுகின்ற வேகத்துக் கேற்ற ஓசையிலே அரிவி வெட்டுப் பாட்டுப் பாடுவார்கள்.

அப்பாடல்கள், அவர்கள் உடனுக்குடன் உள்ளத்து உணர்வின் உந்துதலில் பாடுகின்ற பாடல்களாக இருக்கும்.

ஒருவர் ஏதாவது உட்பொருளை வைத்துக் கேள்வி கேட்பது போலப் பாடுகின்ற பாடல்களுக்கு, மற்றவர் மறைமுகமாகப் பதில் சொல்லுகின்ற மாதிரியான பாடல்களாகவும் இருக்கும்.

சில வேளை வயல்களிலே அரிவி வெட்ட போட்டிக்கு இறங்கும்போதே வெற்றிபெற்றால், பரிசாக குறித்த பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்து தருவதாகவும் சாடை மாதையாகச் சொல்லி வைப்பார்கள்.

பெண்ணின் தந்தையும் அங்கு அரிவி வெட்டிக் கொண்டிருப்பார். அரிவி வெட்டும் இளைஞனது உள்ளத்தை முன்பே அறிந்த ஒருவரே இப் பரிசு பற்றிச் சொல்லிவைப்பார்.

அதனால் அரிவி வெட்டும் போட்டி மிகவும் விறுவிறுப்பாக இருக்கும். அறுவடை முடிந்தபின் திருமணமும் நடைபெறும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது.

முடி கூட்டல்

அரிவி வெட்டி கதிர்ப்பிடிகளை காய்வதற்காக உப்பட்டியாகப் பரவிப் போட்டுக், காய்ந்தபின் தூக்கக் கூடிய, கைக்கு அடங்கும் அளவில் உப்பட்டிகளைக் கூட்டி மாவக்கையாக ஆக்குவர்.

மாவக்கைகளை கைகளால் அள்ளி வந்து வயல் வரப்பு மூட்டில் கட்டைக் கந்தாகத் தண்ணீர் உட்செல்லாதவாறு கவனமாக வைப்பர்.

பின், கட்டைக் கந்துகளைப் பிரித்து, மீண்டும் மாவக்கைகளை எடுத்து அடிதலை மாறிவைத்துக் கட்டித் தலையால் சுமந்து சென்று மேடான இடத்தில் சூடாக வைப்பர்.

கட்டைக் கந்து போன்ற தோற்றத்தில் 20,30 அடி உயரம் வரையில் சூடு வைக்கப்படும்.

சூடு வைக்கும் போது ஏணியில் ஏறிக் கதிர்க்கட்டுக்களைக் கொடுக்க சூட்டின் மேல் நிற்பவர் அதை மேலே வைத்து அவிழ்த்து ஒழுங்காக அடுக்குவர்.

திருமணமாகாத இளைஞர்களே சூடு முடி கூட்டுவதற்காக மேலே நிற்பார்கள்.

ஒரு சூட்டுக்கு முடி கூட்ட ஒரு இளைஞனே நிற்பான். உயரத்தில் நின்று கவனமாக முடிகூட்ட வேண்டியிருக்கும். தவறிக் கீழே விழும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

முடி கூட்டும் போது, இளைஞன் தவறிக் கீழே விழுந்து விட்டால் அது அவனுக்கு அவமானமானதாகக் கருதப்படும்.

அவனை அவ்வூர்ப் பெண்கள் யாரும் திருமணஞ் செய்ய விரும்புவதில்லை. அந்த ஆணின் ஆண்மை பரிகசிக்கப்படும்.

தவறி விழுந்த குட்டியைத் தாய்க்குரங்கு ஏற்காதது போல விவசாயக் குடும்பத்திலே பிறந்தும் சூட்டுக்கு (போர்) முடி கூட்டத் தெரியாது தவறி விழுந்த இளைஞனைச் சமூகம் மதிப்பதில்லை.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

முல்லை நிலமான காடும், காடுசார்ந்ததுமாகிய நிலத்தில் வாழ்ந்த ஆயர்களுக்கிடையே உள்ள ஒரு வழக்கத்தை இதனுடன் ஒப்பிடலாம்.

கொல்லும் வல்லமை பொருந்திய காளை மாட்டின் கொம்புகளைக் கண்டு அஞ்சும் ஆண்மகனை ஆயர்குலப் பெண்கள் மணஞ்செய்வதில்லை, என்று சங்க இலக்கியம் பேசுகிறது.

கொல் ஏற்றுக் கோடஞ்சு வாளைப்
புல்லாளே ஆய மகள்.

வயற்பண்பாடு

வண்ணிக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களாக இருக்கவில்லை.

எல்லோரும் வாழவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணங் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

வியாபார நோக்கத்தோடு கிராமங்களுக்கு வந்தவர்களுக்கு உணவளித்து உபசரித்தார்கள்.

அது மட்டுமன்றித் தமது உணவுத் தேவைக்காக வைத்திருக்கும் நெய், தேன், பண்டிக் கருக்கல், இறைச்சி வத்தல், பாணிகள் முதலானவற்றை இலவசமாகவே கொடுத்தனுப்பும் பண்பு கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

வியாபாரஞ் செய்ய வருபவர்கள், இதற்குக் கைமாறாகத் தமது பொருட்கள் எவற்றையும் கொடுப்பதுமில்லை. கொடுத்தாலும் இவர்கள் இலவசமாக வாங்குவதுமில்லை.

பிற்காலத்தில் முதலை, வெங்கிணாந்திப் பாம்பு என்பவற்றைக் கொண்டு அவற்றின் தோலை விற்றிருக்கிறார்கள்.

மான், மரை ஆகிய மிருகங்களைக் கொண்டு உரித்து எடுத்த தோல் விற்கப்படுவதில்லை.

மரைத் தோலில் தோல்ச் செருப்புச் செய்து காட்டிலே வேலை செய்யும் போது, அதாவது புதுக்காடு வெட்டும் போது முள் குத்தாமல் இருப்பதற்காகக் காலிலே அணிந்தனர்.

மான் தோலை கோவில்களுக்கு இலவசமாக வழங்கினர். மான் கொம்புகளை கத்திப் பிடிகளுக்கும், கயிறுகளில் கட்டி கிணற்றில் மண் அள்ளவும், குழுவன் மாடுகளைப் பிடிக்கவும் பயன்படுத்தினர்.

சமூகநலன்

வயலிலே பலகை அடித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, அக்கிராமத்திலுள்ள விதவைகள் பெரிய கடகப் பெட்டிகளில் பிட்டு, அப்பம் முதலான உணவுகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பது வழக்கம்.

அப்படிக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் பெண்களிடம் அவரவர்களுக்கு விருப்பமான ஒவ்வொரு வயல் வரம்பில் ஒவ்வொரு தடியை ஊன்றி விட்டுச் செல்லும்படி வயற்காரர் கூறுவார்.

அவர்களும் தங்களுக்குப் பிடித்தமான வயல்களின் வரம்புகளில் தடிகளை ஊன்றிவிட்டுச் செல்வர்.

அந்தந்த வயல்களில் விளையும் நெல் அந்தந்தப் பெண்களுக்கே கொடுக்கப்படும்.

சில இடங்களில் எந்த வயலில் பலகை அடிக்கும் போது, உணவு கொண்டு வந்து கொடுத்தார்களோ அந்த வயலின் விளைச்சல் கொடுக்கப்படுகின்ற வழக்கமும் இருந்திருக்கிறது.

இதே போல சூட்டிக்கும் போதும் களத்திற்குப் பெரிய கடகப் பெட்டியில் காலை உணவைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால். அந்தப் பெட்டி நிறைய நெல்லை அள்ளிக் கொடுக்கும் வழக்கமும் இருந்தது.

சூட்டிக்கும் களத்திற்கு யார் வந்தாலும், அவர்கள் வசதியற்றவர்களாக, நெல்லைத் தானமாகப் பெற வந்திருந்தால், எத்தனை பேர் நின்றாலும் அத்தனை பேருக்கும் குறைந்தது ஒரு குல்லம் (சளகு) நெல்லாவது கொடுத்துவிடும் வழக்கம் இன்றும் கிராமங்களில் உண்டு.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

திருமணஞ் செய்து விருந்துக்காக வருபவர்களுக்கும் தமது வயலில் ஒரு வயலை ஒதுக்கி அதன் விளைச்சலைக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது.

வயலில் அரிவி வெட்டிக்கொண்டு நிற்கும் போது அவர்களுக்குக் குடிமை செய்யும் குடிமக்கள் என அழைக்கப்படும் சலவைத் தொழிலாளியோ, அல்லது மயிர் வினைஞரோ வந்தால் அவர்கள் விரும்பிய ஒவ்வொரு வயலை வெட்டி மிதித்து நெல்லைக் கொண்டு போகும்படி கூறுவார்கள்.

சில இடங்களில் தாங்கள் அரிவி வெட்டிய வயலில் அவர்களால் சுமக்கக் கூடிய கதிர்க்கட்டைக் கட்டிக் கொண்டு போகும் படி கொடுப்பார்கள்.

கதிர்க் கட்டைக் கொண்டு போய் மிதித்து நெல்லை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

வழமையான வருடக் கூலி தனியாகப் பின்னர் கொடுக்கப்படும்.

வீட்டுக்கு வந்து தலைமுடி வெட்டும் மயிர் வினைஞர் அவ் வீட்டில் உணவு உண்ணும் போது, வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் வாழையடியில், அவர் சாப்பிட முன்னும் பின்னும் கைகழுவி நீர் ஊற்றுவார்.

அந்த வாழை போடும் குலை அவருக்கே வழங்கப்படும்.

வயல்கள் சேற்றுவிதைப்பு, விதைக்கப்பட்ட பின் வயலில் சிறிதளவும் நீர் இல்லாமற் செய்வதற்காக மறுநாள் அளை கொத்துவார்கள்.

வக் கடைக்கு வக் கடை பேரளை கொத்தி பள்ளங்களுடன் சீற்றளை கொத்தித் தொடுத்து விடுவார்கள்.

தண்ணீர் நின்றால் நெல் முளை அழுகிவிடும் என்பதற்காக நீர் வடியச் செய்யப்படும்.

பின்பு அரிவி வெட்டுக் காலத்தில் மழைபெய்தாலும் நீரை வெளியேற்ற இவ் அளைகள் உதவும்.

மனிதாபிமானம்

தனது வயலுக்கு இன்னொருவரின் வயல் வரம்பினூடாகச் செல்லும் ஒருவர், வயலுக்குள் நீர் வடியாமல் இருப்பதைக் கண்டால் வயலில் இறங்கி அளைவைத்து நீரை வடியச் செய்துவிட்டே தன் வயலுக்குச் செல்வார்.

தனது எதிரியின் வயலாக இருந்தாலும், இத் தொழிற்குற்றம் பொறுக்காதவராக வயலில் இறங்கி அளைவைத்துவிட்டு, பின் வீட்டுக்கு வந்து எதிரியின் மனைவியை அழைத்து அவளது கணவனின் அக்கறை இன்மையைக் கூறிச் செல்வர்.

ஆண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் இடையேயும், பெண்களுக்கும் பெண்களுக்கு மிடையேயும் சண்டை சச்சரவுகள் இருந்தாலும், ஒருவீட்டு ஆணை மறுவீட்டுப் பெண்ணும், ஒரு வீட்டுப் பெண்ணை மறுவீட்டு ஆணும் மதிப்பார்கள்.

அவர்களின் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் முரண்பாடு தெரியாதவர்களாக வீடுகளில் சென்று விளையாடி வருவார்கள்.

கோயிற் திருவிழா, வருடப்பிறப்பு, தீபாவளிப் பண்டிகை வைபவங்களோடு பகைமை மாறிக் கலந்துறவாடல் தொடங்கிவிடும்.

கோவில்

சிறு சிறு கோவில்கள், கட்டிடம் இல்லாத நிலையில் மரங்களுக்குக் கீழே அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பரவண்த் தெய்வங்கள் எனப் போற்றப்படும் ஐயனார், வைரவர், அம்மன், வீரபத்திரர், நரசிங்கர், காளி முதலான தெய்வங்களுக்கும், பிள்ளையார், முருகன் என்னும் தெய்வங்களுக்கும் பூசைகளைச் செய்வார்கள்.

சிவன் வழிபாடு பெரும்பாலும் கட்டப்பட்ட கோவில்களிலே தான் நிகழ்ந்தது.

கிராமத்திலே இருக்கின்ற குறிப்பிட்ட ஒருவர் பரம்பரை காரணமாகப் பூசாரியாக இருப்பார். அதற்காக அவர் மற்றவர்களிலும் வேறானவர் ஆகார்.

வண்ணியரதேச வயந்பண்பாட

அவ்வக் கோயில்களில் அவர் அவர் மட்டுமே தான் பூசை செய்வார். மந்திரம் சொல்லாத மரபு வழிப்பட்ட பூசை அங்கு நடைபெறும்.

பூசாரியாரோடு கடும்பகை கொண்ட ஒருவர் அக்கோயிலில் பூசை செய்ய விரும்பினால், இன்னொருவர் மூலம் பூசாரியாரோடு தொடர்பு கொள்வார்.

பூசாரியாரும் சம்மதிப்பார். பூசைக் குரிய பொருட்கள் கோவிலுக்குக் கொண்டு வரப்படும். பூசைகள் சிறப்பாக நடைபெறும்.

தனிப்பட்ட எந்தப் பகை இருந்தாலும், பூசை கட்டுவதற்குப் பூசாரியாரின் வீட்டுக்குச் சென்று பூசாரியார் என்ற வகையில் அழைப்பதும் உண்டு.

பூசாரியார் என்று பார்க்கும் போது சாதாரண மனிதர் என்ற தன்மை மறைந்து விடுவதை அங்கு காணலாம்.

இதனை மீறிச் சிலர் தாமே பூசைசெய்யச் சென்று கடவுளால் தண்டிக்கப் பட்டதும் உண்டு.

தெருவோரங்களிலோ, குளக்கட்டுக் களிலோ, வைக்கப்பட்டிருக்கும் பிள்ளையாருக்கு பூசாரியார் அல்லாதவர் பூசை செய்வதற்காகச் சென்று, வெற்றிலைகளை வைத்து வாழைப் பழங்களைப் பரவி, மடைபரவியபின், மரத்திலே இருந்த நாகபாம்பு இறங்கிவந்து மடையின்மேல் படமெடுத்தபடி கிடந்து பூசைசெய்ய விடாமல் தடுத்த நிகழ்ச்சிகள் மிக அண்மைக் காலம் வரை நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

பின்னர் அதற்குரிய பூசாரியை அழைத்து வர, அவர் வந்து போகும் படி கூறப் பாம்பு மரத்தில் ஏறிய காட்சிகளைப் பலர் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

பிள்ளை பிறந்தால் நாற்பது நாட்களின் பின் தூடக்குக் கழிவு முடிந்த பின் தங்கள் தங்கள் பரவணித் தெய்வங்களுக்கு மடைபோட்டு, பிள்ளையை மடைக்குப் பக்கத்தில் கிடத்தி பூசாரியார் தண்ணீர் தெளித்து திருநீறு பூசி நோய் நொடியில்லாமல் வளர ஆசீர் வதிப்பார்.

புதூர்

புதூர் நாகதம்பிரான் கோவில் விசேடமான கோயிலாக வழிபடப்பட்டது.

கொடிய நச்சுப்பாம்பினால் கடியுண்டு விஷகடி வைத்தியரினால் கைவிடப்பட்ட நோயாளியைப் புதூர் நாகதம்பிரான் சந்நிதியில் கொண்டுபோய் போட்டு விடுவார்கள்.

அங்குள்ள பூசாரியார் புதூர் மண்ணையே மருந்தாக வாயிலே போடுவார். விஷம் இறங்கி வீடுவந்து வாழ்ந்தவர் பலர் என்பது இன்று ஆச்சரியமானதாக இருக்கிறது.

மூட்டப்பால்

வயல்களிலே நெல் கதிர் வீசி இருக்கும்போது, கதிரிலே பால் ஏறுகின்ற பருவத்தில், ஈ எனப்படும் பூச்சிகள் மிகுதியாகக் காணப்படும்.

இப்பொழுது ஈயைக் கட்டுப்படுத்த பூச்சி நாசினி உண்டு. கட்டுப் படுத்தாது போனால் ஒரு கொத்து நெல்லுக்கூட வெட்டி எடுக்க முடியாமற் போகவுங்கூடும்.

கதிரிலே ஏறுகின்ற பாலை ஈக்கள் உறிஞ்சிக் குடித்து விடும். பாலே பின்பு அரிசியாக மாறுகிறது.

முற்காலத்தில் வயலிலே ஈக்கள் மிகுதியாக மொய்த்தால், வயலுக்குரிய பிள்ளையாருக்குப் பொங்கல் வைத்து, பாளை பொங்கும் போது மேலேவரும் பால் நீரை அள்ளி எடுப்பார்கள். இதனை மூட்டப்பால் என்பர்.

இந்த மூட்டப் பாலைக் கொண்டுபோய் வயல் எல்லையில் நாற்புறமும் தெளித்துவிட்டு. வயலுக்குச் செல்லும் கடப்பை (வழியை) வைக்கோற் புரியினால் கட்டி மறித்துவிட்டு வருவார்கள். மூன்று நாட்கள் வயற்பக்கமே செல்வதில்லை.

மூன்று நாட்களின் பின் சென்று பார்க்கும் போது ஒரு ஈயும் இருப்பதில்லை. என்று இன்றும் பலர் ஆச்சரியமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

பண்பாடு

வயலுக்குள் மாடுகள் நுழைந்து பயிரை மேய்ந்து கொண்டு நிற்பதைக் கண்டால், அது எவரது வயலாக இருந்தாலும் அம்மாடுகளைக் கலைத்து மாடு நுழைந்த கண்டாயத்தை (வழியை) அடைப்பது விவசாயிகளின் பண்பாடாக இருந்தது.

அந்த மாடுகள் தமது வயலுக்கு வந்து விடும் என்பதற்காக மட்டுமல்ல, தமது வயல்கள் வேறிடத்தில் இருந்தாலும் மனிதாபிமான அடிப்படையில் மாடுகளைக் கலைத்து விடுவார்கள்.

வவுனியாவில் இருந்த கிராமக் கோட்டுக்கு (கிராம நீதிமன்றம்) வழக்கு விசாரணை ஒன்றுக்காக வந்து கொண்டிருந்தனர் சிலர்.

வழியிலே தெரு ஓரத்து வயலில் இருபது இருபத்தைந்து மாடுகள் வேலியை முறித்துக் கொண்டு உள்ளே நின்று நெற்பயிரை மேய்வதைப் பார்த்தார்கள்.

அம் மாடுகளைக் கலைக்காமற் செல்லவும் மனம் ஒப்பவில்லை. அதே வேளை காலந் தாழ்ந்து சென்றால் கிராமக்கோட்டார் பிடிவிறாந்து பிறப்பித்தும் விடுவார்.

பிடிவிறாந்து பிறப்பித்து விட்டால் ஆட்களைப் பிடித்து சிறையில் போட்டு விடுவார்கள்.

இந்தக் குளப்பத்திற்கு மத்தியிலும் அவர்கள் மாடுகளைக் கலைத்து விட்டு, பக்கத்துக் காட்டில் கதியால்(தடி) வெட்டி, இடித்து, கொடி பிடுங்கி வேலிகட்டி, முள்ளுக் கொப்பும் வெட்டி வைத்து விட்டு வந்த போது நேரம் முடிந்து விட்டது. நீதவானால் பிடி விறாந்தும் பிறப்பிக்கப்பட்டு விட்டது.

அவர்களுக்குள்ளே சற்றுத் துணிச்சலான ஒரு இளைஞர் கிராமக் கோட்டாரைச் சந்திக்க அனுமதி பெற்றுச் சந்தித்து உண்மையை எடுத்துச் சொன்னார்.

அவர் கேட்ட முக்கியமான கேள்வி அந்த வயலில் நின்ற மாடுகள் உங்கள் வயல்களுக்கும் வர வாய்ப்புண்டா? என்பதே.

தங்கள் வயலுக்கும் இந்த வயல்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. இந்த வயற் சொந்தக் காரருக்கும் தமக்கும் எந்தவித உறவும் இல்லை என்று அவர் பதில் கூறினார்.

உடனே விதானையாரை அழைத்து மாடு மேய்ந்த, வேலி அடைத்த தடயங்களைப் பார்த்து வரும்படி அனுப்பினார்.

விதானையார் சென்று திரும்பி வந்து உண்மையைக் கூறியதும் அவர்களை அழைத்து வழக்கையே தள்ளுபடி செய்தாராம் அந்த நீதிபதி.

தங்களோடு சம்பந்தமில்லாத ஒருவரின் வயல் அழிந்து போவதைப் பார்த்துப் பொறுக்க மாட்டாமல், தமக்கு வரும் துன்பத்தைப் பெரிதாகக் கருதாமல் செயற்பட்ட அவர்கள் மனித நேயம் மிக்க உயர்ந்த பண்பாடுகளைக் கொண்டவர்கள்.

அவர்கள் குற்றவாளிகளாக இருக்க முடியாது என்று நீதிபதி கருதியிருப்பார். அதனால் வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்திருக்கிறார்.

வாழ்க்கை நிலை

சாதிப் பாகுபாடு வன்னியில் இருந்திருக்கிறது. சாதி ஏற்றத்தாழ்வும் இருந்திருக்கிறது. திருமண உறவுகளைத் தாழ்த்தப்பட்டவருடன் செய்யாமல் தவிர்த்திருக்கிறார்கள்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குடியிருப்புக்கள் தனியாக அமைந்திருந்தன. அவர்களும் விவசாயஞ் செய்தனர். அத்தோடு தமது தொழிலையும் செய்தனர்.

பறையர் சீன்னக்குளம், வண்ணான் சீன்னக்குளம், முதலான ஊர்ப் பெயர்கள் சில இருந்தன. இருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் இன்னும் வண்ணார் பண்ணை உண்டு.

வவுனியாவில் இருந்த சாதி நிலையைத்தான் நான் இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன். நான் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுக்கு எதிரானவன். இருப்பினும் ஆய்வின் உண்மைத் தன்மை சொல்ல வைத்துள்ளது.

நான்கைந்து சாதிப்பிரிவுகள் மட்டுமே மிகவும் தாழ்ந்தனவாக இருந்தன.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இருப்பினும் சாதி அடக்கு முறைக் கொடுமைகளோ அதற்கெதிரான கிளர்ச்சிகளோ நடக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் தலை நிமிர்ந்து வாழ முடியாத சாதி அடக்கு முறைக் கொடுமையில் இருந்து விடு படுவதற்காக வன்னிக்கு வந்து குடியேறிய பலரை வன்னிமக்கள் வேறுபாடு காட்டாது வரவேற்றிருக்கின்றனர்.

மரணச் சடங்குகள் யாவும் கிராமிய முறையில் நடைபெற்றன. சாமத்தியச் சடங்கு விழாவாகச் செய்யப் படுவதில்லை. திருமணச் சடங்குகள் பெரும்பாலும் கிராமிய நடைமுறையிலேயே இடம் பெற்றன.

கல்வி

வவுனியா நகரில் முதன் முதல் கட்டப்பட்ட பாடசாலை வவுனியா சீ.சீ.ரி.எம்.எஸ் (இலங்கை கிறிஸ்தவத் திருச்சபைத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை) பாடசாலையே ஆகும்.

நகருக்கு வெளியே நான்கு ஐந்து மைல்களுக்கு அப்பால் கிராமங்கள் அதிகமாக அமைந்திருந்த காரணத்தினாலும், வாழ்வுக்குரிய அத்தியாவசிய தேவைகளுக்கு கல்வி தேவைப்படாததனாலும் கிராமத்தோர் கல்வியில் அதிகம் நாட்டம் கொள்ளவில்லை.

வசதி படைத்தோர் சிலரின் பிள்ளைகள் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் சென்று யாழ் மத்திய கல்லூரியிலும், வேறு கல்லூரிகளிலும் படித்திருக்கிறார்கள்.

கல்வி, ஆட்சி அதிகாரம், தொழில் வாய்ப்பு, சமூக அந்தஸ்து, சாதித் தாழ்ச்சியிலிருந்து விடுதலை, மற்றும் சில வசதிகள் வாய்ப்புக்களே மதமாற்றத்திற்கான சில முக்கிய காரணிகள் என்பர்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் குறிப்பாக இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வவுனியா மாவட்டப் பகுதிகளில் இத் தேவைகள் மக்களுக்கு அவசியமானதாக இல்லாதிருந்த காரணத்தால் மத மாற்றம் மிகமிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது.

கலைகள்

கலைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய நிலமாக மருத நிலத்தையே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இருப்பினும் வவுனியா மாவட்டத்தில் கலைகள் பெரிதாக வளர்ச்சியடைந்ததாகப் பெருமை பேச முடியாது.

முல்லைத்தீவு, மன்னார்ப் பகுதிகளில் கலைகளிலே சில தனித்துவங்கள் காணப்பட்ட போதும், வவுனியா மாவட்ட பகுதிகளிலே காணமுடியவில்லை.

இஸ்லாமியரின் கோலாட்டத்தை மட்டுமே வித்தியாசமானதாகக் குறிப்பிடலாம். அதுவும் அண்மைக் காலத்திலேயே புத்துயிர் பெற்றது.

நாட்டார் பாடல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. கூத்துக்கள் யாழ்ப்பாணத்தவரால் இங்கு மேடையேற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தவராலும், முல்லைத்தீவு மன்னார் அண்ணாவிமார் சிலராலும் இங்கு கூத்துக்கள் பழக்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

வவுனியா மாவட்டத் தமிழருக்கென தனித்துவமான கலைவடிவங்கள் எவற்றையும் காண முடியவில்லை.

குமழ மொட்டு என்ற தனித்துவமான பல காரம் வவுனியா மாவட்டத்தில் பிரசித்தி பெற்றது.

வவுனியா மாவட்டத்தில் இஸ்லாமியர் தமிழர்களோடு அருகருகே அமைந்த கிராமங்களில் நீண்ட காலமாக வாழ்கின்றனர்.

பிற்காலத்தில் மட்டக்களப்பிலிருந்து அரிவி வெட்டுவதற்காக இஸ்லாமியர் வந்து தங்கித் தமிழர்களோடு தொடர்பு வைத்திருக்கிறார்கள்.

இருப்பினும் இவை நட்புத் தொடர்பே அன்றித் திருமணத் தொடர்புகளாக இருக்கவில்லை.

இரண்டு சமூகத்தவருக்கு மிடையே பகைமையும் இருக்கவில்லை.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

சிங்களவர்களும் வவுனியா மாவட்டத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தமிழர்களோடு ஒற்றுமையாக அருகருகேயுள்ள கிராமங்களில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

விமன் கல்லு, மாமடு, கறுவல்புளியங்குளம் முதலான சில கிராமங்களில் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

எனினும் திருமண உறவுகள் மிகமிகக் குறைவே என்று சொல்லலாம். பகைமையும் முற்காலத்தில் இருந்ததில்லை.

மூன்று சமூகத்தவரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த இவ்வவுனியா மாவட்டத்தின் வரலாறும் வாழ்வும் பற்றிய ஆய்வுகள் முழுமையாகச் செய்யப்பட வேண்டும். அதற்கு இவ்வாய்வு சிறிய உந்துதலாக இருந்தாலும் போதும்.

நன்றி

1. அமரர் சே.நாகலிங்கம்(பம்பைமடு) - கட்டுரையாளரின் தந்தை
2. அமரர் மா.பூலோகசிங்கம்(கள்ளிக்குளம்) -
(கட்டுரையாளரின் மாமனார்)
3. அமரர் செ.பத்மநாதன் (சாஸ்திரி கூழாங்குளம்)
4. அமரர் மு.சா.மார்க்கண்டு(நெளுக்குளம், செட்டிகுளம்)
5. அமரர் க.தில்லையம்பலம் (நொச்சிமோட்டை)
6. அமரர் பொன்.தில்லையம்பலம் (புதுக்குளம் - கல்மடு)
7. அமரர் சு.வீரசிங்கம்(நெளுக்குளம்)
8. அமரர் ஏ.இராசலிங்கம் (தாண்டிக்குளம்)
9. திரு.செ.கதிரேசு(நெளுக்குளம்)
10. திரு.க.ஐயம்பிள்ளை (நாம்பன் குளம்)
11. மருதநிலா (வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழாமலர்)

03. நெற் செய்கை

வவுனியா மாவட்டம்

வவுனியா மாவட்டம் இப்போது நான்கு பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

அவற்றில் வவுனியா தெற்கு சிங்களப் பிரிவாகவும், வவுனியா, வவுனியா வடக்கு (நெடுங்கேணி) வெங்கலச் செட்டிக்குளம் என்பவை தமிழ்ப் பிரிவுகளாகவும் இருக்கின்றன.

நகருக்கு வெளியே மூன்று மைல்களுக்கு அப்பாலேயே வவுனியாவின் பாரம்பரியக் கிராமங்கள் அமைந்திருந்தன.

வவுனியாக்குளத்தோடு சேர்ந்த குடியிருப்பு கிராமத்தில் சில தமிழ்க் குடும்பங்கள் இருந்தன. இறம்பைக்குளம் அடுத்து உருவாகியது. அதோடு சூசைப்பிள்ளையார்டுளம் உருவானது.

பண்டாரிசுளம், கிராமம் பழையானது. இங்கிருந்து சென்ற பட்டாணிச்சியின் பெயரில் பட்டாணிச்சி புளியங்குளம் மேற்கில் உருவானது.

பாரம்பரியக் கிராமங்களின் பெயர்கள் யாவும் குளம், மடு, மோட்டை, கட்டு, முறிப்பு முதலான குளங்களோடு சம்பந்தப்பட்டே இருந்தன.

இந்தக் கட்டுரையில் வவுனியா மாவட்ட நெற்செய்கையும் அதோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களும் மட்டுமே ஆராயப்படுகின்றன.

காடுகள்

வன்னிப் பிரதேசத்தில் காடுகளை, சோலைக்காடு, கரம்பைக்காடு (கரப்பங்காடு), குருமன்காடு என மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தினர்.

சோலைக்காடு என்பது பெரிய மரங்கள் வளர்ந்துள்ள, முள்மரங்கள் எனப்படும் பற்றைக்காடுகள் இல்லாத, நீரை அதிகம் உறிஞ்சி வைத்திருக்காத தன்மை கொண்ட காடு ஆகும்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பெரு மரங்கள் வளர்ந்திருப்பதால் புல் பூண்டுகள் பெரிதாக வளர்ந்திருப்பதில்லை. வெறுங்காலோடு இந்தக் காட்டுக்குள் நடந்து சென்று வரலாம். முள் குத்தும் என்ற பயம் இருக்காது.

கரம்பைக்காடு என்பது கரம்பை என்னும் ஒருவகை முட்செடி மிகுதியாக வளர்ந்திருக்கும் காடு ஆகும்.

இங்குள்ள மண், நீரை அதிகமாக உறிஞ்சி வைத்திருக்கக் கூடிய தன்மை கொண்டது

இதனை களிமண் நிலம் என்று சொல்லலாம். சோலைக் காட்டுக்குள் போல் இக்காட்டுக்குள் வெறுங்காலோடு நடந்து செல்ல முடியாது.

முட்கள் நிறைந்த, காடாகப் பெருமரங்கள் குறைந்த காடாக இது இருக்கும்.

மிருகங்கள் செல்லுகின்ற பாதையூடாக இக் காட்டினுள் செல்லலாம், மிருகங்கள் செல்கின்ற பாதையை அதர் என்று அழைத்தனர்.

அதர் என்ற சொல் வழி என்ற பொருள் கொண்ட மிகப் பழைய சொல்.

சங்க இலக்கியத்தில் மான் அதர் என மான்கள் செல்கின்ற வழியை புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

வீட்டிற்குள் காற்று வருவதற்காக அமைக்கப்படுவதை இன்று ஜன்னல் என்று சொல்கின்றோம். கம்பன் காலத்தில் சாளரம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. மணிமேகலை காவியத்திலும் சாளரம் என்ற சொல் உண்டு

இருப்பினும் சங்க காலத்தில் கால் அதர் (காலதர்) என அழைக்கப்பட்டது. கால் அதர் என்றால் காற்று வருகின்ற வழி எனப் பொருள்படும். இதுவே தூய தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

வண்ணிக் கிராமத்தோர், வழக்காறிழந்த தூய பழந்தமிழ்ச் சொல்லை இன்றும் பயன்படுத்துவதைப் பார்த்து ஆச்சரியம் அடையாமல் இருக்க முடியவில்லை.

குருமன் காடு என்பது பெருமரங்களையும் ,

இடையிடையே புல்பூண்டு முளைக்காத பொட்டல் வெளிகளையும் கொண்ட காடு ஆகும்.

உவர் மண் இடையிடையே இருப்பதனால் புல்பூண்டுகள் பொதுவாக வளர்வதில்லை.

இந்த மூன்று வகை நிலங்களிலும் கரம்பைக்காடுதான் நெற்செய்கைக்குச் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது.

சோலைக் காட்டிலும் நெல்பயிரிடப்பட்டு இருக்கிறது. குருமன் காட்டை நெற்செய்கைக்குப் பயன்படுத்தியது மிகக் குறைவு.

குளத்தில் இருந்து நீரைப்பாய்ச்சக் கூடிய பள்ள நிலமாக அமைந்த கரம்பைக் காட்டை நெல் வேளாண்மைக்கு அதிகம் பயன்படுத்தினர்.

சோலைக்காட்டில் மழையை நம்பிச் செய்யும் மானாவாரி என அழைக்கப்படும் (மானாவாரி - வானவாரி) முறையில் நெல், எள், குரக்கன் முதலானவற்றைப் பயிரிட்டனர்.

காடு வெட்டுதல்

நல்ல நாளில் ஊரவர்கள் காட்டைப் பங்கு பிரித்து அடையாள மிடுவர்.

தங்கள் தங்கள் பகுதிகளை அடையாளமிட்டுப் பிரிப்பதற்காகச் சின்ன மந்துகளை (செடிகள்) வெட்டி ஒன்று ஒன்றரை முழ (முழம் - ஒன்றரை அடி) அகலத்தில் பாதை போல அமைப்பர்.

இதை, கொப்புனர் என்று அழைப்பர். மரக் கொம்புகளை (கொப்பு-கிளை) வெட்டி நேராகப் பாதைகளை அமைத்ததால் கொப்புநேரி என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இது மருவி பின் கொப்புனரி என வந்திருக்கலாம்.

ஒரு கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் யாவரும் பெரும்பாலும் இரத்த உரித்துடையவர்களாக இருந்ததினால் பங்கு பிரிப்பதில் அவர்களுக்குள் தகராறு ஏற்பட்டதில்லை.

தேங்காய் உடைத்து பிள்ளையார் வழிபாடு செய்து முதலில் கீழ்க் காடு வெட்டுவர்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கீழ்க்காடு என்பது பற்றைகள், மந்துகள் (செடிகள்) சிறு சிறு மரங்கள் என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

கீழ்க்காடு வெட்டுவதற்கு நெடும் பிடிக்கத்தி பயன்படுத்தப்படும்.

நாலு அடிவரை நீளமுள்ள மரப்பிடி கொண்ட கத்தியைத் தான் நெடும் பிடிக்கத்தி என அழைத்தனர்.

வீட்டுத் தேவைக்குப் பயன்படுத்தப்படும் அரை அடிவரை நீளமுள்ள மரப்பிடையைக் கொண்ட கத்தியை கைக்கத்தி என அழைப்பர்.

காஞா, கருங்காலி போன்ற வைர மரங்களில் இருந்து கத்திப்பிடிகளைச் சீவி ஒப்பமாக்கி, கத்தியைக் கொல்லனிடம் கொடுத்து இறுக்கிப் பொருத்திப் பயன்படுத்தினர்.

பிடி ஒப்பமானதாகவும், கத்தி பொருத்தப்படும் பகுதி மொத்தமானதாகவும், கைபிடித்து வேலை செய்யும் பகுதி மொத்தம் குறைந்ததாகவும் உருளை வடிவில் பிடி இருக்கும்.

மரை என்ற மிருகத்தின் காய்ந்த தோலினால் தோற் செருப்பை அவர்கள் தாமாகவே தயாரித்துக் கொள்வார்கள்.

இச் செருப்பு காலை விடப் பெரிதாக இருக்கும். எந்த முள்ளும் இந்தத் தோற் செருப்பைத் துளைக்க முடியாது.

கரம்பையின் வலிமையான முள்ளை கரம்பைக் கணை (கணை-அம்பு) என்று சொல்வார்கள். கரம்பைக் கணை கூட இந்தத்தோல் செருப்பைத் துளைக்காது.

தோற் செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டு தான் கீழ்க்காடு வெட்டும் வேலையைச் செய்தார்கள்.

கீழ்க்காட்டை நன்றாக வெட்டி அமத்தியின் தறித்து விழுத்தக் கூடிய மரங்களை கோடாரியால் தறித்து வீழ்த்தி துண்டு துண்டாக வெட்டி நன்றாக அமத்துவார்கள்.

பெரிய மரங்களின் கிளைகளை மரத்தில் ஏறி இருந்து கோடாரியால் தறித்து வீழ்த்தி அவற்றையும் கத்தியால் வெட்டி அமத்துவார்கள்.

இவ்வேலைகள் அநேகமாக வைகாசி ஆனி மாதங்களில் நடைபெறும். ஆடி மழைக்கு முன்பாக, ஆடி அமாவாசைக்கு முன், காற்று அடிக்கத் தொடங்கிய பின்பு காட்டுக்கு நெருப்பு வைப்பார்கள்.

காற்று அடிக்கும் திசையை அவதானித்து நெருப்பு வைக்கும் இடங்களை சரியாகத் தீர்மானித்து அவ்விடங்களை அதற்குரிய வகையில் அமைத்து, தென்னோலையால் அமைக்கப்படும் சூளினால் நெருப்பை வைப்பார்கள்.

பாடு பார்த்து வைக்காது போனால் நெருப்பு வைப்பவர் நெருப்பில் இருந்து தப்பி வருவது கஸ்டம். அத்தோடு காடும் சரியாக எரியாது.

சரியாகக் கீழ்க்காடு வெட்டி அமத்தப்படாமல் இருந்தாலும், காற்று சுழித்து அடித்தாலும் காடு சரியாக எரியாமல் போய்விடும்.

காடு சரியாக எரியாது போனால் அதற்குப் பின்பு செய்யப்படும் வேலைகள் மிகக் கடினமாக இருக்கும்.

அதனால் காடுவெட்டி எரிப்பது மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்து செய்ய வேண்டிய வேலையாகும்.

சூலிக்கு வேலை செய்பவர்கள் இல்லாத அக்காலத்தில் ஒருவருக் கொருவர் வேலைக்கணக்கிற்கேற்ப மாறிமாறி வேலை செய்வதால் வேலைகள் சிறந்த வகையில் நடைபெற்றன.

காடு எரிந்த பின்பு பெருமழை பெய்தால் காடு வெளியாக்குவதற்கு இலகுவாக இருக்கும்.

காடு எரியும் போது மழை பெய்தால் அவ்வளவு முயற்சியும் பெருமளவிற்கு வீணானதாகத்தான் இருக்கும்.

நன்றாக மழை பெய்த பின்பு எரிந்த காட்டிற்குள் சென்று எரியாமல் கிடக்கின்றவைகளை கவரக் கம்பினால் தூக்கித் தூக்கி எரியாத இடங்களிலும் பெருமரங்களின் கீழும் குவிப்பார்கள்.

இதனைக் கடைமழைக் கட்டுதல் என்று சொல்வார்கள். பெரிய கடைமழைகளையும் நன்றாக அமத்தி நெருப்பு வைத்து எரிப்பார்கள்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பொந்துள்ள பெரிய மரங்கள் நெருப்புப் பிடித்து எரிந்து முறிந்து விழுந்திருக்கும்.

சில மரங்கள் பெருமழையின் பின்பும் நெருப்பு அணையாமல் எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

மரத்திற்கடியில் உள்ள வேர்கள் மண்ணுக் கடியில் எரிந்து கொண்டும் இருக்கும்.

காட்டுவேல் போடுதல்

எரிந்து குறையாகக் கிடக்கின்ற மரங்கள். கிளைகள் எல்லாவற்றையும் தறித்து தங்கள் காணியின் எல்லையைச் சுற்றி வேலியாகப் பாடுபார்த்துப் பொருத்துவர்.

தடிகளால் நெருக்கமாக அமைக்கப்படும் காட்டு வேலிக்குள் பன்றிகள், மான்கள், குளுமாடுகள், புருந்துவர் முடியாது.

சுற்றிவர காட்டுவேலி அமைத்து உள்ளே செல்வதற்கு ஏறிச் செல்லக்கூடிய வகையில் கவர் மரங்களைப் போட்டு வைப்பர். இதைக் கடப்பு என்பர்.

நெல்லுக் கொத்துதல்.

குள வாழை என்ற ஆறுமாத நெல் சில நிலங்களிலும், நாலு, நாலரை மாத காலத்தைக் கொண்ட சம்பா, மொறுங்கள் நெல் முதலானவற்றை சில நிலங்களிலும் விதைப்பர். (நெல் விபரம் இத் தொடரின் பின் இணைக்கப்படுகிறது).

பனை ஓலையால் இழைக்கப்பட்ட கடகப் பெட்டியில் காய்ந்த நெல்லை (விதை நெல்) நிரப்பி, அனுபவம் உள்ள ஒருவர் விதைத்துக்கொண்டு போவார்.

ஒரு சாண் ஆரையுள்ள வட்டத்துக்குள் எத்தனை நெல் விழுந்திருக்க வேண்டும் என்று ஒரு கணக்கு வைத்து விதைப்பார்கள். அந்த விதைப்பு பெருமளவு சரியாக இருக்கும்.

நெல் விதைத்த பின்பு மண்வெட்டியினால் நிலத்தைக் கொத்திக் கொண்டு செல்வார்கள்.

நிலத்தை ஆழமாகக் கொத்துவதில்லை. பறவைகள் நெல்லைப் பொறுக்காமல் இருப்பதற்காக நெல்லை மூடுகின்ற

அளவிலேதான் நெல்லைக் கொத்துவார்கள்.

அடுக்காக நன்றாகக் கொத்தினால் நெல் முளைத்து வளருவதற்கு வசதியாகவும் மண்ணைப் பண்படுத்தியதாகவும் அமையும்.

இருப் பினும் அவ்வளவு சிரத்தையோடு கொத்துவதில்லை. நெல்லை விதைத்து விட்டுக் கொத்துகின்ற இந்தச் செயற்பாட்டை நெல்லுக் கொத்துதல் என்று அழைத்தனர். அடுத்த மழையோடு நெல் முளைத்து விடும்.

மேடாக இருக்கின்ற பகுதிகளையும், புற்றுக்களையும் கொத்தி சமப்படுத்தி மிளகாய், தீன்பிலா, கெக்கரி, நீற்றுப்பூசினி, சாத்துப் பூசினி, முதலான விதைகளை நட்டு வைப்பார்கள்.

குடில்

பெரிய மேடாக இருக்கின்ற பகுதியில் குடில் (குடிசை)போடுவர். வைக்கோலால் வேய்ந்திருப்பர். சுவர் வைப்பதில்லை. கீழே இருந்து நாலரை அல்லது ஐந்து அடிக்கு மேல் சிறாம்பி அமைப்பார்கள்.

பனிக் காலத்தில் சிறாம்பிக்குக் கீழ் நிலத்தில் நெருப்பு மூட்டப்படும். இதனைத் தீவறை என அழைப்பர்.

தீவறை மூலம் குளிரில் இருந்தும் நுளம்பில் இருந்தும் பாதுகாப்புக் கிடைக்கும்.

முக்கியமாக பன்றிக் காவலுக்காகவே இக் குடில்கள் அமைக்கப்பட்டன.

மழையை நம்பிச் செய்யப்படுகின்ற காரணத்தினால் நாற்று நடுதல், களைபிடுங்குதல் பசளை இடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் எதுவும் இடம் பெறுவதில்லை.

காவல்

கதிர் முற்றிய பின் பன்றிக் காவலுக்காக இரவு குடிலில் சென்று படுப்பது வழக்கம்.

பனிக்காலம் என்பதால் குடிலுக்குக் கீழ் கொள்ளிக் கட்டைகளை அடுக்கி நெருப்பு மூட்டி விடுவார்கள். இதனைத் தீவறை என்று சொல்லுவார்கள்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

தீவறையில் நெருப்பு மிகுதியாக எரிந்து, காவலுக்குக் கிடந்தவனும் எரி காயம் பட்டு, குடிலும் எரிந்து போன சம்பவங்களும் உண்டு.

அளவாக நெருப்பை வளர்த்தால் மட்டும் தான் பனிக்குளிர், நுளம்பு என்பவற்றின் தொல்லையிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம்.

காணியைச் சுற்றி வர பல இடங்களிலும் பெரிய பெரிய கட்டைகளைப் போட்டு நெருப்பு மூட்டி வைத்தால் பன்றிக் காவலுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

காவலுக்குச் செல்பவர் பெரும்பாலும் காணிச் சொந்தக்காரராகவே இருப்பர். கூலிக்காரர்கள் செல்வது மிகமிகக் குறைவு.

காவற் காரனைப்பற்றி நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

காவலுக்குச் செல்பவர் விடிய விடிய நித்திரை விழிக்க வேண்டியதில்லை. இடையிடையே நித்திரையும் கொள்ளுவார்.

காணியைச் சுற்றியும் வருவார். உரப்பியும் (பன்றிகளைக் கலைக்கப்போடும் பெரிய சத்தம்) விடுவார்.

பக்கத்துப் பக்கத்துக் காணிகளிலே இப்படிப் பலரும் காவலுக்குக் கிடப்பார்கள். எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் காவலுக்குச் செல்வதில்லை. ஒரிரு காணிக்காரர் ஒன்று சேர்ந்து காவலுக்குச் செல்வதுண்டு.

ரோச் லைற் இல் லாத அக் காலத் தில் கொள்ளிக்கட்டையை அல்லது தீவட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு காவலுக்குச் செல்வார்கள்.

ஒரு காணிக்காரர் தனது காவற் குடிலுக்கு வந்ததும் தனது வருகையை ஏனைய காவற் காரர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவும், வேறு எந்தக் குடில்களில் காவலுக்கு வந்து விட்டார்கள் என்பதை அறிவதற்காகவும் கூ என்று குரல் கொடுப்பார். அதற்குப் பதில் கூ க்குரல் பல இடங்களிலிருந்தும் ஒலிக்கும்.

இரவுக் காவலின் போதும் குடிலில் படுத்திருப்பவர் பன்றிச் சத்தம் கேட்டால் கூக்குரல் கொடுப்பார். மற்றவர்களும் கூக்குரல் கொடுப்பார்கள்.

தங்கள் பாட்டிற்குக் காதற் பாடல்களைப் பாடுபவர்களும் உண்டு.

சிறுபோகக் காவல்

சிறுபோக வேளாண்மைக் காலத்தில் பன்றிகளிடமிருந்தும், யானைகளிடமிருந்தும் நெற்பயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

கால போகத்தை விட சிறு போகத்திலே தான் பன்றிகளின் தொல்லை அதிகமாக இருக்கும்.

சிறுபோகக் காலத்தில் யானைகளின் தொல்லைகளும் அதிகரிக்கும், காடுகளில் இருக்கும் மோட்டைகள் எனப்படும் நீர் நிலைகளில் தண்ணீர் வற்றி விடுவதால் யானைகள் குளங்களை நோக்கி வரும்.

குளங்களுக்கு அருகில் இருக்கும் வயல்களை மேய்ந்து உண்ண விரும்பி வரும் யானைகளிடமிருந்து வயலைக் காப்பாற்றுவதை ஆணைக் காவல் (யானைக் காவல்) என்பர்.

இரவில் வயலில் தங்கி யானைகளை விரட்ட வேண்டும். காலபோக இடைப்போகக் காலங்களைப் போல மேட்டில் போடப்படும் குடிலில் தங்க முடியாது. அது ஆபத்தானது.

அதனால் வயற் கரையிலிருக்கும் மரங்களில் யானைகளுக்கு எட்டாத உயரத்தில் குடில் அமைக்க வேண்டும்.

தடி கம்புகளால் மரத்தில் அமைக்கப்படும் குடில் சிறாம்பி எனப்படும். இதற்கு மேற் கூரை இருக்காது.

மரக்கிளைகளோடு தடிகளை, வரிச்சுகளைக் கட்டி சிறாம்பி அமைக்கப்படும். பொதுவாக மருத மரத்தில் தான் சிறாம்பி போடுவார்கள்.

ஏறுவதற்கு ஏணி அமைக்கப்படும். அதுவும் மரத்தில் மொத்தமான தடிகளைக் கட்டி அமைக்கப்படும். கயிறு கட்டி தொங்க விடப்படும்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

சில வேளை யானைகள் சிறாம்பி அமைந்துள்ள மரத்தின் கீழேயும் வந்து போகும். அப்போது உரப்பிச் சத்தமிட்டு யானையைக் கலைப்பார்கள்.

சில வேளை கரடிகள் ஏணியின் மூலமாக ஏறி, சிறாம்பிக்கு வந்து விடும். ஆபத்தான காவலாக சிறு போகக் காவல் அமையும்.

காவல் பற்றி நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று

வெட்டிப் பிரித்து

வெளியாக்கிச் சமனிட்ட

புத்துக்கள் மேலே

போட்டுவைத்த குடிலினிலே

தீவறையில் குளர்காய்ந்து

சிறாம்பியிலே கிடந்து

பாவகைகள் பாடிப்

பன்றிகளைத் துரத்திக்

காவலுக்கு வந்த

காளையர்கள் கிரவீனிலே

கூவிக் குரலெழுப்பும்

குரலோசை வானதிர்க்கும்

மரக்கிளையில் பறணமைத்து

மதிபார்த்துக் கிடந்து

வரப்பினிலே எரிய விட்ட

மரக்கட்டை இருளகற்ற

உரப்பி எழுப்புகின்ற

ஓசையிலே வெருண்டோடும்

யானையை அடிமரத்தில்

கண்டு சுகங்கேட்கும்

காளையக் நிறைந்ததின்று

கவிபாடும் வன்னிநிலம்.

அரிவி வெட்டுதல்

நெற்கதிர் முற்றி விளைந்த பின் வயலிலே தேங்காய் உடைத்து அரிவி வெட்டத் தொடங்குவார்கள்.

ஊரில் உள்ளவர்கள் யாவரும் (பெரும்பாலானவர்கள்) உறவினர்களாகவே இருப்பதால் கூலி வேலை என்றில்லாமல் உதவியாக ஒன்று சேர்ந்து அரிவி வெட்டினார்கள்.

யாவரும் சேர்ந்து ஒருவரின் அரிவி வெட்டு வேலையைச் செய்து முடிப்பதும். பின்பு அவர் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதுமாக அரிவி வெட்டு வேலை நடைபெறும்.

இதனைப் பரத்தை போட்டு வெட்டுதல் என்று சொல்லுவர். உதவி செய்கின்ற ஆட்களது கணக்கையும் நாட்களது கணக்கையும் வைத்து ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பு வழங்குவார்கள்.

இந்த ஆள், நாள் கணக்கு சமப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வகையில் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவதில்லை.

அரிவி வெட்டு வேலைகள் மட்டுமன்றி ஏனைய வயல் வேலைகளிலும், வீடு கட்டுதல், வீடு வேய்தல் முதலான வேலைகளிலும் இத்தகைய முறை நடைமுறையில் இருந்தது.

இந்தக் கூட்டு வாழ்க்கையில் கூலி வாழ்க்கையும் இருக்கவில்லை. போலி வாழ்க்கையும் இருக்கவில்லை.

அரிவி வெட்டுத் தொடங்கும் பொழுது நெற்கதிர்கள் நன்றாகச் சாய்ந்திருந்தால், வெட்டும் வேலை நன்றாக ஓடும்.

நல்ல வளமுள்ள நிலமாக இருந்தால் நெற்பயிர் செழித்து வளர்ந்து சாய்ந்து கிடக்கும்.

சாய்ந்து விழாத இடங்களை நேரிய நீட்டுத் தடியினால் அமத்தி சாய்ந்து விழச் செய்வார்கள். இதனைச் சவுள்போடுதல் என்பர்.

அரிவி வெட்டும் போது அரிவி வெட்டுப் பாட்டு படிக்கின்ற வழக்கம் இருந்தது.

பன்றிப்பள்ளு, குருவிப்பள்ளு முதலானவை வன்னிவள நாட்டுப்பாடல் நூலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

அரிவி வெட்டும் கத்தி வளைந்ததாகவும், நெருங்கிய பற்களைக் கொண்டதாகவும் அதற்கென விசேடமாகச் செய்யப்பட்ட கத்தியாகவும் இருக்கும். அதற்குத் **தாக்கத்தி** (தாட்கத்தி) என்று பெயர்.

அரிவி வெட்டிக் கொண்டு போகும் பொழுது புற்றுக்களிலே பயிரிடப்பட்ட **கெக்கரி**, **தீன்பீலா** கொடிகள் நெற்பயிருடன் படர்ந்து காய்த்துக் காணப்படும்.

அவற்றை அப்படியே தாக்கத்தியால் வெட்டிச் சாப்பிடுவார்கள். வெய்யில் நேரத்தில் அது மிகவும் சுவையானதாகவும் ஏற்றதாகவும் இருக்கும்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் காயும் - கனியும் பற்றி நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று

புத்துக்கள் மேலே

போட்டுப் படரவிட்ட

வித்துக்கள் வளர்ந்து

விரைந்து அதைமுடி

வத்தகப் பழங்களாய்

வெள்ளரிப் பழங்களாய்

கெக்கரிக் காய்களாய்

தீன் பீலாக் காய்களாய்

தீக்கெல்லாம் காய்த்துத்

திகட்டாத சுவைதருமே.

இரவு காவலுக்குக் கிடந்த வயற் சொந்தக்காரன், அதிகாலையில் அரிவி வெட்டத் தொடங்கி விடுவான்.

அவனுக்கு அவனது மனைவியோ, பிள்ளைகளோ காலை உணவைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள்.

காலை உணவு என்பது பழுஞ்சோற்றுக் கரையலாகவே இருக்கும்.

இரவு தண்ணீரில் ஊற விட்ட சோற்றுக்குள், காலையில் வெங்காயம், மிளகாய், வெட்டிப் போட்டு, எருமைத் தயிரையும் சேர்த்து, உப்பு, தேசிப்புளி, ஊறுகாய்த்துண்டுகளையும் சேர்த்து ஒரு பாணையில் கரையலாகக் கரைத்து எடுப்பார்கள்.

வாளை இலையை நெருப்பில் வாட்டி எடுத்து அதனை மடித்து அதற்குள் கரையலை விட்டுக் குடிப்பது தான் வழக்கம்.

சிலர் அனேகமாக காலையில் வீட்டிலேயே கரையலைக் குடித்து விட்டு வருவார்கள். சிலர் வயலுக்குக் கரையலைக் கொண்டுவந்து குடிப்பார்கள்.

கன்னிப் பெண்கள் வயலுக்குச் செல்வதில்லை. பெண்கள் ஆண்களுடன் சேர்ந்து அரிவி வெட்டும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருக்கவில்லை.

பிற்காலத்தில் கணவனுக்குத் துணையாகச் சில வேலைகளைப் பெண்கள் செய்வது வழக்கமாகிவிட்டது.

அரிவி வெட்டும் பொழுது இரண்டு மூன்று பிடிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து நன்றாகக் காயக் கூடிய வகையில் ஐதாகப் பரவிப் போடுவார்கள். இதனை உப்பட்டி என்பர்.

மழைக்குணம் இருந்தால் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கொரு தடவை உப்பட்டிகளைக் கூட்டி மாவக்கை ஆக்குவார்கள்.

இரண்டு கைகளாலும் சேர்த்துத் தூக்கக் கூடிய அளவுக்கு நான்கு ஐந்து உப்பட்டிகளைச் சேர்த்தால் அது மாவக்கை ஆகும்.

கட்டக்கந்து

மாவக்கை களைத் தூக்கிச் சென்று மேடான இடங்களில் அல்லது வரப்பு மூட்டுக்களில் கட்டக்கந்து ஆக வைப்பர்.

கதிர்கள் உள்ளே வரக்கூடியதாக வட்ட வடிவில் மாவக்கைகள் அடுக்கப்படும்.

கிட்டத்தட்ட மோதக வடிவில் ஒரு ஆள் உயரத்திற்கு (ஆறரை அடி ஏழு அடி) மேல் கட்டக்கந்து வைக்கப்படும்.

கட்டக் கந்தின் உள்ளே கோதாக இல்லாமல் மாவக்கைகள் கவனமாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

மேலே ஒருபிடி கதிர் மட்டும் வைக்கக் கூடியதாக கூம்பு போல முடி கூட்டப்படும்.

மேலே வைக்கப்பட்ட ஒரு பிடி கதிரை மட்டும் தான் பறவைகளால் உண்ண முடியும்.

எவ்வளவு பெருமழை பெய்தாலும் கட்டக்கந்துக்குள் தண்ணீர் செல்லாது. அநுபவமுள்ளவர்கள் அவதானமாகச் செயற்படுவார்கள்.

இப்படிப் பல கட்டக் கந்துகளை வைத்த பின்பு சூட்டிப்பதற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு மேட்டு நிலத்திற்கு இக் கட்டக் கந்துகள் கொண்டு வரப்படும்.

கட்டக் கந்துகளைப் பிரித்து தூக்கக் கூடிய வல்லமைக் கேற்ப நான்கு ஐந்து மாவக்கைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து அடி தலை மாறி வைத்து அடுக்கி கயிற்றினால் கட்டி இரண்டு பேர் சேர்ந்து தூக்கி ஒருவரது தலையிலே வைக்க, அவர் சுமந்து கொண்டு போய் சூடு வைக்கும் இடத்திற்குப் பக்கத்தில் இறக்கிவைப்பார். இதனைக் **கதீர்க் கட்டு** என்பர்.

கட்டக்கந்துகளில் இருந்து மாவக்கைகளை எடுத்து வைக்கும் போது நெல் நிலத்தில் கொட்டப்படாது இருப்பதற்காக மான்தோலில் வைத்துக் கட்டுவது வழக்கம். பிற்காலத்தில் துண்டுப் படங்குகள் (சணலால் செய்யப்பட்ட சாக்கு) பயன்படுத்தப்பட்டன.

சூடு வைத்தல்

கட்டக் கந்தில் இருந்து கட்டிச் சுமந்து கொண்டு வரும் கதீர்க்கட்டுகளை மேட்டு நிலத்தில் சூடாக வைப்பர்.

கட்டக் கந்து போன்ற தோற்றம் கொண்ட, 20-30 அடி உயரம் கொண்டதாக சூடு வைக்கப்படும். பல கட்டக்கந்துகள் சேர்ந்து ஒரு சூடு அமையும்.

சூடு மிக உயரமாக இருப்பதனால் ஏணியில் ஏறியே முடி கூட்டப்படும். இதற்கு இளைஞன் ஒருவன் ஏணியில் ஏறி முடி கூட்டுவதற்குப் பொறுப்பாக நிற்பான்.

வயது முதிர்ந்த அனுபவ சாலி ஒருவன் (பெரும்பாலும் காணிச் சொந்தக்காரராக இருப்பார்) தண்ணீர் உட்புகாத படி சூடு வைக்கப்படுவதற்காக கவனமாக உதவி செய்வார்.

பெரிய, மோதகம் போன்ற வடிவத்தில் சூடு அமைவதால் கதிர்களைத் தட்டி அவ்வமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு மட்டப்பலகையைப் பயன்படுத்துவார்.

மட்டப்பலகை என்பது கிட்டத்தட்ட 2 அடி அகலம் 3 அடி நீளம் வரையானதும், மூன்றடிவரை நீளமுள்ள கைபிடியுள்ள பலகையாகும்.

மிகவும் உயரத்தில் உள்ள கதிர்களைத் தட்டி மட்டப்படுத்துவதற்கு இம் மட்டப் பலகை பயன்படாது.

நீட்டுக்(கவர்த்தடி) கவைத்தடி எடுத்து (10-12 அடி) கவர்ப்பகுதியினை வைக்கோற் புரியினால் நெருக்கமாகச் சுற்றி மட்டப் பலகைக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்துவர்.

முடி கூட்டிய பின் வைக்கோலை முறுக்கி நீட்டாகச் செய்த புரீக்கயிற்றை சூட்டுக்கு மேலே இரண்டு பக்கமும் போட்டு கட்டுவர்.

இப்படி இரண்டு புரிகளைக் கட்டுவர். வைக்கோலைத் திணித்து சுழற்றி நீண்ட கயிறு போல செய்வதைப் புரிமுறுக்குதல் என்பர்.வைக்கோற் கயிற்றுக்குப் புரி என்று பெயர்.

புரி கை மொத்தப் புரியாக இருக்கும். காற்றுக் காலமாக இருந்தால் சூட்டின் வயிற்றுப் பகுதியும் சேர்த்துக் கட்டப்படும்.இதனை வண்டிப்புரி என்று கூறுவர்.

வெயில் காலத்தில் காற்று எழும்பிய பின்பு சூடு அடிக்கப்படும். பொதுவாக வைகாசிப் பொங்கல் என அழைக்கப்படும் வற்றாப்பளைப் பொங்கலுக்குப் பின்பு சூடு அடிக்கப்படும்.

வற்றாப்பளைப் பொங்கலுக்கு முன் சூடு அடித்தால் நெல்லை பேய்கள் கொண்டு போய் விடும் என்பது ஐதீகம். எதிர்ப்பார்த்ததை விட குறைவாகவே நெல்லுக் கிடைக்கும். வாரீ குறைந்து காணப்படும்.

சூடு அடித்தல்

சூடு அடிப்பதற்கு முன்பு சூடு அடிக்கும் இடத்தை மண்வெட்டியினால் செருக்கி மட்டப்படுத்தி வைப்பர். அவ்விடத்தை களம் என்று சொல்வர்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

களத்தின் நடுவில் களக் கட்டை நடுவதற்காக அலவாங்கினால் குழி போட்டு, தேங்காய் உடைத்து, கற்பூரம் கொழுத்தி, மூன்று திரிகள் கொழுத்தி, பின் அவற்றை குழிக்குள் போட்டு பின் களக்கட்டையை நடுவர்.

இச் செயற்பாட்டிற்குக் களக்கட்டை போடுதல் என்று பெயர்.

களக்கட்டைக்கு பிராக, பாலை, முதலான மரங்கள் பயன்படும். களக் கட்டைக்கு அத்திரி வளையம் போட்டு வைப்பர்.

பிணையல் மாடுகளைத் தொடுக்கும் அடுவைக் கயிற்றை களக்கட்டையில் உள்ள அத்திரி வளையத்தோடு இணைப்பர்.

மூன்று நான்கு சோடி எருமைக் கடா மாடுகளைப் பிணைத்து சூடு அடிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவர். எருமை மாடுகளையும் பயன்படுத்துவதுண்டு.

ஒரு சோடி மாடு ஓரணை எனவும் இருசோடி மாடுகள், ஈரணை மாடுகள் எனவும் இவ்வகையில் அழைக்கப்படும்.

களத்தைச் சுற்றி தூரம் ஒரு தடியாக இடித்து அவற்றை இணைத்து வைக்கோற்புரி கட்டி, அவற்றில் வேப்பிலைக் கொப்புகளைக் கட்டிவிடுவர். இதனை பாதுகாவல் செய்தல் என்பர்.

சூட்டைப் பிரித்து குவித்து மாட்டைச்சுற்றி வரும்படி வளைத்து சூடு அடிக்கப்படும்.

வேலைகாரன் கம்பினால் நெற்கதிர்களை ஐதாக்கி, சூடு அடிக்க இலகுவாக்கி சூட்டினை அடிப்பார்கள்.

சூடு மீதீத்தல் என்பது தான் பழைய வழக்கு. சூட்டித்தல் என்றும் வழக்குண்டு. சூட்டை போர் என்று அழைத்து சூட்டித்தலைப் போரடித்தல் என்றும் சில இடங்களில் சொல்லுவர்.

வேலைகாரன் கம்பு என்பது ஒரு பக்கம் v போல் வளைந்துள்ள நீளத்தடியாகும்.

முன்பு யானை கட்டிப் போரடித்ததும் இப்படித்தான்.

மாலை 5மணி தொடங்கி சூடு அடிப்பு நடைபெறும்.

வேலைகாரன் கம்பினால் வைக்கோலை நெல்லில் இருந்து தட்டித் தட்டிப் பிரித்து எடுத்து வெளியில் எறிவார்கள். இதனை பொலிக்கொடி எடுத்தல் என்பர்.

இப்படி ஒரு தடவை செய்து முடிப்பதனை ஒரு மீத என்பார்கள். ஒரு இரவில் இரண்டு மிதி கதிர் அடிப்பர். விடிந்த பின் கூளத்தோடு பொருந்திய நெல்லை கூட்டுமாறினால் கூட்டிக் குவிப்பர்.

காட்டுப் பன்னைத் தடிகளால் (அலம்பல்கள்) கூட்டுமாறு கட்டுவர். (அலம்பல் என்பது இலைகள் இல்லாத சிறு சிறு கிளைகள் பொருந்திய தடி)

இரண்டு முக் காலிகளைக் கட்டி விட்டு முக்காலிகளுக்கு மேல் ஏறிநின்று காற்றிலே தூற்றி சுளகினால் விசக்கி நெல்லை சப்பி கூழங்களில் இருந்து பிரித்து எடுப்பர். தூற்றுவதற்கும் விசக்குவதற்கும் சுளகு பயன்படுத்தப்படும்.

முக்காலி என்பது மூன்று தடிகளைச் சேர்த்து அவற்றின் உச்சியில் இருந்து ஒரு அடி நீளம் வரையில் மூன்று தடிகளும் வைக்கோற்புரியினால் கட்டி இறுக்கமாகச் சுற்றப்படுவதாகும்.

முக்காலியின் மேல் ஒருவர் ஏறி நிற்கக்கூடிய வகையில் இறுக்கமாகச் சுற்றப்படும்.

கூழத் தோடு சேர்த்து நெல்லைக் குவித்து வைத்திருப்பதை பொலி நிறுக்குதல் என்பர்.

தூற்றி முடித்தபின் குவிந்து கிடக்கும் நல்ல நெல்லின் மேல் (கூரன்) தேங்காய் உடைத்து தேங்காய்ப் பாதிகளையும் கூட்டு மாறு, கத்தி என்பவற்றையும் வைப்பர்.

நல்ல நெல்லை வைரப்பொலி என்றும் கூரன் என்றும் அழைப்பர். சூட்டிக்கும் களத்தில் பிரத்தியேகமான பல சொல்களைப், பெயர்களைப் பயன்படுத்துவர்.

உதாரணமாக சுளகு குல்லம் என்றே அழைக்கப்படும். சாணம் போல் எனப்படும். இப்படி ஒரு பட்டியலே உண்டு.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மரக்காலினால் (16 கொத்து நெல் கொள்ளக்கூடிய மரத்தினாலான பெட்டி) அளந்து முதலாவது சாக்கில் பிள்ளையாருக்காக ஒன்று அல்லது இரண்டு மரக்கால் நெல்லைப் போட்டு விட்டு அதன் பின் சாக்குகளில் அளந்து கட்டுவர்.

வண்டில்களில் நெல் மூடைகளை ஏற்றிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருவார்கள். வண்டில் போக முடியாத சேற்று நிலமாக இருந்தால், வேட்டைக்கடாவின் முதுகில் நெற்சாக்கை ஏற்றிக்கொண்டு வருவர்.

வேட்டைக் கடா என்பது குளுமாடுகளைப் பிடிப்பதற்காகப் பழக்கி வைத்திருக்கும் எருமைக்கடா மாடாகும்.

பால் குடி மறந்த, குறிசுடப்பட்ட எருமை மாடுகள், கடா மாடுகள் தங்கள் பாட்டில் திரிந்து மேய்ப்பாரில்லாததினால் மனிதர்களைக் கண்டால் வெருண்டு (பயந்து) ஓடும்.

இத்தகைய மாடுகளையே குளுமாடுகள் என்பர். குளுமாட்டைப் பிடிப்பதற்குப் பழக்கப்பட்ட மாடுகளைக் அதாவது வேட்டை மாடுகளைப் பயன்படுத்துவர்.

வார்க் கயிற்றின் ஒரு முனையில் மரைக்கொம்பை இறுக்கிக் கட்டி, மறு முனையில் சுருக்கு வைத்து வேட்டைக் கடாவிற்கு பக்கத்தில் மறைந்து சென்று குளுமாட்டின் காலுக்கு அல்லது கழுத்துக்கு சுருக்கு வைப்பர்.

கழுத்துக்காயின் கயிற்றை எறிய வேண்டும். காலுக்காயின் கால்தூக்கும் போது கயிற்றை எறிய வேண்டும்.

அப்படிச் செய்த பின் குளுமாடு மிரண்டு ஓடும். கயிற்றிலே உள்ள (வார் வடம்) மரைக்கொம்பு எங்காவது மரத்தில் போய் மாட்டிக் கொள்ளும்.

அடுத்தடுத்த நாள் அம்மாட்டைக் கவனமாகப் பிடித்து வேட்டைக்கடாவில் பிணைத்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வருவர்.

இம் மாட்டை வயல் வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துவர். வேட்டைக்கடாவில் ஒரு தடவையில் இரண்டு மூடை நெல் ஏற்றிக் கொண்டு வரலாம்.

இரண்டு மரக்கால் நெல் ஒரு புசல் எனப்படும். மூன்றரைப் புசல் நெல் ஒரு பச்சைக் குறியன் சாக்கில் போடப்படலாம்.

மரக்கால், புசல் ஆகிய அளவு உபகரணங்கள் மரப்பலகையினால் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

ஒரு மரக்காலில் நெல்லைப் போட்டுக் குவித்தால் 16 கொத்து (சேர்) நெல் போடலாம். மரக்காலில் மட்டமாக (பறவெட்டி) அளந்தால் 14 கொத்து நெல் கொள்ளும்.

இதேபோல் புசலில் பறவெட்டி அளந்தால் 28 கொத்து நெல் கொள்ளும். குவித்து அளந்தால் 32 கொத்து நெல் சேரும்.

பற வெட்டி மட்டமாக்குவதற்கு பயன்படும் உருண்டை வடிவான ஒன்றரை இரண்டு அடி நீளக் கொட்டானை (தடியை) புசல்க் கொட்டான் என்பர். புசல் கொட்டான் மரத்தினால் செய்யப்படும்.

கொம்பறை

நிலத்தில் இருந்து ஒரு அடி உயரத்திற்கு மரக்குற்றிகளை தூண்போல் நட்டு, பலகைகளை நெருக்கமாக அதன்மேல் பரவி, அதன்மேல் விரல் அளவு மொத்தமுள்ள தடிகளை உருளை போல கொடி ஒன்றால் நெருக்கமாகக் கட்டுவார்கள்.

இதற்கு வெப்பல் கொடி என்ற கொடி பெருமளவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

கூடை பின்னுவது போல் மிக நெருக்கமாக உருளை வடிவத்தில் அமைக்கப்படும்.

பலகைப் பகுதியும் உட்பகுதி முழுவதும் களி மண்ணால் பூசப்பட்டு சாணத்தினால் மெழுகப்படும். கூம்பு வடிவத்தில் மேல் மூடியும், இதேபோல் அமைக்கப்படும்.

மூடிக்கு மேல் வைக்கோல் போட்டு வேயப்படும். இതையே கொம்பறை என்று அழைத்தனர்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இதற்குள் நெல்லை வெறுமையாகவே சொரிந்து நிரப்பி வைப்பார்கள். தேவை ஏற்படும் போது மூடியை உயர்த்திக்கொண்டு நெல்லை எடுக்கவும் கொட்டவும் முடியும்.

கொம்பு என்பது கிராமங்களில் தடியைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக விளங்கி வருகிறது.

இப்பொழுது கோயில்களில் சாமி தூக்குவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் பெரிய தடிகளை **கொம்புகள்** என்றுதான் சொல்கிறார்கள்.

கொம்பு என்பது கிளை என்ற பொருளில் கொப்பு என்று திரிவு படும், கம்பு என்றும் பலவாறாக மாறி இருக்கிறது.

வீட்டின் அறைபோல இதுவும் ஒரு பாதுகாப்பான இடம் என்பதாலும். கொம்புகளினால் செய்யப்படுவதனாலும் கொம்பறை என்று இதற்குப் பெயர் வந்திருக்கலாம்.

பட்டறை

தூரம் ஒரு தடியாக வட்ட வடிவமாக நிலத்தில் குத்தி நிறுத்தி, அதனைச் சுற்றி வைக்கோற் புரியினால் நெருக்கமாக உருளை வடிவத்தில் சுற்றி அமைக்கப்படுவது **பட்டறை** எனப்படும்.

இது நிலத்திலேயே அமைக்கப்படும். நிலத்தின் மேல் வைக்கோல் சொரியலாகத் தூவி விடப்படும். இதற்கும், மேல் மூடி உண்டு. இதுவும் வைக்கோற்புரியினால் அமைக்கப்படும். இதற்குள்ளும் நெல்லைச் சொரிந்து சேமித்து வைத்திருந்தனர்.

சூடு அடித்துக் கொண்டு வந்த நெல்லை பட்டறைகளில் அல்லது கொம்பறைகளில் பழுது படாமல் வைத்துப் பாதுகாத்தனர்.

போதிய அளவு சாக்குகள் இல்லாத காரணத்தால் நெல்லை மூடைகளாகச் சாக்கில் கட்டி வைக்க முடியவில்லை. அத்தோடு வீட்டின் உள்ளேயும் இட வசதி குறைவாக இருந்த காரணத்தினால் இதுவே சேமிக்கும் முறையாக இருந்தது.

பிற்காலத்தில் மூன்றரைப் புசல் கொள்ளக்கூடியதாக பச்சைக் குறியன் சாக்கு கிராமங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. 2 மரக்கால் 1 புசல் எனப்படும். ஒரு மரக்கால் 16 கொத்து.

மரத்தைக் காலாகக் கொண்டு கொடியால் பின்னப்படுவது மரக்கால். **கொம்பறையின்** சிறிய வடிவம் போல் இது இருக்கும். பிற்காலத்தில் பலகையால் செய்யப்பட்டது. **வியக்களை**

வயல் வேலைகளுக்கு மாடு இல்லாதவர்கள் அல்லது மேலதிகமாக மாடு தேவைப்படுபவர்கள் வாடகைக்கு மாடுகளைப் பெறும் வழக்கமும் இருந்தது. வாடகையை **வியக்களை** என்று குறிப்பிட்டனர்.

ஒரு மரக்கால் வயல் விதைத்தால் 2 மரக்கால் நெல் வியக்களையாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

நெல் வயலின் விஸ்தீரணத்தை ஏக்கர் கணக்கில் சொல்லும் வழக்கம் அப்பொழுது இல்லை. எவ்வளவு நெல் விதைக்கப்படுகின்றதோ அதன் கணக்காலேயே விஸ்தீரணம் குறிக்கப்பட்டது.

பலகை அடிக்கின்ற வயல்களில் பிற்காலத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு 2 புசல் நெல்லு வீதம் விதைத்தனர். எனவே ஒரு ஏக்கரை 4 மரக்கால் தறை என அழைத்தனர்.

தறை என்பது தறை என்ற சொல்லின் போலி. புழுதி விதைப்புக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 5,6 மரக்கால் வரை விதைத்தனர். **நெல்வகை**

காலபோகம், இடைப்போகம், சிறுபோகம் என மூன்று காலப் பகுதிகளில் விவசாயம் செய்யப்பட்டது.

இதில் கால போகம் என்பதுதான் மழைக்காலத்தில் செய்யப்படுகின்ற முறையான விவசாயமாகும்.

ஆடியிலே உழுத் தொடங்கி ஆவணி பிற்பகுதியில் நெல்விதைக்கப்படும். ஆவணி மாதத்தைத் தான் கார்காலத்தின் முதல் மாதம் என சங்ககாலத் தமிழர் குறிப்பிட்டு வந்தனர்.

நான்கு நான்கரைமாத கால அளவு கொண்ட நெல்லை இக்காலத்தில் விதைத்தால்தான் தைப் பொங்கலுக்கு அறுவடை செய்யலாம். அறுவடை செய்தால் தான் தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இடைப்போகம் என்பது, இந்தக்காலம் தவறி ஐப்பசி கார்த்திகை அளவில் விதைப்பைத் தொடங்குவதாகச் சொல்லப்பட்டது.

பிற்காலத்தில் காலபோகம் முடிந்து தைக்குப் பின் செய்யப்படுகின்ற விவசாயமாகவும் கருதப்பட்டது.

சிறுபோகம் என்பது சித்திரை மழையோடு செய்கின்ற விவசாயமாக இருந்தது. கால போகத்திற்கும் இடைப்போகத்திற்கும் நான்கு நான்கரை மாத கால அளவைக் கொண்ட நெல் விதைக்கப்பட்டது.

சிறுபோகத்தில் இரண்டரை மூன்றுமாதகால அளவைக் கொண்ட நெல் விதைக்கப்பட்டது.

சிறுபோகத்தின் போது ஓட்டை வாலன், சரளி, காடைக்கழுத்தன், அழகிய வண்ணன், பானன், கலியன், சிறுவெள்ளை, முப்பன், சவரக்குரன், வட்டுப் பீத்தன், கருங்குள வாலி, மொறுங்கள், மணல்வாரி, மலையழகன், முல்லைநெல்லு, அடுக்கு வெள்ளை முதலான நெல்வகைகள் விதைக்கப்பட்டன.

காலபோகம், இடைப்போகங்களில், குளவாழை, வெள்ளை நெல்லு, கறுத்த கிளங்கலையன், வெள்ளை கிளங்கலையன், சீனட்டி, பச்சைப் பெருமாள், வெள்ளைச் சீனட்டி முதலான நெல் வகைகள் விதைக்கப்பட்டன.

இது ஜே.பி.லூயிஸ் என்பவர், மனுவல் ஒப் த வன்னி டிஸ்ட்ரிக்ட்ஸ் என்னும் நூலில் தரும் தகவல்கள்.

கறுப்புச் சீனட்டி மிகக் குறைந்த கால அளவு கொண்ட சிறுபோக நெல்வகையைச் சார்ந்ததும், வன்னி மக்களுக்குப் பிடித்தமான அரிசியுமாகும்.

இதைவிட சீரகச் சம்பா, முத்துச்சம்பா, கமுகம் பூச்சம்பா, மாணிக்கச் சம்பா, பனிலோட், மொட்டைக்கறுப்பன், சின்னச்சீவப்பு, முருங்கைக் காயன் முதலான நெல் வகைகள் வன்னி மக்களுக்குப் பிரியமான உணவுத் தேவைக்குரிய நெல் வகைகளாக இருந்தன.

கண்டாவளைக் கவிராயர் தனது கரைச்சிப் பள்ளு
எனும் நூலில் நெல்வகைகளை இவ்விதம் பட்டியலிடுகிறார்.
ஊர்புகழும் முத்துச் சம்பா, இளங்க லையன்,

உருண்டச் சம்பா, குளவாளை, மொட்டைக் கறுப்பன்,
நீர்தாங்கு மணல்வாரீ, பச்சைப் பெருமாள்,

நெடுவாளை, சீனட்டி, பெரியகறுப்பன்,
சீரழகு உவர்க்கூரன், சீரகச் சம்பா,

செகம்புகழும் பவளச்சம்பா, மொறுங்கன், கறுப்பன்,
பேர்பெற்ற நெல்வகைகள் வீளைத்துக் கட்டிப்

பெருமானார் சேரீல்வைத் துள்ளேன் ஆண்டே!

அலைகரைப் பீலவு

குளத்திலுள்ள நீரேந்து பகுதியின் மேல், குளத்திற்கு
நீர் வருகின்ற பகுதி அலைகரை எனப்படும், குளத்தின் ஒரு
பக்கம் குளக்கட்டாக இருக்கும். எதிர்ப்பக்கம் அலை
கரைப்பக்கம்.

வன்னியிலுள்ள பெரும்பாலான குளங்கள் கிழக்கு
அலைகரையாகவும் மேற்கு குளக்கட்டாகவும் அமைந்தவையே.

காலையில் குளத்திற்குக் குளிக்கச் சென்றால்
சூரியனைப் பார்த்தபடி குளிக்கலாம். காலையில் சூரிய
நமஸ்காரம் எனப்படும் சூரிய வழிபாடு செய்பவர்களுக்கு
இந்த அமைப்பு பெரும் வசதியானது. சூரியனைப் பார்த்துக்
கும்பிட்டு விட்டு நீராடலாம்.

இருப்பினும் பழந்தலை முறையினரிலும் சிலரிடமே
சூரிய வழிபாட்டு நடைமுறை இருந்தது. இளந்தலை முறையிடம்
இல்லாமலே போய்விட்டது.

குளத்தின் அலைகரையில் மந்துக் காடுகளும்,
விளாத்தி, உலுவிந்தை, பாலை, அடம்பு போன்ற சிலமரங்களும்
காணப்படும்.

அப்பகுதியை ஊரவர்கள் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுப்
பிரித்து வெட்டி வெளியாக்கி நெல்விதைத்து விவசாயம்
செய்யும் வழக்கம் வவுனியாவிலும் பொதுவாக வன்னியில்
சில இடங்களிலும் இருந்தது.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

புதிதாக காடுவெட்டி நெற்செய்கை பண்ணப்படும் இடத்தைப் புதுப் பிலவு என்பர். குளத்து அலைகரையில் நெற்செய்கையை புதுப்பிலவாகச் செய்யும் போது அலைகரைப் பிலவு என அழைத்தனர்.

புலம் என்ற சொல் இடத்தைக் குறித்தது. இச் சொல்லிலிருந்தே புலவு என்ற சொல் உருவாகி பிலவு ஆகியிருக்கலாம்.

புதுப் பிலவு போலவே நெல்லை அளவாக விதைத்து மண்வெட்டியால் மண்ணைக் கொத்திக் கிளறி நெல்லை மூடி விடுவார்கள்.

நெல் முளைத்து வளர்ந்து விட்டால் மழை காலத்தில் மானாவாரி வகையில் செழிப்பாக வளரும். குளத்தில் தண்ணீர் நிரம்பிவிட்டால் நெற்பயிர் தண்ணீருக்குக் குறைவில்லாமல் வளரும்.

நிலம் நல்ல இயற்கைப் பசளை நிறைந்த நிலமாக இருப்பதாலும், தண்ணீர் குறைவின்றி இருப்பதாலும் நல்ல விளைச்சலைத் தரும்.

இதற்கு குளவாழை போன்ற 6 மாத நெல் இனம் பயிரிடப்பட்டது. இந்நெல் இனம் வாழை போல உயர்ந்து வளரக் கூடியதாலும், குளத்தினுள் பயிரிடப் பட்டதாலும் இப்பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம்.

அறுவடையின் பின் இதன் நீண்ட வைக்கோல் வீடு வேயப்பெரிதும் பயன்பட்டது.

வரப்பு இல்லை, உழுதல், மறுத்தல் இல்லை. களை பிடுங்கல் இல்லை, காவல் மட்டும் உண்டு. அதுவும் ஒரு பக்கக் காவல் மட்டுமே.

எனவே மிகவும் இலகுவான வேளாண்மையாக இது இருந்தது. தற்பொழுது நடைமுறையில் இல்லை.

புழுதி வீதைப்பு

புதுப்பிலவு வெட்டி எரித்து முதல் வருடம் நெல்லுக் கொத்தி அறுவடை செய்தபின் சிலர் இரண்டாம் வருடம்

அந்தப் பிலவுகளை மந்து கொத்தி(மந்து - சிறு சிறு செடிகள்) துப்பரவாக்கி இரண்டாம் முறையும் நெல்லுக் கொத்தி பயிர் செய்வர்.

பொதுவாக முதல் வருட நெற் செய்கையின் பின் பிலவுக்குள் எரிந்து முடியாமல் குறைக்கட்டையாக நிற்கும் மரக்கட்டைகளையும், மரங்களையும் வெட்டி எரித்து வேர் பிடுங்குவார்கள்.

பச்சை மரங்களையும் கோடரியால் தறித்து விழுத்தி துண்டு துண்டாக வெட்டி கடைமழைக் கட்டிக் குவித்து நன்றாகக் காயவிட்டு எரிப்பார்கள்.

நல்ல கோடை காலத்தில் பொதுவாக ஆனி, ஆடி மாதங்களில் நிலத்தைத் துப்பரவு செய்து கட்டைகளுக்கும், கடைமழைகளுக்கும் நெருப்பு வைத்து எரிப்பார்கள்.

நெருப்பு, மரங்கள் கட்டைகளுடாக வேர்களுக்கும் சென்று வேர்களையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும்.

அதன் பின் தண்ணீர் சமனாகத் தேங்கி நிற்கக் கூடிய பாடுபார்த்து, சம தரை அமைப்பை ஓரளவு கணக்கிட்டு வரம்பு போட்டு வயல்கள் அமைக்கப்படும்.

வயல் பெருமளவுக்கு சிறு சிறு வயல்களாகவே வன்னியில் அமைக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு, அம்பாறைப் பகுதிகளில் பெரும் பெரும் வயல்கள் காணப்படுகின்றன. வன்னியில் அப்படிக்க காணமுடியவில்லை.

வயல்களை எருமை மாடுகளால் உழுவதே வன்னியில் முற்கால நடைமுறை. எருமை மாடுகளை, கிடா(கடா)மாடு, எருமை (பசு)மாடு, எனப் பாகுபடுத்தாமல் கலந்து பிணைத்தும் சோடி சேர்ப்பார்கள்.

எருத்து மாடுகளோடு பசுமாடுகளைச் சோடி சேர்ப்பதில்லை. பசுமாடுகளை வயல் வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதில்லை. எருத்து மாடுகள் கூட, பிற்காலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டன.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

உழுது கொண்டு போகும்போது சிறிய வேர்கள், எரியாமற் கிடந்த வேர்கள் கலப்பைக்குள் அகப்பட்டு வெளியேவரும். அவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்து எரியாது கிடக்கும் கட்டைகளோடு சேர்த்து எரிப்பார்கள்.

வயலை நன்றாக இரண்டு தடவைகள் உழுது பின் எதிர்த்திசையில் உழுது மண்ணை சிறு சிறு துகள்களாக ஆக்குவார்கள். எதிர்த்திசையில் உழுவதை மறுத்தல் என்பர்.

ஆடி ஆவணி மாதங்களில் நெல்லை விதைத்து, மீண்டும் உழுது நெல்லை மூடிவிட்டால் மழை பெய்ய நெல்முளைக்கும்.

புழுதி நெல்விதைப்பு என இவ்வகை விதைப்பு சொல்லப்படும். பொதுவாக புழுதி போடுதல் என்பதே கிராமிய வழக்கு. புழுதி விதைப்பு என்றும் சொல்வர்.

புழுதி போடுதல், காய்ச்சற்புழுதி, ஈரப் புழுதி என இருவகைப்படும். காய்ந்த நிலத்தில் விதைப்பது காய்ச்சல்ப் புழுதி எனவும், ஈரநிலத்தில் விதைப்பது ஈரப்புழுதி எனவும் சொல்லப்படும்.

காய்ச்சற் புழுதி விதைப்பின் போது நெல்லை காய்ந்த நிலையிலேயே விதைப்பர். ஈரப்புழுதி விதைப்பின் போது நெல்லை ஒரு நாள் அல்லது அரை நாள் தண்ணீரில் ஊற வைத்துவிட்டு விதைப்பார்கள்.

ஈரப் புழுதியிலும் காய்ச்சற் புழுதி விதைப்பே பெரிதும் செய்யப்பட்டது. காய்ச்சற் புழுதி மூலம் முளைக்கும் பயிர் வரட்சியை அதிகம் தாங்கும் சக்தி படைத்ததாக இருந்தது.

காய்ச்சற் புழுதி மழை பெய்ய முளைக்கத் தொடங்கிவிடும். ஈரப்புழுதி மழை பெய்யாவிட்டாலும் முளைக்கும்.

நெல் வகைகள் பற்றிய எனது பாடலொன்றை இங்கே தருகிறேன்.

பானன், கலியன், பனிலோட், முப்பன்கள்
காடைக் கழுத்தன், கமுகம்பூச் சம்பா,

மாணிக்கச் சம்பா, மலையழகன், மணல்வாரீ
 மொட்டைக் கறுப்பன், மொறுங்கள், குளவாழை
 சீரகச் சம்பா, சீனட்டி, சீறுவெள்ளை
 சின்னச் சீவப்பு, சரளி, முருங்கைக் காயன்,
 வெள்ளைச் சீனட்டி, வெள்ளை இளங்கலையன்
 முத்துக் கறுப்பன், ஓட்டைவாலன், முல்லைநெல்லு,
 கருங்குழவாலி, கறுத்த இளங்கலையன்,
 அழகிய வண்ணன், அடுக்கு வெள்ளை, வெள்ளைநெல்லு.
 பச்சைப் பெருமாள், வட்டுப்பித்தன், முத்துச்சம்பா,
 கறுத்தச் சீனட்டி, சவரக்குரன், கார்நெல்லு
 இன்னும் பலவகைகள் இன்தே விதைத்து அமுதம்
 உண்ணக் கொடுத்து உயீர்கொடுத்த வன்னியர்நாம்.

பலகை விதைப்பு

வயலுக்குள் தண்ணீரை அளவாக விட்டு உழுது, மறுத்து மண்ணை நன்றாகப் புளிக்கச் செய்து, பின் மாடுகளால் இழுக்கப்படுகின்ற பலகையில் ஏறிநின்று மட்டம் அடித்து, வெளியே புல் தெரிந்தால் அவற்றைக் காலால் மிதித்துத் தப்பீ சேற்றுக்குள் புதைத்து அமிழ்த்தி நெல்லை விதைப்பது பலகை விதைப்பு அல்லது சேற்று விதைப்பு எனப்படும்.

பலகை அடித்தல் என்பது இச் செயற்பாட்டுக்குப் பெயர். பரம்படித்தல் என்பது பழைய வழக்கு.

விதைப்பதற்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்பாக நெல்லை ஒரு இரவு முழுவதும் நீருக்குள் அமிழ்த்தி நன்றாக நனைந்து ஊறும்படியாக விட்டு, பின் காலையில் எடுத்து வந்து கொட்டிக் குவித்து மூடி விடுவார்கள்.

ஒரு நாள் முழுவதும் நெல்லைக் குவித்தபடி சாக்குகளால் மூடிவைத்துவிட்டு, மறுநாள் பிரித்துப் பார்க்கும் போது வெப்பமாக இருக்கும். சோம்பு அல்லது நீர்வடிவு என இந்நாளை அழைப்பர்.

தண்ணீரைத் தெளித்து சூட்டை ஆற்றி பிரித்து கொஞ்சம் காயவிடுவார்கள். பின் மீண்டும் குவித்து மூடி

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மறுநாள் பிரித்து நீர் சேர்த்து குவிப்பார்கள் இந்த நாளை அடிமுறை நாள் என்று சொல்வர்.

மறு நாள் விதைப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் நெல் முளை தெரியும். அடிமுறை நாள் என இந்நாளிற்குப் பெயர்.

பலகை அடித்து வயலில் சேற்றுக்குள் நெல்லை அளவாக விதைத்து விட்டால் நெல் சேற்றுக்குள் புதைந்துவிடும்.

நெல் விதைத்த அன்று மாலையில் வயல்களிலுள்ள வக்கடைகளை (நீர்பாயும் வழி) நன்றாகத் தோண்டித் திறந்துவிட்டால் நீர் வெளியேறும்.

காலையில் சென்று பார்க்கும் போது நீர் பெருமளவுக்கு வடிந்திருக்கும். வடியாது பள்ளங்களில் தேங்கியிருக்கும் நீரை வடிவிப்பதற்கும், அரிவி வெட்டுக் காலங்களில் வயலில் தண்ணீர் இல்லாமல் தண்ணீரை வெளியேற்றுவதற்குமாக அளை கொத்தப் படும்

முதலில் வயலில் தண்ணீர் வருவதற்காக வைக்கப்படும் வக்கடையிலிருந்து தண்ணீர் வெளியேறுவதற்காக வைக்கப்படும் வக்கடை வரையில் பெரிய அளை(வழி) மண்வெட்டியால் கொத்தி உருவாக்கப்படும். இது பேரளை எனப்படும்.

பேரளை யூடாக முழுத் தண்ணீரும் வெளியேறாது போனால், பள்ளங்களைப் பேரளையோடு இணைப்பதற்காக சிற்றளை வெட்டப்படும்.

இச் செயற்பாடு அளை கொத்துதல் எனப்படும். பேரளை வைத்தல் பேரளை கொத்துதல் என்றும் சிற்றளை வைத்தல் அளை கீறுதல் என்றும் சொல்லப்படும்.

நீர் சரியாக வடியாது விட்டால் நெல்முளை அழுகிவிடும். அத்தோடு அறுவடைக் காலத்தில் வயலில் தண்ணீர் நிற்கும்.

வயல் விதைத்த மறுநாள் அளைவைத்து நீரை வடியவிட்டு வயலை நன்றாகக் காயவிட்டால் அளை இறுகி வழி அழியாமல் இருக்கும்.

விதைத்து நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நாளில்

வயலுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சி நிரம்பக் கட்டி நிலத்தை நனைத்தபின் அன்றே முற்றாக வடிய விட்டு விடுவார்கள். இதனை கண்கழுவுதண்ணீர் பாய்ச்சுதல் என்பர்.

பின்பு பயிர்வளர்ந்தபின் அளவாகத் தண்ணீர் கட்டவேண்டும். களை பிடுங்க வேண்டும். வரப்புகளில் நண்டுகள் துளை போட்டிருந்தால் அந்தத்துளையைக் கண்டு பிடித்து மிதித்து அடைக்க வேண்டும். இந்த வகைத் துவாரங்களை உமை என்பர்

அறுவடை சூடடிப்பு பற்றியவை எல்லாம் முன்பு விபரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

நாற்று நடுதல்

ஒரு வயலில் நீர்கட்டி உழுது பலகை அடித்து நெல்விதைத்து அந்த வயலிலுள்ள நெற்பயிரை(நாற்று) 15 நாட்களின் பின் பிடுங்கி, பலகை அடித்து வைத்துள்ள வேறு வயலில் நடுவதை நாற்று நடுதல் என்பர்.

நாற்று நடடால் அளை கொத்த முடியாது. நிலம் போதிய அளவு சமநிலமாக பலகை அடித்து மட்டப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மானாவாரி, புழுதிபோடல், சேற்று விதைப்பு யாவற்றையும் விட நாற்று நடுவது சிறந்தது. நோய்த் தாக்கம் குறைவு, களை பிடுங்கும் தேவை குறைவு.

இருப்பினும் நடுகைக்கு அதிக தொழிலாளிகள் தேவை. அதனால் வன்னியில் முற்காலத்தில் நாற்று நடுகை இடம் பெறுவது பெரும் பாலும் குறைவு.

நெல்லுக் கொத்துதல், புழுதி விதைப்பு, பலகை விதைப்பு என்பனவே பெரும் பாலும் இடம் பெற்றன.

வயல் வேலைகளுக்கு எடுத்து மாடுகள் பயன்பட்டது முண்டு. எருமை மாடுகளின் தட்டுப்பாடு காரணமாகவும், வண்டில் இழுக்க எடுத்து மாடுகளே பயன்பட்டதாலும் வயல் வேலைகளுக்கும் எடுத்து மாடுகள் பயன்படத் தொடங்கின.

எடுத்து மாடுகளுக்குப் பெயரிட்டு அழைக்கும் வழக்கம் வன்னியில் இருந்தது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

செங்காரி, கழுகன், சுட்டியன், நரையன், மாவெள்ளை, முதலான பெயர்களை எடுத்து மாடுகளுக்கு காரணப் பெயர்களாக இட்டு அழைத்தனர்.

நவீன இயந்திரங்கள்

உழவு இயந்திரங்களின் வருகைக்குப் பின், உழுதல் பலகையடித்தல், சூடித்தல், தூற்றுதல், நெல்லைக் கொண்டு செல்லுதல் இலகு வாயிற்று.

தற்போது காடுவெட்டுதல், கட்டை பிடுங்குதல், வரப்பு போடுதல் யாவும் இயந்திரமயமாயிற்று.

அரிவி வெட்டி தூற்றி, நெல்லாக சாக்கில் தருகிறது இயந்திரம். வெளிநாடுகளில் நாற்றுநடுகை கூட இயந்திர மயமாயிற்று.

வன்னிப்பிரதேசத்தில் சூட்டுக் களத்தில் உபயோகிக்கப்படும் சில சொற்கள்

சூட்டுக் களம் என்பது சூடிக்கும் இடம். சூடித்தலை சூடு மிதித்தல், போரடித்தல் கதிரடித்தல் எனப்பட சொற்களில் அழைத்தனர்.

சூட்டுக்களத்தில் சாதாரண நடைமுறை வழக்கில்லாத சொற்களையே பயன் படுத்தினர். ஏன் அப்படிப் பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடியவில்லை.

அத்தகைய சில சொற்களை இங்கே தருகிறேன். இவற்றில் சில சொற்கள் வன்னிக்கு வெளியேயும் உண்டு. வன்னி என நான்குறிப்பிடுவது யாழ்குடாவுக்கு வெளியே வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி மாவட்டங்களையே.

சொல்

பொருள்

1. அழுது

சோறு

2. அரைவயிறன்

நன்கு முற்றாத நெல்மணி

3. இளையான்

சாக்கு

4. ஓலம்

பொலி சொல்லிப்போடுதல்

5. கட்டு

பல உப்பட்டிகளைக் கொண்ட கட்டு

6. உப்பட்டி

பிடிப்படியாக வெட்டிய நெற்கதிர்த்தொகுதி

7. கலங்கன்	தண்ணீர், நீர்
8. கந்து	வைக்கோற் போர்
9. களம்	சூட்டுக்களம்
10. கந்துமுறி	தண்டோடு காணப்படும் நெல்.
11. குஞ்சுவாயன்	சிறுபெட்டி
12. குல்லம்	சுளகு
13. குளரி	நெற்கதிர்க்கொத்து
14. கூழம்	நெல்லைத் தூற்றும் போது பறக்கும் கழிவுகள்
15. சூட்டுக்கம்பு	கதிரை அள்ளிப் போடுவதற்கு பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சோடிக்கம்புகள்
16. கூரன் பொலி	நெல்
17. கிழவன் பொலி	சப்பட்டை
18. கட்டுக் களம்	நெற்களம்
19. கொட்டை	பாக்கு
20. கொம்பு	நெல் தூற்றும் போது சிதறும் நெல்
21. சூடு	போர்
22. சூழ்	தீப்பந்தம்
23. தலைப்பொலி,	வைரப்பொலி, தூற்றிய நெல்லின் சிறந்த பகுதி
24. சூடுதட்டி	சூடுவைக்கும்போது தட்டிச் சரிப்படுத்தும் கருவி
25. கூரன் மதிப்பு	நெல் அளத்தல்
26. நடையன்	பொதிமாடு
27. பல்லிளிச்சான்	தேங்காய்ப் பாதி
28. புகைஞ்சான்	புகையிலை
29. பாசம்	கயிறு
30. பெரியபோலன்	பெரியமனிதர்
31. சிறியபோலன்	சிறியோர்
32. பெருவாயன்	கடகம்
33. போலன்	சூட்டிப்போர்
34. பொலியன்	பொலிஎடுத்தல்
35. பொலிக்கொடி	வைக்கோல்
36. வருணன்	மழை
37. வலிச்சான்	ரொட்டி
38. வாதராசன்	காற்று
39. வாட்டி	களத்தின் ஓரம்
40. வாட்டி கட்டுதல்	நெற்கதிர்களை களத்தின் ஓரத்திலிருந்து எடுத்து நடுவில் போடுதல்
41. கட்டையடி நடையன்	களத்தின் களக்கட்டையுடன் கட்டியிருக்கும் மாடு

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

42. வாட்டிநடையன்	களத்தின் ஓரம் நிற்கும் மாடு
43. மடி நெல்	மழையில் நனைந்து கறுத்த நெல்
44. வெளிச்சக்காரன்	நெருப்பு
45. வெள்ளோடன்	தேங்காய்
46. களம் பொலிதல்	சூட்டித்து முடித்து வீட்டுக்குக்கொண்டுவருதல்
47. போல்	சாணம்
48. அக்கந்து முகப்பொலி	கழிபடும் நெல்
49. குஞ்சப்போலன்	சிறியபையன்
50. வெள்ளை	சுண்ணாம்பு, தயிர்
51. நெடியாழி	தண்ணீர்
52. சுருக்கல்	புகையிலை
53. வாடல்	வெற்றிலை

நன்றி

1. அமரர்.சேனாதிராசா நாகலிங்கம் - பம்பைமடு (கட்டுரையாளரின் தந்தை)
2. அமரர்.மாரிமுத்து பூலோகசிங்கம்- கள்ளிக் குளம்(கட்டுரையாளரின் மாமனர்)
3. அமரர்.செல்லையா பத்மநாதன்- சாஸ்திரி கூழாங்குளம்
4. அமரர்.க.தில்லையம்பலம் - நொச்சிமோட்டை
5. அமரர்.பொன்.தில்லையம்பலம் - புதுக்குளம், கல்மடு.
6. அமரர்.சுப்பையா வீரசிங்கம் - நெளுக்குளம்
7. அமரர்.எ.இராசலிங்கம் - தாண்டிக்குளம்
8. அமரர்.மு.சா.மார்க்கண்டு - நெளுக்குளம், செட்டிக்குளம்
9. திரு.செ.கதிரேசு - நெளுக்குளம்
10. திரு.க.ஐயம்பிள்ளை - நாமப்பன்குளம்
11. இலங்கையின் வன்னி மாவட்டங்கள் ஒரு கையேடு - தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு (Manual of the Vanni districts-J.P.LEWIS)
12. பண்டார வன்னியன் விழாமலர்

பண்டார வன்னியன்

நெற்றியில் நிலைத்த நிறும்

நீள்கரம் பிடித்த வாளும்

வெற்றியைக் குறித்த நோக்கும்

வீரத்தை விளைத்த நெஞ்சும்

உற்றவெம் பகையை வென்று

உயர்கொடி யுடன் அடங்காப்

பற்றினை ஆண்ட வீரப்

பண்டார வன்னித் தோற்றம்

- அகலங்கன் -

04. குளத்து மீன்வளம்

வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள ஊர்கள் பெரும்பாலும் நீர் நிலைகளின் பெயர்களிலேயே அமைந்துள்ளன. மடு, மோட்டை, குளம், என்ற வகையிலும், நீரோடு சம்பந்தப்பட்ட முறிப்பு, வாய்க்கால், கட்டு என்ற வகையிலுமே ஊர்ப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

இஸ்லாமியர்கள், சிங்களவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்களின் பெயர்களும், குளப்பண்பாட்டுக்கமைய இந்த வகையிலேயே இருந்தன.

மாமடு, மகாமயிலங்குளம், ஈற்பெரியகுளம் முதலான சிங்களக் கிராமங்களையும், சாளம்பைக் குளம், ஆண்டியா புளியங்குளம் முதலான இஸ்லாமியர்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களையும் உதாரணங் காட்டலாம்.

இப்பொழுது பல புதிய கிராமப் பெயர்கள், மொழி, சமய, அடிப்படையில் வைக்கப்படுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இது வன்னியின் வயற் பண்பாட்டைச் சிதைக்கக் கூடிய, பாகுபாட்டை வளர்க்கக் கூடியதாக இருப்பதைக் கண்டு வேதனை அடைய மட்டுமே முடிகிறது.

குளம்

குளங்களை நெருங்கியதாகவே குடிமனைகள் காணப்பட்டன. நீர்த் தேவைகள் யாவற்றையும் குளங்களே நிறைவு செய்தன.

குளத்தின் அழகு பற்றி நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று

குளக்கரை மரங்கள்

குலுங்கிக் கொட்டிய

மலர்கள் வர்ண

ஆடையாய் மீளிர,

அல்லிப் பூவும்
தாமரைப் பூவும்
அள்ளி முடித்த
கூந்தலில் சூடிய
அழகிய மலர்களாய்
அலை முந்தானையாய்

ஆதவன் கதீர்கள்
அலைகளில் பட்டுத்
தெறித்துப் பரக்கும்
கிரத்தினம் ஆபரணமாய்

காலைச் சூரியன்
நெற்றிப் பொட்டாய்ச்
சுமங்கலிக் கோலம்
காட்டிடும் குளங்கள்.

குடிக்க, குளிக்க, ஆடைகளைச் சுத்தஞ் செய்ய, சமைக்க என யாவற்றுக்கும் குளங்களே கைகொடுத்தன. கிணறுகளைக் காண்பது அரிதினும் அரிது.

இந்தத் தேவைகளுக்கு மட்டுமின்றி இயற்கை உபாதைகளைக் கழித்த பின் கழுவதற்கும் குளங்களே பயன்பட்டன. இதனை உறுதி செய்யும் படியான ஒரு பழமொழி இன்றும் வன்னிக் கிராமங்களில் வழக்கிலுண்டு.

“குளத்தோட கோவிச்சுக் கொண்டுகழுவாமல் வீட்டது போல” என்பதே அப் பழமொழி. மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி அவர்கள் வளர்த்த எருமை மாடுகள், பசுமாடுகளுக்கும் குளங்களே தண்ணீர் கொடுத்தன.

குளம், விவசாயத்தின் மூலம் உணவுத் தேவைக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது போல நேரடியான உணவுத் தேவைக்கும் பயன்பட்டது.

கிராமத்து மக்களுக்கு, இறைச்சியும் மீனும் முக்கிய உணவுகளாக இருந்தன. வவுனியா மாவட்ட மக்களுக்கு குளத்து மீனே முக்கிய உணவாக இருந்தது.

மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி மாவட்ட மக்களுக்கு கடல் மீன் அதிகம் பயன்பட்டது. அந்த மாவட்ட மக்கள் கடல் மீன் பிடித் தொழிலையும் விவசாயத்தோடு தொழிலாகச் செய்தனர்.

ஆனால் வவுனியா மாவட்ட மக்கள் குளத்து மீனைப் பிடித்து விற்று வாழ்க்கை நடாத்த வில்லை. கடல் மீனையும் விரும்பவில்லை.

வவுனியா மாவட்டத்தில் கடல் இல்லாததால் கடல் மீன் கிடைப்பதில்லை. உணவுப் பொருட்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்காத வவுனியாக் கிராம மக்கள், கடல் மீனைப் பணங் கொடுத்து வாங்க விரும்பவில்லை.

கிராமத்து குளத்து மீன்களையும் யாரும் பிடித்து விற்பதுமில்லை. விலைக்கு யாரும் வாங்குவதும் இல்லை.

பிற்காலத்தில் சிலர் வலை போட்டு மீன்பிடித்து விற்றனர். தாமாகவே மீன் பிடிக்க முடியாதவர்கள் வாங்கினர்.

குளங்களிலே பலவகையான மீன்கள் இருந்தன. மீன் பிடித்தல் முறையும் பலவகையாக இருந்தது.

மீன்கள்

கெளறு, குறவை, பொட்டியன், கணையன், மயறி, பனையறி, கொக்கச்சான், வாளை, விரால், ஒட்டி, யப்பான், மண்விரால், உழுவை, மாங்கன், அயிரை, கச்சல், ஆரல் எனப் பலவகையான மீன்கள் குளங்களிலே காணப்பட்டன.

இவை யாவும் உணவுத் தேவைக் காகக் குளங்களிலிருந்து பல வகைகளில் பிடிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மீனும் ஒவ்வொரு சுவையுடையது.

இவற்றைச் சமைக்கும் முறைகளிலும் வித்தியாசம் உண்டு. தீய்த்தல், பொரித்தல், சுண்டுதல், கறிவைத்தல் என்ற வகையில் சில மீன்கள் சமைக்கப்பட்டன.

ஆரல் மீனைச் சிலர் உண்பதில்லை. சுங்கான் என்னும் மீனின் முள் குத்தினால் உடனே காய்ச்சல் ஏற்படும்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கெளறு, வீரால், அயிரை, முதலான சில மீன்கள் தமிழர்களின் மிகப் பழையமையான இலக்கியமாகப் போற்றப்படும் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க காலத்துப் புறநானூறு என்ற நூலிலும், வேறு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

ஆரல், வாளை, குறவை முதலான மீன்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. விலாங்கு என்ற மீன்பாம்பு போலத் தலையையும் மீன் போல வாலையும் கொண்டது.

இரட்டை வேடம் போடும் மனிதர்களை விலாங்கு என அழைப்பது மரபு.

பாம்புக்குத் தன் தலையைக் காட்டி பாம்பாக நம்பச் செய்து தப்பித்துக் கொண்டு, மீனுக்கு வாலைக் காட்டித் தன்னை மீனாக நம்பச் செய்து வாழ்வது விலாங்கின் குணம்.

பெருமழைக் காலத்தில் வானத்திலிருந்து மீன் விழுவதும் உண்டு. குறிப்பாக பனையறி என்ற மீன் பெருமழைக் காலத்தில் வீட்டு முற்றத்தில் காணப்படுவதுண்டு.

குளத்திலுள்ள வெள்ளை நிற ஆமையைச் சிலர் உண்பர். இதனைப் பாலாமை என்பர். கறுப்புநிற ஆமையை உண்பதில்லை. இதனைப் பீஆமை, பறை ஆமை என்ற பெயர்களால் அழைத்தனர்.

இந்த வகைக் கறுப்பு ஆமைகளைப் பிற்காலத்தில், மடுத் திருப்பதிக்குச் செல்லும் சிங்களக் கிறிஸ்தவர்கள் பிடித்து உண்டனர்.

பெரும்பாலும் நீர் கொழும்புச் சிங்களக் கிறிஸ்தவர்களே இவ்வகை ஆமைகளைப் பிடித்து உண்டனர்.

மீன்பிடித்தல்

கூண்டில் போடுதல்

குளத்து மீன்கள் சிலவற்றைப் பட்டியலிட்டு நான் எழுதிய சிறுகவிதையை இங்கே தருகிறேன்.

வீரால், யப்பான்,

பொட்டியன், கணையனொடு,

கெளறு, உழுவை,
குறவை, ஒட்டி,
பனையறி, மயறி,
கொக்கச்சான், கச்சல்,
வாளை, எனக்

குளங்களிலே மீனினங்கள்.

அயிரை, சீறுமாங்கள்,
அவை பொரித்துத் தின்றவர்கள்
அவரன்றோ விண்ணவர்கள்
அமுதமது உண்டவர்கள்

தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்தலே குளத்தில்
எக்காலத்திலும் செய்யக் கூடிய மீன்பிடித்தலாகும்.

நீண்ட வரிச்சுத் தடி இதற்குப் பயன்படும். தறணி,
அல்லது உலுவந்தந் தடியில் ஒன்றரைப் பாகம் வரை நீளம்
உள்ள (8,9 அடி வரை) வரிச்சின் நுனியில், மூன்று பாகம்
வரையான (18 அடி) அளவுள்ள நூல் அல்லது சங்கூசி
எனப்படும் நைலோன் இளையைக் கட்டி, மயிலை அல்லது
காய்ந்த கிடைச்சித் தடியை அல்லது மிதக்கக் கூடிய தடியை
மூன்று அங்குலம் வரை நீளமுள்ளதாக எடுத்து மிதப்பாகக்
கட்டவேண்டும்.

மிதப்பதால் இதற்கு மிதப்பு என்று பெயர். மிதப்பிலிருந்து
மூன்று, நான்கு அடி நீளத்தில் மீன்பிடிப்பதற்குரிய வளைந்த
ஊசியைக் கட்டுவார்கள்.

மிதப்பு தண்ணீரின் மேலே கிடக்கும். மிதப்புக்கு
அப்பால் ஊசியுள்ள பகுதி தண்ணீருக்குள் தொங்கும்.

இந்த அமைப்பில் தூண்டில் தயாரிக்கப்படும். மயிலை
மிதப்பாகக் கட்டப்படும் போது Vவடிவத்தில் இரண்டங்குல
அளவுக்கு வெளியே மிதந்து அழகாக வெள்ளை வெளேரெனக்
காட்சி தரும்.

நீர் தேங்கியிருக்கின்ற, அல்லது நீர் பாய்கின்ற
இடங்களுக்குப் பக்கங்களிலுள்ள ஈரமண்ணை மண் வெட்டியால்
வெட்ட அங்கே கிடக்கும் மண்புழுக்கள் வெளிப்படும்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

நிலத்தின் மேலுள்ள உழுவான் கட்டிகளைப் பார்த்து மண்ணினுள் நாக்கிளிப்புழு இருக்கிறதா எனக் கண்டு கொள்ளலாம்.

நாக்கிளிப்புழுக்கள் எனப்படும் மண் புழுக்களை எடுத்து சிரட்டையில் போட்டு ஈரமண்ணால் மூடி எடுத்து வந்து ஊசியில் அளவாக ஊசி மறையும் படி கோர்த்து தண்ணீரில் போடுவார்கள்.

இதனைத் தான் தூண்டில் போடுதல் என்று குறிப்பிட்டனர்.

தண்ணீரில் தூண்டிலைப் போட்டதும் மீன் அந்தப் புழுவைப் பிடித்து விழுங்க முயலும்.

அப்போது புழுவினால் மறைக்கப்பட்டுள்ள ஊசி மீனின் வாய்க்குள் குத்திவிடும்.

மீன் புழுவைத் தனித் துண்பதற்காக, அல்லது தப்புவதற்காக தூண்டில் முள்ளை அதாவது ஊசியைக் கௌவியபடி நீந்திச் செல்ல மிதப்பு தண்ணீரில் அமிழும்.

அதைப் பார்த்து மீன் தூண்டில் ஊசியைக் கௌவிவிட்டதை அறிந்து தடியை மேலே இழுக்க மீன் தூண்டில் ஊசியில் முழுதாகக் கொழுவிப்படி வெளியே வரும்.

சாதாரணமாக வண்ணிக் குளங்களில் மீன் பிடித்தல் இவ் வகையில் தூண்டில் போட்டுப் பிடித்தலாகவே நடைபெற்றது.

கெளளியு என்ற வகையில் நரிக் கெளளியு, ஓலை வாலன் கெளளியு என இரண்டு வகைகள் உண்டு.

ஓலை வாலன் கெளளியு பெரியது. ஓலை போன்ற பெரிய வாலைக் கொண்டதால் இதற்கு ஓலை வாலன் கெளளியு என்று பெயர்.

நரிக் கெளளியு என்பது சிறியது. இந்தக் கெளளியு மிகவும் தந்திரமுள்ளது.

தூண்டில் முள்ளிலுள்ள புழுவை விழுங்கிக் கௌவாமல், கவனமாக, மெதுவாக ஓரத்தில் கௌவி இழுத்துச் செல்லும்.

மிதப்பு அமிழ்வதைப் பார்த்து இழுத்தால் கெளறு விட்டுச் சென்றுவிடும்.

இந்தக் கள்ளப் புத்தி நரிக்குணம் என்று சொல்லப்படுவதால், இந்த வகையில், தூண்டில் போடுபவனை ஏமாற்றும் கெளறு நரிக் கெளறு எனப் பெயர்பெற்றது.

தூண்டில் முள்ளை விழுங்காமலேயே கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் புழுவை இழுத்துத் தின்றுவிடும் கெளறு இது.

உழுவை என்றொரு மீன் நிலத்தின் அடியில், கரையில் கிடக்கும். தூண்டில்ப் புழுவை மெதுவாக விழுங்கிவிட்டு அசையாமல் கிடக்கும்.

மிதப்பில் எந்தச் சலனமும் தெரியாது. அவ்விடத்தில் மீன் இல்லை என நினைத்து தூண்டிலை எடுக்கும் போது ஊசியிலே கொளுவியபடி வெளியே வரும்.

விரால் மீன்

விரால் மீன்களைப் பிடிப்பதற்கு நாக்கினிப் புழுக்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை. மாங்கன் எனப்படும் சிறிய மீனை தூண்டில் ஊசியால் அதன் முதுகில் குத்தி உயிரோடு தண்ணீரில் போடுவார்கள்.

மாங்கன் மீன் அங்கும் இங்கும் நீந்தித் திரிய, விரால் மீன் மாங்கன் மீனைப் பிடிப்பதற்காக வந்து கௌவி ஊசியில் சிக்கிக் கொள்ளும்.

மிதப்பைப் பார்த்து இதனை அறிந்து கொண்டு விரால் மீனை இழுத்து எடுத்து விடுவார்கள்.

பெரிய விரால் மீன்கள் தூண்டில் போட்டவனை இழுத்துக் குளத்துக்குள் விழுத்திவிடும்.

அவன் கையை விட்டால் தூண்டிலை இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும்.

சில வேளை, தடியில் கட்டாமல் தனிக்கயிற்றில், தூண்டில் ஊசி, மிதப்பு என்பவற்றைக் கட்டி மாங்கனை ஊசியில் குத்தி தண்ணீரில் வீசி விட்டு கயிற்றை குளத்தின் உட்புறமாகவுள்ள வேரில் அல்லது செடியில் கட்டி விட்டுக் காத்திருந்து பிடிப்பார்கள்.

வண்ணிப்பிறந்த வயற்பண்பா

விரால் மீன் மாங்கன் மீனை ஊசியோடு சேர்த்துக் கௌவிக் கொண்டு வேகமாக நீந்த முயல, இதனை மிதப்பு மூலம் கண்டு கொண்டு, தண்ணீருக்குள்ளாலேயே இழுத்து கரைக்கு மீனைக் கொண்டுவந்து வெளியே எடுப்பார்கள்.

தடிகட்டிய தூண்டில் மூலமாக மேலே இழுத்துத் தூக்கி விரால் மீனைப் பிடிப்பதைவிட இது சுலபமானது.

குஞ்சுகளுக்குக் காவலாக நிற்கின்ற விரால் மீன்களைப் பிடிப்பது சுலபம். நீரில் இலைகளுக்கு மறைவில் சிவப்பு நிறத் திரளாக விரால் மீன் குஞ்சுகள் நிற்கும்.

காண்பது கடினம். கண்டு விட்டால் அந்தக் குஞ்சுகளின் அருகில் தூண்டிலைப் போட்ட உடன், தாய் விரால் தனது குஞ்சுகளின் பாதுகாப்பிற்காகப் பாய்ந்து வந்து மாங்கன் மீனைக் கௌவும்.

பருந்து கோழிக் குஞ்சை இறாஞ்சிக் கௌவிக் கொண்டு செல்வதைப் போல, தூண்டிலைப் போட்ட உடனேயே மாங்கனைக் கௌவிவிடும்.

அப்படியே இழுத்து விரால் மீனை வெளியே எடுப்பார்கள், குஞ்சுகள் பாவம் என்ற இரக்க உணர்வு சிலருக்கே இருந்தது.

மாங்கன் மீனைப் பிடிக்கச் சிறிய தூண்டில்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன,

சில சமயங்களில் குளத்திலிருந்து வயலுக்குச் சலுக மூலமாகத் தண்ணீர் பாயும் வாய்க்காலில் சேலையினால் வாரியும் சின்னச் சின்ன மாங்கன் மீன்களைப் பிடிப்பார்கள்.

நீலாவில் மீன்பிடி

கொக்கச்சான் என்ற ஒரு வகை மீன் சில குளங்களில் இருந்தது. இது வாளை மீனைப் போன்றது. ஒரு அடிவரை நீளம் கொண்டது.

ஓலை வாலன் கௌற்றை விடப் பெரியது. ஓரளவுக்கு ஓலைவாலன் கௌற்றைப் போன்றது. ஆனால் சப்பட்டையானது. வாளை மீனின் சிறுவடிவம் என்பதே பொருந்தும்.

கொக்கச்சான் மீன் நிறை குளத்தில் நிலாக் காலத்தில் பொதுவாக வளர்பிறைக் காலத்தில் இரவில் அதிகமாகப் பிடிக்கப்படக் கூடியது.

மாலை முடிந்து இரவு ஏழு எட்டு மணிவரையில் நிலாக் காலத்தில் கொக்கச்சான் மீன் பிடி இடம் பெறும். தூண்டில் மூலமாகவே இம்மீனையும் பிடிக்கலாம்.

குளம் நிரம்பி தண்ணீர் வெளியே கலிங்கியினூடாக (வான்) ஓடும் போது, நீரை எதிர்த்து நீந்திச் செல்லும் கொக்கச்சான் மீன்களைப் பகலிலும் தூண்டில் போட்டுப் பிடிக்கலாம்.

பகலில் ஆண்கள் பெண்கள் என இருபாலாரும் தூண்டில் போட்டு மீன்பிடிப்பார்கள்

ஆனால் இரவில் ஆண்கள் மட்டுமே மீன்பிடிப்பார்கள்.

மீன்வாருதல்

முன்பு மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி முற்பகுதிவரை பனிக்காலமாக இருந்தது. குளத்திலிருந்து வயலுக்குத் தண்ணீர் பாய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட சுலுசுடன் கூடிய வாய்க்காலில் அயிரை மீன்கள், கச்சல் மீன்கள் திரள் திரளாகக் குவியும்.

சின்னச் சின்ன அயிரை மீன்களைப் பெண்கள், இருவர் இருவராகச் சேர்ந்து சேலையினால் வாரி அள்ளுவார்கள்.

தனி ஒரு பெண் கூட இடுப்பிலே கட்டிய சேலையோடு முந்தானைப் பகுதிச் சேலையால் இரு கைகளாலும் அயிரை மீன்களை வாரிப் பிடிப்பார்.

கலிங்கு பாயும் போதும் (வான் பாயும் போது) பனிக்காலங்களில் அயிரை மீனை வாரி அள்ளலாம். பெரும் பாலும் பெண்களே மீன் வாருவார்கள்.

அயிரைத் தீயல் அயிரை மீன் குழம்பு என்பவை மிகவும் சுவையானவை, அயிரை இல்லாத காலங்களில் சிறிய மாங்கன், கச்சல் மீன் என்பவை பொரியலுக்கும், குளம்புக்கும் சிறப்பானவை.

பெண்கள் காலையில் சோறு அவித்துவிட்டு,

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

குளத்துக்குக் குளிக்கப் போனால் திரும்பி வரும்போது அயிரை, கச்சல் மீன்களோடு வருவார்கள்.

மத்தியான, இரவுச் சாப்பாட்டுத் தேவைக்கு, அயிரை, மாங்கன், கச்சல் முதலானவற்றின் தீயல், குழம்பு பொரியல் முதலானவை அற்புதமான கறியாகும்.

சாக்குப்பிடித்தல்

பூட்டியிருக்கும் சுலுசைத் திறக்கும் போது மீன்கள் சுலுசுக்குள் இருந்தும் குளத்துக்குள் இருந்தும் வேகமாக வாய்க்காலுக்குள் வரும்.

சுலுசைக் கொட்டு என்று தான் பொதுவாகச் சொல்வார்கள். பெரிய கொட்டினூடாக (குழாய்) நீர் பாய்வதால் கொட்டு என்றனர்.

ஒருவர் சுலுசை அதற்குரிய சாவிமூலம் மெது மெதுவாகத் திறக்க, இரண்டு பேர், நீர் வடியக் கூடிய சாக்கை, சாக்கின் வாயும் கொட்டும் முழுதாகப் பொருந்தும்படி கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பார்கள்.

தண்ணீரோடு மீன்கள் அள்ளப்பட்டு வந்து சாக்கிற்குள் புகுந்து கொள்ள, சாக்கைத் தூக்கினால் சாக்கினுள் மீன்கள் பிடிபட்டிருக்கும்.

இப்படி இரண்டு மூன்று தடவைகள் சுலுசைப் பூட்டித் திறந்து மீன் பிடிப்பார்கள்.

குளத்துக்குப் பொறுப்பான கமவிதானையாரிடம் தான் திறப்பு இருக்கும். அவரும் அவரைச் சார்ந்த உறவினர்களும், அயலவர்களும் தான் இப்படி மீன் பிடிக்க முடியும்.

மீன் அதிக அளவாகப் பிடிபட்டால் ஊரிலுள்ள யாவருக்கும் கொடுப்பார்கள்.

சில குளங்கள் தனி ஒரு குடும்பத்தவருக்குச் சொந்தமான வயல்களுக்கு மட்டுமே தண்ணீர் பாய்ச்சப் பயன்படும் குளங்களாக இருந்தன. அதனால் குழப்பம் இல்லை.

கம விதானையார் ஊரில் பெரிய மனிதராக இருந்ததாலும் யாரும் எதிர்த்துக் கதைக்க மாட்டார்கள்.

ஆனால் பல பங்காளிகளைக் கொண்ட குளமாக இருந்தால், இப்படி தன் விருப்பப்படி கம விதானையார் மீன் பிடிப்பது ஊரில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும்.

அதனால் சாக்குப் பிடித்து மீன் பிடிக்கும் முறை வவுனியாவிலும், வன்னியின் ஏனைய இடங்களிலும் குறைவு என்றே சொல்லலாம்.

மீன் அடித்தல்

குளத்தில் நீர் நிரம்பியிருக்கும் காலத்தில் இரவு நேரத்தில் குளத்தின், குளக்கட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் நீர் பிடிக்கின்ற மேற்பகுதியாகிய அலைகரையில் தப்புத் தண்ணீரில் விரால் மீன்கள் நிற்கும்.

முழங்காலளவு அல்லது அதைவிடக் குறைவான அளவு தண்ணீரைத் தான் தப்புத் தண்ணீர் என்பர்.

புதிதாகப் போடப்பட்ட ஆறு பற்றரிகள் பொருந்திய பெரிய டோர்ச் லைற் அல்லது மூன்று பற்றரிகள் போடப்பட்ட சிறிய டோர்ச் லைற் கொண்டு சென்று தப்புத் தண்ணீரில் நிற்கும் விரால் மீன்களை அடிப்பர்.

சத்தம் போடாமல் மெதுவாக நடந்து சென்று லைற் வெளிச்சத்தின் மூலம் விரால் மீன்களைக் கண்டு கவனமாக மீனை அடிப்பார்கள்.

கலைவு கண்டால் மீன்கள் ஓடி விடும். தடியினால் அடிக்க முடியாது. இதற்கு இரும்பினால் செய்த நீட்டு வாள் பயன்படும்.

வாளால் கவனமாகத் துல்லியமாக மெதுவாக விரால் மீனை வெட்டுவார்கள்.

இப்படி வெட்டும்போது சத்தம் கேட்காது. மீனின் தலையில் வெட்டினால் மீன் இறந்துவிடும். உடனே மீனை எடுத்து விடுவார்கள்.

இப்படி வாளினால் விரால் மீனை வெட்டிப் பிடிப்பதால் **மீன் வெட்டுதல்** என்றும் சொல்வர்.

தலை தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் வாள் வெட்டுப்

வண்ணியரதேச வயற்பண்பாடு

பட்டால் விரால் மீனின் உடல் சிலவேளை துண்டாடப்படும்.

விரால் மீன்களை மட்டுமே தான் இப்படி தப்புத் தண்ணீரில் இரவில் வெட்டுவார்கள்.

பெரு மழை பெய்து குளத்திற்குத் தண்ணீர் ஓடிவரும் போது குளத்திலிருக்கின்ற மீன்கள் எதிரேறிச் செல்லும்.

அப்படி எதிரேறி நீந்திச் செல்லும் மீன்களை வாளால் வெட்டுவார்கள்.

தண்ணீர் அரையடிக்கு மேற்படாமல் பரவிப் பாய்ந்து வந்தால் அந்தத் தப்புத் தண்ணீரில் தடியினாலேயே மீன்களை அடிக்கலாம். இதைத்தான் மீனடித்தல் என்றனர்.

நீர் மிகவும் பரவலாக ஆழமற்றதாக ஓடிவரும்போது விரால் மீன்கள் எதிரேறிச் செல்வது குறைவு,

பொட்டியன், கணையன், கொக்கச்சான், பனையறி முதலான சிலவகை மீன்களே எதிர்நீச்சல் போட்டுச் செல்லும்.

குளத்தில் நீர் நிரம்பி, மேலதிக நீர் வெளியேறுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட வான் எனப்படும் கலிங்கி வழியே நீர் பாய்வதை வான் பாய்தல், அல்லது கலிங்கி பாய்தல் என்பர்.

வான் பாயும் போது மீன்கள் தண்ணீரிலே அள்ளுண்டு வெளியே செல்லும். பின் எதிரேறி குளத்திற்குள் வர முயலும்.

வேறு குளத்திலிருந்தும் நீர்த்தொடுப்பினால் மீன்கள் வரும். இப்படி வரும் மீன்களைத் தடியால் அடிக்கலாம். வாளால் வெட்டலாம். எல்லா வகையான மீன்களையும் இந்தவகையில் பிடிக்கலாம்.

வான் பாயும் காலம் பெரும்பாலும் பனிக் காலமாக இருப்பதால் காலையிலும், மற்றும் வேளைகளிலும் அயிரை, மாங்கன், முதலான சிறு மீன்களைச் சேலையினால் வாரலாம்.

இரவில் அலைகரையில் விரால் மீன்களை வாளால் வெட்டுவதற்கு இளைஞர்கள், பெரியோர்களே செல்வர்.

பகலில் மீனடிப்பதற்கு அல்லது மீன் வெட்டுவதற்கு சிறுவர்கள் தான் முன் நிற்பார்கள். பெண்கள் மீனடிப்பதில்லை அதே போல ஆண்கள் மீன் வாருவதில்லை.

சாக்குப் பிடித்து மீன் பிடித்தலிலும் பெண்கள் ஈடுபடுவதில்லை. தூண்டில் போடுவதில் மட்டும் ஆண்கள் பெண்கள் என இரு பாலாரும் ஈடுபடுவர்.

கரப்புக் குத்துதல்

குளத்தில் நீர் குறைந்து வத்துக் குளமாக (வற்றுக்குளம்) இருக்கின்ற காலங்களில் கரப்புக் குத்தி மீன் பிடிப்பார்கள்.

கரப்புக் குத்தி என்ற பெயரில் வவுனியா மாவட்டத்தில் ஓர் ஊர் இருப்பது நினைவு கொள்ளத் தக்கது.

தறணி, பன்னை, உலுவிந்தைச் செடிகளின் நீண்ட தடிகளை (வரிச்சு) வெட்டி, திருகணைபோல் மேலே வளைத்துக் கட்டி, வரிச்சுகளைக் கொடிகளால் நெருக்கமாகப் பிணைத்து வரிந்து, கூடை பின்னுவது போன்று கட்டினால் அதற்குக் கரப்பு என்று பெயர்.

ஒரு கூடைபோல இருக்கும். மேற்பகுதி மட்டும் வட்டமாகத் திறந்தபடி இருக்கும். இப்பொழுதும் கிராமங்களில் கோழி அடைப்பதற்குப் பயன்படும் கரப்புகளைக் காணலாம்.

அடிப்பகுதி பெரிய வட்டமாகவும் மேற்பகுதி சிறிய வட்டமாகவும் திறந்தபடி இருக்கும்.

தறணி வரிச்சுக்களே பெரும்பாலும் பயன்பட்டன. தெகிளங்கொடிகள் பெரும்பாலும் வரிந்து கட்டுவதற்குப் பயன்பட்டன. பிற காலத்தில் கயிறுகளும் பயன்பட்டன.

கரப்பைத் தப்புத் தண்ணீரில் சேற்றில் புதையும் படி அழுத்தினால் அதற்குள் அகப்படும் மீன்கள் தப்பிச் செல்ல வழியிருக்காது.

கரப்பின் மேற்பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள துவாரத்தினூடாகக் கையை வைத்து மீனைப் பிடிக்கலாம்.

கரப்பு, இரண்டு மூன்றடி உயரமுள்ளதாகவே அமைக்கப்படும். இல்லாது போனால் கைவிட்டு மீனைப் பிடிக்க முடியாது. தூக்கிக் குத்துவதும் கஸ்ரம்.

அதேவேளை நீருக்குள் அமிழ்ந்து போனால் மீன்கள்

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மேற்பகுதியூடாகத் துள்ளிப் பாய்ந்து விடும்.

பலர் சேர்ந்து கரப்புக்குத்தி, கரப்புக்குள் அகப்படும் மீன்களைப் பிடிப்பதைத்தான் கரப்புக் குத்துதல் என்றனர்.

எல்லா வகையான மீன்களையும் இம் முறை மூலம் பிடிக்கலாம். இருப்பினும் விரால் மீன்களைப் பிடிப்பதே நோக்கமாக இருக்கும். முள்ளு மீன்கள் கைகளில் குத்திக் காயப்படுத்திவிடும்.

எப்பக்கத்தாலும் வெளியேற முடியாமல் அகப்பட்டு அடைபட்டுத் தவிப்பவர்களைப் பார்த்து “கரப்புக்குள் அகப்பட்ட மீன் போல” என்று சொல்லும் உவமை கரப்புக் குத்துதலை இன்றும் நினைவூட்டி நிற்கின்றது.

எங்கள் மக்களும் ஒரு தடவை இந் நிலையை அடைந்து துன்பப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது வேதனையோடு நினைவு கூரத் தக்கது.

முழங்கால் மட்டுத் தப்புத் தண்ணீரில், சேறு பொருந்திய இடத்தில் தான் கரப்புக் குத்தலாம். கூராக்கப்பட்ட அகன்ற அடிப்பகுதித் தடிகள் சேற்றில் பதிந்து நிற்கும்.

கரப்புக் குத்துதல் பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று

பாற் கடலைக் கலக்கிப்

பாடு பட்டுத் தாம்பெற்ற

அமுதமது உண்டவர்கள்

அமரர் என்றார் புராணத்தில்

உளர்க் குளத்தைக் கலக்கி

ஒற்றுமையாய்க் கரப்புக் குத்தி

மீன் பிடித்து உண்டவர்கள்

அமரர் என்பேன் கிராமத்தில்

கலக்கிப் பிடித்தல்

குளங்களில் நீர் குறைந்து வற்றிப் போகின்ற காலங்களில் குளத்துக்குள் பலர் இறங்கிக் கரப்புக் குத்துவர்.

கரப்புக் குத்துவோரோடு மற்றையோர் சேர்ந்து ஒரு பக்க வானிலிருந்து மற்றப் பக்க வான் நோக்கி மீனைக் கலைப்பர்.

வான் என்பது குளக்கட்டின் எல்லைப் பகுதியாகும். இரண்டு பக்க எல்லைப் பகுதிகளும் வான் என்றே அழைக்கப்படும்.

கைகளால் தண்ணீரில் அடித்தும், சிறிய பனம் மட்டை, தடி முதலானவற்றால் தண்ணீரில் அடித்தும் மீன்களைக் கலைப்பர்.

அது குளத்தைக் கலக்குதல் எனப்படும். விரால், பொட்டியன், கணையன் முதலான சில வகை மீன்கள் கரப்புக்குள் அகப்படும். சில மீன்கள் நீந்தித் தப்பிச் செல்லும்.

எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து குளம் முழுவதையும் வளைத்து ஒரே நேரத்தில் ஒன்றாகக் கலக்கி ஒரு வான் பக்கம் மீன்களைக் கலைத்துக் கொண்டு செல்வர்.

மீன்கள் தப்ப முடியாமல் சேற்றுக்குள் புதைந்து கிடக்கும். சில மீன்கள் நீருக்கு வெளியே கரையிலே பாயும்.

நீருக்கு வெளியே பாயும் மீன்களைக் கரையில் நிற்கும் சிறுவர்கள் பிடித்துக் கொள்வார்கள். பெண்கள் வந்து நின்றால் அவர்களும் அந்த மீன்களைப் பிடிப்பார்கள்.

யப்பான் மீன் எனப்படும் ஒரு வகை மீன் சேற்றுக்குள் புதைந்து கிடக்கும். சேற்றுக்குள் புதையும் போது தண்ணீர் வித்தியாசமாகக் கலங்கித் தெரியும்.

கொஞ்சம் ஆழமான நீராக இருந்தால் யப்பான் மீன் புதைந்த இடத்திற்கு நேர்மேலே தண்ணீரில் குமிழிகள் தெரியும்.

அந்த இடங்களில் கையை வைத்துத் தடவினால் யப்பான் மீன் அசையாமல் கிடப்பதை உணர முடியும்.

கைகளால் அந்த மீனைப் பிடிக்கலாம். இதை கலக்கப் பிடித்தல் என்றும் தடவீப்பிடித்தல் என்றும் குறிப்பிட்டனர்.

குளத்தைக் கலக்கி மீனைப் பிடித்தல் சம்பந்தமாக ஒரு நல்ல பழமொழி உண்டு.

பலர் சேர்ந்து ஒற்றுமையாகத் தமக்காக முயன்று கஸ்ரப்பட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்ய, அச்செயலோடு சிறிதளவும் சம்பந்தப்படாத வேறொருவர் அல்லது வேறு பலர்

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பயனை அனுபவித்தலைக் குறிப்பிட “குளத்தக் கலக்கிப் பருந்துக்குக் குடுத்த மாதிரி” என்ற பழமொழி இன்றும் வன்னிக் கிராமங்களில் உண்டு.

குளத்தைக் கலக்க, பருந்துகள் வந்து ஆகாயத்தில் வட்டமிடத் தொடங்கும். மீன்களைக் கொத்திச் செல்ல முயலும்.

பருந்துகள் பெருந்தொகையாக வந்து விட்டால் பருந்துகளைக் கலைப்பது கஸ்ரம். அதனால் கலக்குபவர்கள் மீன் பிடிக்காமல் வெளியேற பருந்துகளே மீன்களைக் கவரும்.

பருந்துகள் மனிதர்களையும் கொத்தித் துன்புறுத்த வல்லன. அதனால் தான் குளத்தைக் கலக்கிய முயற்சியை வீண் முயற்சி என்று சொல்லி அருமையான அந்தப் பழமொழியைக் கிராமத்தவர் பயன்படுத்தினர்.

ஊரவர்கள் தங்கள் குளங்களிலே எவ்வளவு மீன்களைப் பிடித்தாலும் அவற்றை விற்பதில்லை. வெட்டி, விறகு மூலம் நன்றாக நெருப்பு மூட்டி, அந்த விறகுத் தீயில் காய்ச்சி கருவாடாக வைத்திருப்பார்கள்.

கடல் மீனைக் கருவாடாக்குவது போல உப்புப் போட்டு வெய்யிலில் காய விடுவதில்லை.

நெருப்பிலே தான் காய்ச்சி கருவாடாக் கி வைத்திருப்பார்கள்.

கருவாடு பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று

குட்டிச் சாக்குக்குள்

குவீந்து தலை நீட்டி

எட்டிப் பார்த்தபடி

கிறப்பில் தொங்குகின்ற

விரால்க் கருவாடு

வீடுங்கும் மலந்திருக்கும்.

பெண்கள் கரப்புக் குத்துவதோ, கலக்கிப் பிடிப்பதோ இல்லை. கரையில் நின்று பார்ப்பார்கள்.

கலக்கிப் பிடிப்பதிலோ, கரப்புக் குத்துவதிலோ ஈடுபடாதவர்களது வீடுகளுக்கும் மீன் கொடுப்பார்கள்.

வன்னிக் கிராமங்களிலுள்ளவர்களின் வீடுகளில் மீன் கருவாடுகள் எக்காலத்திலும் இருக்கும். விரால் மீன் கருவாடு மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படும்.

யப்பான் மீன் கருவாடு தனியாகவும், வேறு மரக்கறிகளுடன் சேர்த்தும் கறிசமைக்கப் பயன்படும்.

விரால் மீன் கருவாட்டை, முருங்கைக் காயோடு சேர்த்து தூள் போட்டு கறுப்புக் கறியாக வைத்துச் சாப்பிட்ட கிராமத்தவர்களிடம் கேட்டுப் பார்த்தால் தெரியும் விரால் கருவாட்டின் மகிமை.

வலை போடுதல்.

குளத்தில் வலை போட்டு மீன் பிடிப்பது மிக மிகக் குறைவு. ஊரவர்கள் வலை போட்டு மீன் பிடிப்பதில்லை. அவர்களிடம் வலை இல்லை.

பிற காலத்தில் சிலர் வலை போட்டு மீன் பிடித்திருக்கிறார்கள். அப்படிப் பிடித்தாலும் மீனை விற்க முடியாது.

வாங்குவதற்கு யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள். தேவையும் இல்லை. தாமே பிடித்துக் கொள்வதால் மீனுக்குக் கிராக்கி இல்லை.

கடல் மீன்கள் கிராமங்களில் விற்கப் படுவதில்லை. கிராமத்தவர்களுக்குக் கடல் மீனில் விருப்பமும் இல்லை. தேவையும் இல்லை.

குளம் - குத்தகை

சில பெரிய குளங்கள் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை தான் கடும் வரட்சிக் காலங்களில் வற்றிக் காணப்படும்.

குளத்தில் மீன்கள் மிகுதியாகிப் பெருகி விடுவதால் தண்ணீர் வற்றத் தொடங்க மீன்கள் சில இறக்கத் தொடங்கிவிடும்.

முள்ளு மீன்களின் முள்ளுக் குத்தி வேறு மீன்கள் இறந்து கரையொதுங்கும்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இது பெரிய குளங்களில் மீன் பெருகும் விகிதம் அதிகரித்து பிடிக்கும் விகிதம் குறைவதால் ஏற்படும்.

இத்தகைய நிலையில் சில பெரிய குளங்களை மன்னார் வியாபாரிகளுக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுப்பர்.

ஊரிலுள்ள பெரியவர்கள் கூடி ஏதாவது பொதுக் காரியத்துக்கு அப்பணத்தைப் பயன் படுத்துவதாகத் தீர்மானித்து விலைபேசி குளத்தைக் குத்தகைக்குக் கொடுப்பர்.

மன்னார் மீன் வியாபாரிகள் தங்கள் மீன்பிடித் தொழிலாளர்களைக் கொணர்ந்து வலைபோட்டு மீன் பிடிப்பர்.

இதற்காக குளத்தின் அருகே வாடிகளை அமைத்துத் தங்கி மீன்பிடிப்பர். கருவாடு போடுவர்.

இவர்கள் ஊரவர்களைப் போல இல்லாமல் உப்புப் போட்டு வெய்யிலில் காயவைத்து லொறிகளில் ஏற்றிச் செல்வர்.

குளமும் துப்பரவாகும். குத்தகைப் பணமும் கிடைக்கும். மீன்களும் வீணாகச் செத்துப் பயனற்றுப் போகாது. என்று கருதியே குளத்தைக் குத்தகைக்குக் கொடுப்பர்.

இருப்பினும் குளத்தைக் குத்தகைக்குக் கொடுக்கும் போது ஒரு ஒப்பந்தம் செய்யப்படும்.

ஊரவர்களுக்கு அன்றாட உணவுக்கு மீனை இலவசமாகக் கொடுக்கவேண்டும். என்பது தான் அந்த ஒப்பந்தம்.

குளத்தைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்தபின் ஊரவர்கள் மீன் பிடிக்க முடியாது. அதனால் அவர்களுக்கு மீனுக்கு வேறு வழியில்லை.

அன்றாடம் ஊரவர்கள் குளத்துக்குச் சென்று ஒரு கறிக்கு மீனை இலவசமாகப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

குளத்திலுள்ள மீன்கள் முழுவதையும் வலை போட்டுப் பிடித்துவிட முடியாது.

ஆனி பிற்பகுதி ஆடி மாதங்களில் கடும் வரட்சிக் காலத்தில் தான் மீன் பிடிப்பார்கள். மழை வந்து விட்டால் மீன் பிடி நின்று வீடும்.

மழை பெய்ய மீன்கள் பெருகும். வேறு குளங்களோடு தொடுப்பு இருப்பதால் வேறு குளத்து மீன்களும் வந்து சேர்ந்து விடும்.

குளங்களிலே முதலைகள் சில இருந்தாலும் அவை மனிதர்களை ஒன்றும் செய்வதில்லை. குளத்தில் மீன் பிடி தொடங்க அவை குளத்தை விட்டு வெளியேறிவிடும்.

குளத்தில் சில வகைத் தண்ணீர் பாம்புகள் இருந்தாலும் அவையும் மனிதர்களுக்கு ஒன்றும் செய்வதில்லை. அவையும் வெளியேறிவிடும்.

சுங்கான், கெளிறு முதலான சில மீன்களின் முள்ளுகள் உடலில் குத்தி வலியை ஏற்படுத்தும். சுங்கான் மீன் குத்தினால் காய்ச்சல் வரும்.

நீறைவு

இப்பொழுது பலருக்கு மேலே சொல்லப்பட்ட மீன்பிடி நடை முறைகள் புதியவைகளாக, புதுமையானவைகளாக இருக்கும்.

இருப்பினும் கிராமங்களில் குளங்கள் எப்படி மீன் வளத்தைக் கொண்டிருந்தன, எவ்வகையாக மீன்கள் பிடிக்கப்பட்டன என்பதை அறிய இக் கட்டுரை உதவும்.

குளத்திலே வளரும் கொட்டி என்ற கொடியின் கிழங்கும், தாமரைக் கிழங்கும் உணவாகப் பயன்பட்டன என்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

கொட்டிக் கிழங்கு கம்பனின் காலத்திலேயே பிரசித்தமானது. சரஸ்வதி தேவியே கிழவி வடிவெடுத்து "கொட்டிக் கிழங்கோ கிழங்கு" என்று கூவி விற்றதாக கம்பன், அம்பிகாபதி, அமராவதி, குலோத்துங்க சோழன், ஓட்டக் கூத்தர் முதலானவர்களோடு சம்பந்தப்படுத்திய கதை உண்டு.

எனவே குளம் விவசாயத்திற்கு மட்டுமன்றி, கிராம மக்களின் அன்றாடத் தேவைகள் அனைத்திற்கும் பயன் பட்டது.

குடிக்க, குளிக்க, கழுவ, கறிக்கு மீன், உண்ணக் கிழங்கு, மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி கால் நடைகளுக்கும் குடி நீர் வழங்கிக் காத்தது.

பண்டார வன்னியன்

கல்லெனத் திரண்ட தோளுங்
கடலென வீரந்த மார்பும்
நல்லென எதிரீ தம்மை
நிறுத்திடும் வீர வாளுங்
கொல்லென வருவேல் காக்கக்
கொடுத்த கேடயமுங் கொண்டு
செல்லென எதிர்த்து வெள்ளைச்
சேனையைக் கலைத்த வீரன்.

தோற்றலும் வெற்றிப் பாதை
தொடர்தலும் உலக நீதி
ஆற்றலும் புகழும் பண்பும்
அவனியில் நிலைத்து நிற்கும்
காற்றிலா வீடினும் வாழ்வோம்
கனவிலும் அடிமைத் தாழ்வை
ஏற்றிடோம் எனப்போர் செய்த
ஏந்தல் பண்டார வன்னி.

-அகலாங்கன்-

05. வேட்டை

வன்னி

வன்னியில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

அவர்கள் மிகுந்த நாகரிகத்தோடு வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தமிழர்கள் என்று பல ஆய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன.

குறிப்பாக கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலுள்ள பூநகரிப் பிரதேசம் பற்றிய பேராசிரியர் ப.புஸ்பரட்ணம் அவர்களின் ஆய்வு முடிவுகளை ஆதாரங்காட்டலாம்.

பல்வேறு காலங்களில் நடைபெற்ற யுத்தங்களினாலும், பலவகை நோய்த் தொல்லைகளாலும் வன்னி மக்கள் பல்வேறு துயரங்களையும் அழிவுகளையும் சந்தித்துள்ளனர்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் இருக்கின்ற குளங்களையும், அழிந்து போன குளங்களையும், காடுகளில் இன்னும் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்ற முறிப்புக் குளங்களையும் பார்ப்பவர்கள் வன்னி மக்களின் வாழ்க்கை இருந்த நிலையை நினைத்து வியப்படையாமல் இருக்க முடியாது.

வயலும் வயல் சார்ந்த மருதநீலமும், கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நீலமும், காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நீலமும் வன்னியில் பெரும் பகுதிகளாக இன்றும் காணப்படுகின்றன.

பெருமலைகள் இல்லாது விட்டாலும் மலையும் மலை சார்ந்த நிலமாகிய குறிஞ்சி நீலமும் வன்னியில் உண்டு.

சங்ககாலத் தமிழகத்து நிலப்பகுப்புக்கு ஏற்ப நானிலம் பொருந்திய நன்னிலமாக வன்னி நிலம் திகழ்கிறது எனலாம்.

வள மற்ற நிலமான வரண்ட பாலை நிலம் வன்னியில் இல்லை.

இருப்பினும், மன்னார் மாவட்டத்தில் சில இடங்கள் சில காலங்களில், குறிப்பாக ஆனி, ஆடி மாதங்களில் பாலைநிலம் போலக் காய்ந்து வரண்டு பொட்டல் வெளியாகக் காணப்படுவதும் உண்டு.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

திருக்கேதீஸ் வரத் திருத்தலம் அமைந்துள்ள மாந்தைப்பகுதியை, மாதோட்டப் பகுதியைச் சரிவர ஆராய்ந்தால், வன்னியின் தொன்மை இராவணனின் ஆட்சிக்காலத்துக்கு முற்பட்டதாக இருக்கும் என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள்.

கப்பல்கள் மிகுதியாக வந்து குவிகின்ற துறைமுகத்தைக் கொண்ட நகரமாக- பட்டினமாக மாதோட்டம் விளங்கியது என்ற கருத்தில் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் சமய குரவர்களில் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

“வங்கம் மல்கின்ற கடல் மாதோட்ட நன்நகர்” என்று திருக்கேதீச்சரத் திருப்பதிகத்தில் பாடியுள்ளதைச் சரியாக இன்னும் யாரும் ஆராயவில்லை.

வன்னிப் பிரதேச மக்களின் முக்கிய தொழிலாக விவசாயமே இருந்து வந்திருக்கிறது. இருந்து வருகின்றது. அடுத்த தொழிலாக மீன்பிடியைக் குறிப்பிடலாம்.

காடுகளும், மலைக்குன்றுகள் சார்ந்த நிலப் பகுதிகளும் வன்னியில் காணப்பட்டபோதும், பண்டைக்காலத்து முல்லை நிலமக்களைப் போல மாடுவளர்த்தலிலோ, குறிஞ்சி நில மக்களைப் போல வேட்டையாடுவதிலோ தம் வாழ்வை வன்னியர் அமைத்திருக்கவில்லை.

மாடுகளை வன்னியர்கள் வளர்த்தனர். ஆனால் அதை அவர்கள் வாழ்வாதாரத் தொழிலாகக் கருதவில்லை.

ஏனெனில் பால், தயிர், நெய் முதலானவற்றை வன்னியர் விற்று வாழவில்லை.

பால் - தயிர் - நெய், இறைச்சி என்பவை பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

தயிர் பாலை நெய்யை

தரமான இறைச்சிகளைத்

தாமுண்டு வாழ்ந்தவர்கள்

தரணியையே வென்றவர்கள்.

காளை மாடுகளை வயல் வேலைகளுக்கும், வண்டில் இழுப்பதற்கும் பயன் படுத்தினர். பசு மாடுகளை பால், தயிர் நெய் முதலானவற்றுக்காக வளர்த்தனர்.

வன்னியில் பெரும்பாலும் இந்துக்களே வாழ்ந்து வந்ததால் மாட்டிறைச்சியை யாரும் உண்பதில்லை.

மாடுகளைத் தெய்வமாகக் கருதிய வன்னி மக்கள் மாடுகளை உண்பதும் இல்லை, உண்பவர்களுக்கு விற்பதும் இல்லை.

எருமை மாடுகளையும் விவசாயம், பால், தயிர், நெய் முதலான தேவைகளுக்காகவே வளர்த்தனர். எவரும் எருமை மாட்டிறைச்சியை உண்பதில்லை.

வன்னியில் ஆடு வளர்க்கப்படுவது குறைவு, ஆட்டிறைச்சியை உண்டனர்.

இருப்பினும் எருமைமாடு, பசுமாடு, ஆடு என்பவற்றை வளர்ப்பதை வன்னி மக்கள் வாழ்வாதாரத் தொழிலாகக் கொள்ளவில்லை.

காடுகள், மலைச்சாரல்கள் கொண்ட நிலப்பகுதிகளில் ஏராளமான மிருகங்கள் வன்னியில் காணப்பட்டன.

மிருகங்களை மக்கள் வேட்டையாடினர். தமது உணவுத் தேவைக்குப் பயன் படுத்தினர்.

ஆனால் வியாபாரத் தேவைக்காக யாரும் வேட்டையாடியதில்லை.

வேட்டை என்பது ஒரு தொழிலாக வன்னியில் இருக்கவில்லை. வேடுவர் என்ற சமூகம் இன்று வரை வன்னியில் இல்லை.

வன்னியில் இன்றும் பெரும்பான்மை மக்கள் தமிழ் பேசும் மக்களே. இங்கு நீண்டகாலமாக சிங்கள மக்கள் சிலர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

இருப்பினும் சிங்கள பௌத்தர்கள் இன்றும் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றனர்.

பெரும் பான்மை இந்துக்களும், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லீம்கள் ஆகியோரும் வாழ்கின்றனர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மன்னார் மாவட்டத்தில் மட்டும் வன்னியின் ஏனைய மாவட்டங்களில் இல்லாத அளவுக்கு கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லிம்களும் காணப்படுகின்றனர்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் மட்டும் ஏனைய மாவட்டங்களில் இல்லாத அளவுக்கு சிங்கள பௌத்தர்கள் இன்று வாழ்கின்றார்கள்.

காடுகள்

வன்னி என்பது வனம் சார்ந்தது என்ற பொருளைக் கொண்ட சொல் என்று சொல்வாரும் உளர்.

வன்னியின் பெரும் பகுதி காடாக அதாவது வனமாக இருந்ததால் இவ்விடம் வன்னி என அழைக்கப்பட்டதாக சிலர் சொல்கிறார்கள்.

வன்னி மக்கள் வனத்தை வீடு கட்டும் மரத்தேவைக்கும் வேலி, தளவாடம் முதலான தேவைகளுக்கும் பயன் படுத்தினர். வன்னியின் மரங்கள் பற்றி நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று.

மருது, அரக, முதிரை, மகீழ்

மாவிலங்கை, முருக்கு

பாலை, ஆல், பனரை, வேல்

யாவறணை, காஞா.

புன்னை, நறு வில், பனிச்சை

பூவரசு, தவிட்டை,

பன்னை, ஒதி, நொச்சி, பம்பை

பலாசு, உலுவிந்தை.

விளாத்தி, தேவ தாரு, நாவல்

வில்வம், சாளம்பை

விண்ணாங்கு, பிராசு, அணிஞ்சீல்

விடத்தல், வெப்பாலை.

வெடுக்கு நாறி, முரலி, உயில்

வீரை, வன்னி, நாகை,

வெள் ளெருக்கு, தேற்றா, ஆயில்

வேங்கை, நெல்லி, வாகை

அத்தி, கருங் காலி, கொண்டல்
 ஆடுதின்னாப் பாலை,
 கடம்பு, கல் லால், தறணி
 ஆவரை, காஞ் சூரை,
 காட்டு மா, துவரை, இத்தி,
 கறிவேம்பு, கூளா,
 காட் டா மணக்கு சமீள்,
 கடம்பு, ஆத்தி, கூமா.

குருங்கு, ஈஞ்சு, திலுப்பை, கள்ளி
 கருவாகை, அிகத்தி,
 செண் பகஞ், சமண்டலை, புங்கு,
 அருநெல்லி, அகில்

மலை வேம்பு, முள் எலவு,
 மருதோன்றி, இலவு,
 தில்லை, எட்டி, தணக்கு மரம்
 செறிந்தோங்கும் வன்னி.

காடுகளில் பெருந்தேன் சீறுதேன் என்னும் இரண்டு
 வகையான தேன்களை எடுத்தனர்.

சுரைக் குடுவையில் தேனை வதையோடு வீட்டுக்குக்
 கொண்டுவந்தனர். வதையைப் பிழிந்து தேனை எடுத்துச்
 சேமித்து வைத்துப் பயன்படுத்தினர். தேனை விற்பதில்லை.
 தேன் பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

பால் குடித்து வளர்ந்தவரே
 பாரிலுண்டு. எம் போலே
 தேன் குடித்து வளர்ந்தவர்கள்
 தேசத்தில் எவரும் உண்டோ.

கரம்பைக் காடு, குருமன்காடு, சோலைக்காடு எனக்
 காட்டை மூன்று வகையாகப் பிரித்தனர்.

பயிர் எதுவும் வளராத சிறு சிறு பொட்டல்
 வெளிகளைக் கொண்ட வளமற்ற நிலமாக உள்ள நிலத்தை
 உவர்க் காடு என்றழைத்தனர்.

வன்னிப்பிறதேச வயற்பண்பாடு

இருப்பினும் உவர்க்காடு மிக மிகக் குறைந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்டதாகவே இருந்தது.

வன்னி மண் மிகவும் வளம் மிக்க மண்ணாகவே இன்றும் காணப்படுகிறது.

மூலிகைகள் பல வன்னியில் வளர்கின்றன. அவைபற்றிய எனது கவிதை.

கொடி வகை

நன்னாரி, ஐவிரலி, அல்லை,
தாமரை, பாகல், கத்தாளை,
சாரணை, சீந்தில், சாத்தாவாரி,
மொசு மொசுக்கை, முடக்கத்தான்.

குன்றி மணி, உதமாகாணி,
பெருமருந் துக்கொடி, கொடிக்கன்னி,
தூதுவளை, கறுத்தப் பூங்கொடி,
கொவ்வை, ஆகாசக் கருடன்.

பேய்ச் சுரை, அல்லி, தூத்துமக்கொத்தன்,
சீரியாதங்கை, கொடி வகைகள்
வாய்த்திடு முலிகை இனமாய் நின்று
வளங்கள் சேர்த்திடும் வன்னிக்கு.

செடிவகை

குப்பை மேனி, கண்டங் கத்தரி,
கஞ்சாங் கோரை, நாயுருவி,
சீத்த மட்டி, பேர மட்டி
செம் முள்ளி, சீதுளாய்.

வட்டத் துத்தி, மிளகு தக்காளி,
வட்டுக் கத்தரி, நீர் முள்ளி,
சுண்டங்கத்தரி, கீழ்காய் நெல்லி,
துளசி, ஒளரி, கிளுகிளுப்பை.

பூமா துளை, ஊமத்தை, கொச்சி,
பேய் மிரட்டி, நாள்வேளை
பீச்சு விளாத்தி, கரிசீலாங் கன்னி,
பா வட்டை, தயர்வேளை

விஷ்ணு கிராந்தி, ஆடா தோடை,
பன்னை, எருக்கலை, காஞ்சோண்டி,
இன்னும் எங்கள் காடுகள் தோறும்
இருக்கும் முல்கைச் செடிவகையே.

கீரை - புல் - கீழங்கு வகை

கையாந் தகரை, பொன்னாங் காணீ,
கோழிக் கீரை, பனங் கீரை,
முக்குளிக் கீரை, கொத்து மல்லீ,
சீறுபாளைக் கீரை, புளியாரை,
கோரை, பன்சா வட்டை, அறுகு,
வெள்ளறுகு,
பேர ரத்தை, சாத்தா வாரீ,
பிரப்பங் கீழங்கு,
சீத்தரத்தை,

இஞ்சீ, மஞ்சள், வசம்பு, லாம்பிச்சை
என்னும் கீழங்கு வகைகள் மலீ
எங்கள் காடுகள் முல்கைக் காடாய்
இன்னும் இவற்றில் பலவுண்டு.

இறைச்சி

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வேட்டை என்பது ஒரு
ஜீவனோபாய ஜீவாதாரத் தொழிலாக இருக்கவில்லை.

தமது உணவுத் தேவைக்கு விலங்குகளையும்
பறவைகளையும் வேட்டையாடி பகிரிந்துண்டு வாழ்ந்தனர்.

இறைச்சியை விலைக்கு விற்கும் வழக்கம்
முற்காலத்தில் இருக்கவில்லை.

எல்லா வீடுகளிலும் கோழிகளை வளர்த்தனர். கோழி
முட்டை, கோழி இறைச்சி என்பவற்றையும் உண்டனர்.

இவற்றையும் விற்றுப் பொருள் பெறும் வழக்கம்
வன்னியில் முற்காலத்தில் இருக்கவில்லை.

மான், மரை, பன்றி, எய்ப்பன்றி, உக்குளான், முயல்
முதலான காட்டு விலங்குகளின் இறைச்சிகளையும், வளர்ப்புக்

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கோழியாகிய வீட்டுக்கோழி, காட்டுக்கோழி, வெளவால், முதலான பறவைகளின் இறைச்சிகளையும், உடும்பு, மரஅணில், பாலாமை, அழுங்கு முதலானவற்றின் இறைச்சிகளையும் வன்னி மக்கள் உண்டனர்.

மயிலை வீட்டில் வளர்த்தனர். சிலர் மட்டுமே மயிலை வளர்த்தனர். மயிலைக் கொல்வதில்லை. அதன் இறைச்சியை முற்காலத்தில் உண்பதில்லை.

குரங்குகளையும் கொல்வதில்லை. உண்பதும் இல்லை. பிற காலத்தில் சிலர் மயில், குரங்கு என்பவற்றின் இறைச்சியை உண்ணவும் தலைப்பட்டனர்.

சிறு சிறு பறவைகளை வேட்டையாடுவதில்லை. பிற்காலத்தில் துப்பாக்கிகள் வழங்கப்பட்டிருந்த 1980 இற்கு முற்பட்ட காலத்தில் சிலர் நீர்க் காகங்களைச் சுட்டுச் சாப்பிட்டனர்.

காட்டுக் கோழி வேட்டை

காட்டுக் கோழிகளைச் சிலர் தங்கள் புதுக் காட்டுப் புலவர்களில் சுருக்கு வைத்துப் பிடிப்பர். இதனைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்தல் என்பர். இது மிகப் பழைய முறை.

கைகள் இரண்டையும் ஒரு வகையாகப் பொத்திப் பிடித்து இரண்டு பெருவிரல்களுக்கும் இடையில் சிறிய துவாரத்தை ஏற்படுத்தி அவ்விடத்தில் வாயை வைத்து ஒரு விதமாக ஒலியை எழுப்புவார்கள்.

இதனைக் கைக் குழல் அடித்தல் என்று கிராமங்களில் சொல்லுவர்.

கைக்குழலில் வேட்டை நாய்களை அழைப்பதற்காக ஒலி எழுப்புவதும் ஒரு வகை.

அது வன்னிக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த அத்தனை ஆண்களுக்கும் தெரியும் என்று சொல்லலாம்.

ஆனால் சிலர் கைக்குழல் ஒலியைக் காட்டுக்கோழிச் சேவலின் குரல் ஒலி போல எழுப்புவர்.

அந்த ஒலியைக் கேட்டவுடன் காட்டுச் சேவல்கள்

தம்மை இன்னொரு காட்டுச் சேவல் சண்டைக்கு அழைப்பதாகக் கோபங் கொண்டு ஒலி வந்த திசையை நோக்கிப் பறந்து வரும்.

சிறகை விரித்து சிலிர்த்துக் கொண்டு சண்டைக்குத் தயாராக ஆக்ரோசமாக வரும் காட்டுச் சேவலை கைத்தடியால் அடித்துக் கொண்டு வீழ்த்துவார்கள்.

காட்டுக் கோழிகளை இவ்வகையாக வேட்டையாடும் முறையை இன்று வன்னியில் எங்கும் காண முடியாது.

காட்டுக் கோழியின் இறைச்சி மிகவும் சுவையானது. வீட்டு வளர்ப்புக் கோழியின் இறைச்சியை விடவும் சுவையானது. கடுமையானது.

இன்றைய வளர்ப்பு இறைச்சிக் கோழிகளின் இறைச்சியை உண்டு வாழ்பவர்களுக்கு இந்த இறைச்சியைப் பற்றி விபரித்து விளக்க முடியாது.

முயல் வேட்டை

முயலுக்கும் சுருக்கு வைத்துப் பிடிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. வீட்டிற்கும், தோட்டத்திற்கும், காட்டுச் சேனைகளுக்குள்ளும் வந்து செல்லும் முயல்களைப் பிடிக்க சுருக்கு வைப்பார்கள்.

அந்த சுருக்குக் கயிற்றுக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் முயலைப் பிடிப்பார்கள்.

வேட்டை நாய்கள் மூலம் முயல்களைப் பிடிப்பதும் உண்டு. முயலோடு போட்டி போட்டு ஓடித் துரத்தி அளவான தடியால் எறிந்து முயலைக் கொண்டு வீழ்த்துவவர்களும் இருந்தனர்.

மலையகத்தவர்கள் வன்னியில் குடியேறிய பின், சிறிய கண்டக் கோடரியால் முயலை எறிந்து கொல்வதையும் குறிப்பிடலாம்.

முற் காலத்தில் ஈட்டிகளை எறிந்து மிருகங்களை வேட்டையாடியது போல தடியால் அல்லது கண்டக் கோடரியால் எறிந்து முயலை வேட்டையாடுவது சர்வ

வன்னியிரதேச வயந்பண்பாந்

சாதாரணமானதாக ஒரு காலத்தில் இருந்தது.

உடும்பு வேட்டை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழர்கள் உடும்பு இறைச்சியை உண்டு வருகின்றனர்.

தமிழர்களின் மிகப் பழைய இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர்கள் உடும்பு இறைச்சியை உண்டதற்கான சான்று ஆதாரங்கள் நிறையவே உள்ளன.

உடும்புகளை வேட்டை நாய்கள் மூலமாகவே பெரிதும் வேட்டையாடுவர்.

மழை பெய்து விட்ட பின் சூரிய வெளிச்சம் படும் இடங்களில் உடும்புகள் வந்து கிடக்கும்.

கைக்குழல் அடித்து வேட்டை நாய்களை அழைத்து, அவற்றைக் கூட்டிக் கொண்டு வேட்டைக்குச் செல்வார்கள்.

நாய்கள் உடும்புகளைத் துரத்திப் பிடிக்கும். பிடிக்கப்பட்ட உடும்பை வேட்டைக்குச் செல்பவர்கள் நாய்களிடமிருந்து பறித்து எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

சில வேளைகளில் உடும்பு மரப் பொந்துக்குள் சென்று விட்டால், மரப் பொந்தைத் தறித்தும், மண்புற்றுக்குள் உடும்பு புகுந்து விட்டால் புற்றினை வெட்டியும் உடும்பைப் பிடிப்பர்.

உடும்பு முட்டையும் வன்னியர்களின் விருப்பத்துக்குரிய உணவாக இருந்தது.

உடும்பைப் பிடித்த பின் அதனை உயிருடனேயே வேட்டை கட்டுவார்கள்.

உடும்பை வளைத்து அதன் கால் நகங்களினால் உடம்பைச் சுற்றி இறுகப் பிடிக்கச் செய்து விட்டால், உடும்பு தன்னைத்தானே இறுக்கிப் பிடித்தபடி அசையாமல் வட்ட வடிவாகக் கிடக்கும்.

உடும்புப் பிடி உடும்புக்கே ஆபத்தானதாக முடிகிறது. பிடித்த பிடி விடாமல் அப்படியே அசைவற்றுக் கிடக்கும்.

வேட்டை கட்டியபடி உடும்பை உயிருடனே வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவார்கள்.

பன்றி வேட்டை

பன்றிகளை வயல் வெளிகளில் சுருக்கு வைத்துப் பிடிக்கும் வழக்கமும் ஒரு காலத்தில் இருந்தது.

பெரும்பாலும் வேட்டை நாய்கள் மூலம் பன்றியை வேட்டையாடுவது தான் பழைய முறை.

வேட்டை நாய்கள் பன்றியைத் தூரத்திச் சுற்றி வளைத்து நிற்க, கோடரியால் பன்றியைக் கொத்திக் கொண்டு ஒரு காலத்தில் வேட்டையாடினர்.

சில வேளை நாய்கள் பன்றியைக் கடித்து விழுத்தி விடும். அப்போது இலகுவாக கோடரியால் பன்றியை கொத்திக் கொல்வார்கள்.

துப்பாக்கிப் பயன்பாடு இருந்த காலத்தில் வேட்டை நாய்களின் துணையில்லாமல் துப்பாக்கியால் பன்றியைச் சுட்டுக் கொண்டு வேட்டையாடினர்.

மான், மரை

மான், மரை ஆகிய மிருகங்களைப் பொறியோ சுருக்கோ வைத்துப் பிடிக்க முடியாது. வேட்டை நாய்கள் மூலமும், துப்பாக்கிச் சூடு மூலமும், பன்றியை வேட்டையாடுவதைப் போலவே தான் வேட்டையாடுவார்கள்.

எய்ப்பன்றி, உக்குளான்

எய்ப் பன்றி என்பதை முள்ளம் பன்றி என்றும் கூறுவர். உடம்பு முழுவதும் முள்ளு முள்ளாகக் காணப்படுவதாலும், பன்றியின் வடிவில் சிறிதாக இருந்ததாலும் இம் மிருகம் முள்ளுப் பன்றி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இது உடம்பைச் சிலிர்க்கும் போது அதனது உடம்பிலுள்ள 4, 5, அங்குல நீளமுள்ள முட்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறிப்பாயும்.

அம்புகளை எய்வது போல, செலுத்துவது போல முட்களை எய்வதால் எய்ப் பன்றி என்று இதனை வன்னியில் அழைப்பர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

எய்ப்பன்றித் தாயன் குளம் என்ற பெயரில் வவுனியா மாவட்டத்தில் ஒரு குளம் உண்டு.

உக்குளான் என்பது முயல் போன்ற வடிவம் கொண்ட ஒரு சிறு பிராணி.

இவற்றை வேட்டை நாய்கள் மூலம் முற்காலத்தில் வேட்டையாடினர். பிற காலத்தில் துப்பாக்கியால் வேட்டையாடினர்.

மர அணில் என்ற, அணிலைப் போன்ற அணிலை விடப் பெரிய ஒரு பிராணியையும் இவ்வகையிலேயே வேட்டையாடினர்.

பறண் அமைத்து வேட்டை

கோடைக் காலங்களில் நீர் நிலைகளைத் தேடி மிருகங்கள் நீர் குடிக்க வரும்.

காடுகளுக்குள் இருக்கும் சிறிய நீர் நிலைகளான மோட்டைகளுக்கு நீர் குடிப்பதற்காக இரவில் வரும் மிருகங்களை துப்பாக்கியால் சுட்டு வேட்டையாடுவதற்காக மோட்டைக்கு அருகிலுள்ள மரத்தில் தடிகள் வரிச்சுக்கள் மூலம் சிறு குடில் போல அமைப்பார்கள்.

மேற் கூரை இல்லாத வகையில் அமைக்கப்படும் சிறாம்பிகளை பறண் என்பர்.

இந்தச் சிறாம்பியில் காத்திருந்து நீர் குடிக்க வரும் விலங்குகளை துப்பாக்கியால் சுட்டு வேட்டையாடினர்.

ஒளி அடைத்தல்

கோடைக் காலங்களில் காடுகளிலுள்ள நீர் நிலைகளான மடு, மோட்டை என்பவற்றில் தண்ணீர் வற்றிப் போன பின் மிருகங்கள் நீர் குடிப்பதற்காகக் குளங்களை நோக்கி வரும்.

அப்படி நீர் தேடி வரும் மான், மரை ஆகிய விலங்குகளை வேட்டையாட குளத்தின் கரையில் மரக்கட்டைகளால் மறைவை ஏற்படுத்துவர். இதனை ஒளி என்பர்.

பெரும்பாலும் அலைகரைப் பக்கத்திலேயே மிருகங்கள் வந்து நீர் குடிக்கும். அதனால் குளக்கட்டுப் பக்கத்துக் கரையில் ஒளி அடைத்துக் காத்திருப்பர்.

இரவு நேரத்தில் நீர் குடிக்க வரும் மான், மரை ஆகிய விலங்குகளைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு வேட்டையாடினர்.

துப்பாக்கிகள் இல்லாத காலத்தில் கட்டுக்குழல் துப்பாக்கிகளை உருவாக்கினர்.

கடியன் என்றும் இதற்குப் பெயரிட்டனர். இதன் மூலம் வேட்டையாடினர்.

ஆமை பீடித்தல்

மீன் பிடிக்கும் தூண்டிலில் சில நேரம் ஆமை அகப்பட்டு விடும். அது பாலாமையாக இருந்தால் அதனை வெட்டிக் கறிசமைத்தனர்.

சேமிப்பு

இறைச்சி அதிகமாகக் கிடைக்கும் காலங்களில் அவற்றை எலும்பு நீக்கி வாரந்து இறைச்சியை அரிந்தெடுத்து வாட்டிச் சுட்டு கருவாடாக்கி இறைச்சிக் கருவாட்டைச் சேமித்து வைத்தனர்.

இறைச்சியை யாரும் விற்பதில்லை. ஊரவர்கள் சேர்ந்து வேட்டையாடி சேர்ந்து பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தனர்.

பண்டிக் கருக்கல், இறைச்சிவற்றல் என்பவை பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

பண்டிக் கருக்கலொடு

பதமாக வாட்டி வைத்த

இறைச்சி வற்றல் பறணினிலே

எப்போதும் மிகுந்திருந்து

வீருந்தினரை அருஞ்சுவையால்

பெரு மகிழ்ச்சி கொளச் செய்யும்.

பண்டிக் கருக்கல்

ஆனி, ஆடி மாதங்களில் பாலைப் பழங்கள் மிகுதியாகும். பாலைப் பழங்களைச் சாப்பிடும் பன்றிகள் மிகவும் கொழுப்பு உள்ளவையாக இருக்கும்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் உலுவிந்தம் பழங்களைச் சாப்பிடும் பன்றிகளும் நெய்த்துப் போய்க் காணப்படும்.

அக்காலங்களில் பன்றி இறைச்சியை அதன் கொழுப்பிலேயே பொரித்து எடுப்பர். இதனைப் பண்டிக் கருக்கல் என்பர்.

இதையும் சேமித்து வைத்து உண்பார்கள். பண்டிக் கருக்கல் வன்னிக்கே உரிய சிறப்பான உணவாகும். வேட்டைபற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

சுரைக் குடுவை நீர் நிரப்பீச்

சுற்றி வர நாய் பரப்பீ

வேட்டைக்குச் சென்று

விரட்டி மான், மரை, பன்றி,

உடும்பு, உக்குளான், முயல், அழுங்கு,

மர அணில், எய்ப்பன்றி, காட்டுக் கோழியென

வேட்டை முடித்து

இறைச்சியைச் சுமந்துகொண்டு

சிறுதேன், பெருந்தேன் எனத்

தேனெடுத்துச் சுரைக்குடுவை

தனில் நிறைத்துத் திரும்பி வந்து

உரெல்லாம் பங்கிட்டு

உண்ணுகின்ற காட்சி என்

உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும்.

திசைப் புண்டில் மிதித்ததனால்

திசை தவறீத் திகைப்புண்டு

வேட்டையினை ஆடாமல்

வீட்டை அடைவோரும் உண்டு.

ஒற்றுமையாக வேட்டையாடி, ஒற்றுமையாகப் பகுத்துண்டு, மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்த வன்னி மக்களின் வாழ்க்கையில் யாருடைய கண்பட்டதோ. இன்று எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டோம். நினைவுகள் மட்டும் நிம்மதியைத் தருகின்றன.

06. கிராமிய வழிபாடு

வன்னிப் பிரதேசம்

இலங்கையில் ஆங்கிலேயராட்சிக்கு முன் வன்னிப் பிரதேசம் என்பது வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும், கிழக்கே திருகோணமலையையும், மேற்கே மன்னாரையும், தெற்கே நுவரகலாவியா மாவட்டத்தையும் (மதவாச்சிப்பகுதி) உள்ளடக்கிய பெரு நிலப்பரப்பு எனக் கருதப்பட்டது.

மட்டக்களப்பிலும் வன்னிப்பங்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகளை ஆய்வாளர்கள் முன்வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது வன்னிப்பிரதேசம் என அழைக்கப்படும் பகுதி, வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு மாவட்டங்கள் முழுமையும் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் ஆனையிறவு வரையுமானதாகவே கருதப்படுகிறது.

வடக்கு மாகாணத்தின் ஐந்து மாவட்டங்களில் நான்கு மாவட்டங்களை வன்னிப் பிரதேசம் எனப் பொதுவாகச் சொல்லலாம்.

கிராமிய வழிபாடு

சைவ சமய குரவர்களான திருஞான சம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகியோரால் பாடப்பட்ட திருக்கேதீச்சரம் (மன்னார்), திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பட்ட திருக்கோணேச்சரம் (திருகோணமலை) ஆகிய சிவன் கோவில்கள் வன்னிப்பிரதேசத்திலேயே அமைந்துள்ளன. திருநாவுக்கரசரும் திருக்கேதீச்சரம் பற்றி ஒரு பாடல் பாடியுள்ளனார்.

தற்போதைய நிலையில் திருகோணமலை வன்னிக்குள் அடங்காது போனாலும் திருக்கேதீச்சரம் வன்னிக்குள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

ஈழத்தின் மிகப் பழைமை வாய்ந்த புகழ் பெற்ற சிவன் கோவிலான திருக்கேதீஸ்வரம் வன்னிப் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த போதிலும், வன்னிப் பிரதேசத்தில் கிராமிய

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வழிபாடே செல்வாக்குச் செலுத்தியது, செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது என்பது சுவாரஸ்யமான, ஆய்வுக்குரிய விடயமே.

வற்றாப்பழை கண்ணகை அம்மன் கோவில், ஒட்டி சுட்டான் தான் தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவில் ஆகியவை வன்னியின் புகழ் பூத்த கிராமிய வழிபாட்டிடங்களாக இருந்தன. ஆகம முறைக்கு மாறுபட்ட, கிராமியப் பூசை முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன.

ஆனால் அவை இரண்டும் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டு குடமுழுக்கு செய்யப்பட்டு இப்போது ஆகம முறைப்படியான பூசைகள் நடைபெறுகின்ற கோவில்களாகி விட்டன.

புகார் நாகதம்பிரான் கோவில், கிடாய்ச்சூர் கண்ணகை அம்மன் கோவில் ஆகியவையும் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டு ஆகம முறைப்படியான பூசைக்கு கொண்டுவரப்பட்டும், கிராமிய பூசை முறையிலிருந்து அவை இன்னும் முற்றாக விடுபடவில்லை என்றே கூறலாம்.

சடவங்குளம் ஐயனார் கோவில் இன்றும் கிராமிய வழிபாட்டு முறையில், கிராமியப் பூசைமுறையில் ஆகம விதிகளுக்குப் புறம்பான வகையில் இயங்குவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

வன்னிப்பிரதேசக் கிராமங்களில் சீவன், பத்திரகாளி, கண்ணகைஅம்மன், முத்துமாரி அம்மன், முருகன், பிள்ளையார், பைரவர், வீரபத்திரர், ஐயனார், முனி, நாச்சிமார், வன்னியர், அண்ணமார், நரசிங்கர் முதலான தெய்வங்கள் வழிபடப்பட்டன சிவபெருமான் கட்டப்பட்ட கோவில்களில் மட்டுமே வைத்து வழிபடப்பட்டார்.

செட்டி குளப்பகுதியில் வெளவாலை என்ற இடத்தில் தற்போது காடாகிக் கிடக்கும் பகுதியில் ஒரு சிவன் கோவில் இருந்தது. சந்திரசேகரீச்சரம் என்பது அக் கோவிலின் பெயர்.

அது வெளவாலைச் சிவன் கோவிலென அழைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கது.

முருகன் வழிபாடும் கட்டப்பட்ட கோயில்களினுள்ளேயே நிகழ்ந்தது.

ஏனைய வழிபாடுகள் மரங்களுக்குக் கீழேயே பெரும்பாலும் நிகழ்ந்தன. பெரும்பாலும் வன்னி மக்கள் மரங்களுக்குக் கீழே கல், சூலம், முதலானவற்றை வைத்து வழிபடுவதையே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

கிராமிய வழிபாடு ஊருக்கு ஊர் வித்தியாசமானதாகவும் இருக்கும். ஒரே மாதிரியானதாகவும் இருக்கும் மடைபோடுதல் பெருமளவில் இடம் பெறும். ஆண்டுதோறும் ஒரு நாட்திருவிழா நடைபெறும் வழக்கமும் உண்டு.

வன்னி வாழ்வு

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தொழில் பெரும்பாலும் விவசாயமாகவே இருந்தது. மன்னார், முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையோரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் மீன்பிடித்தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

கல்வி கற்பதற்குரிய வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்ததனால் கற்றோர் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. கல்வியின் அவசியம் கூட அதிகம் உணரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

பெரும் நிலச் சுவாந்தர்கள் அல்லது பண்ணையார்கள் என்று சொல்லத்தக்கவர்கள் இப்பிரதேசத்தில் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

மீன் பிடிப்போரிலும் பெரும் சம்மாட்டிகள் எனப்படுவோர். மிகக் குறைவு. சாதாரண தொழிலாளிகளே அதிகம்.

சைவச் சமூக அமைப்பின் படியான பல்வேறு வகைச் சாதிப்பிரிவினர் வன்னியில் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகக் கருதப்பட்ட போதும் கொடுமைப் படுத்தப்படவில்லை என்பது ஓரளவு மகிழ்ச்சிக்குரியது.

வன்னிப் பிரதேசத்தின் அடிப்படைச் சமயம் சைவமே. இஸ்லாமியர் பிற்காலத்தில் சில இடங்களில் குடியேறினர். கிறிஸ்தவர்கள் எவரும் போர்த்துகீசர் வருகைக்கு முன் இப்பிரதேசத்தில் காலடி பதிக்கவில்லை.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலங்களில் வண்ணிச் சைவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாற்றஞ் செய்யப் போதகர்கள் முயன்ற போதும் அது பெருமளவில் பயனளிக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

மன்னார், முல்லைத்தீவு கடற்கரைகளில் மீன்பிடித்தலைத் தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த மக்கள் சிலரை மட்டுமே மதமாற்றஞ் செய்ய முடிந்தது.

அதிலும் மன்னார்ப் பிரதேசத்தில் மட்டுமே அதிக அளவான மக்களை மதம் மாற்ற முடிந்தது

பொருளாதார ஏய்ப்பு, அதிகாரபலம், இலவச உதவிகள் முதலியவைகள் மதமாற்றத்துக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன.

உண்ண, உடுக்க, உறங்க, வழியிருந்த உழைப்பாளிகளான சைவ வேழாளர்களைச் சமயம் மாற்ற முடியாமற்போனதற்கு அம்மக்களின் அளவு கடந்த கடவுள் நம்பிக்கையும் ஒரு காரணமாகும்.

கிராமிய வழிபாடு என்பது முழுக்க முழுக்க பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

“தென்னாடு உலகுக்கு அளித்த பெருங் கொடை பக்திமார்க்கம்” என்கிறார்கள் சமய அறிஞர்கள்.

பெரிய புராணம் பக்தி மார்க்கத்தின் உச்சத்தைத் தொடுவதைப் படித்தவர்கள் விளக்குகிறார்கள்.

மரத்தின் கீழே இருக்கும் சூலத்தை, அல்லது கல்லை கடவுளாக பாவனை செய்து ஊரிலே இருக்கும் ஒருவர் பூசை செய்வார்.

மந்திரங்கள் கிடையாது. தேவாரம் படிக்கப்படும். கிராமியக் கிரியைகள் சில இடம் பெறும். ஆடு, கோழி வெட்டி வேள்விகள் சில இடங்களில் செய்யப்படும்.

வயலைக் காக்கும் காவற் தெய்வங்களாக ஐயனார், பத்திரகாளி, வீரபத்திரர் முதலான தெய்வங்களும், குளத்தைக் காக்க குளக்கட்டில் பிள்ளையாரும் பெரும் பாலும் கிராமங்களில் இருந்தனர்.

காட்டுப் பிரதேச மாகையால் பாம்புக்கடி அதிகமாக இருந்தது. புதூர் நாகதம்பிரான் வழிபாடு முக்கிய இடம் பெற்றது.

வன்னியில் கிராமிய தெய்வங்கள் யாவும் உடனடிப் பயன் தந்த காரணத்தால் முழுமையான நம்பிக்கையோடு மக்கள் தெய்வங்களை வணங்கினர். நேர்த்திகளை வைத்தனர். மடைகளைப் போட்டனர்.

விவசாயிகள் தமது சகல கருமங்களுக்கும் அக்கருமங்களைத் தொடங்கு முன் தேங்காய் உடைத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டனர்.

வயல் உழவு வேலைத் தொடக்கமாக இருந்தாலென்ன, சூடிப்பு வேலையாக இருந்தாலென்ன யாவற்றுக்கும் தேங்காய் உடைத்து வழிபட்டுத் தொடங்குகிற வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

என்ன துன்பம் நேர்ந்தாலும் "வைரவா!, ஐயனாரே!, அம்மாளாச்சி!" என்ற சொற்களே அதிகம் வெளி வரும் சொற்களாக இருந்தன.

எல்லாக் காரியங்களையும் கடவுளால் நடைபெறும் காரியங்களாகவே மக்கள் முழுதாக நம்பினர்.

ஊருக்கு ஊர் குலதெய்வங்கள் என்ற வகையிலும் தெய்வங்களுண்டு. ஒருவர் வேறு ஊருக்குத் திருமணம் முடித்துச் சென்றுவிட்டாலும் தனது சொந்த ஊருக்கு வந்து தமது குலதெய்வத்துக்கு மடை போடுவது வழக்கம்.

பிள்ளை பிறந்தால் நாற்பது நாட்கள் கழிந்த பின் தமது குலதெய்வத்திற்கு மடை போட்டு குழந்தையை அத்தெய்வத்தின் சந்நிதியில் கிடத்துவார்கள்.

பூசாரி தண்ணீர் ஓதி எறிந்து திருநீறு போடுவார். குழந்தைகள் நோய் நொடியின்று வளரும். இந்த நம்பிக்கை இன்றும் உண்டு.

பூசாரி பூசை செய்யும் போது தெய்வம் ஏறப் பெற்றவராக உருவந்து ஆடுவது முற்காலத்தில் சர்வ சாதாரண விடயம்.

அவர் ஆடி குறிசொல்வார். அவர் சொல்வதைக் கேட்பதிலே பலருக்கும் ஆர்வம் உண்டு.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பூசாரி யோக்கியமானவராக இருக்கவேண்டுமென்றோ மது அருந்தாதவராக, மாமிசம் புசிக்காதவராக இருக்க வேண்டுமென்றோ யாரும் கருதுவதில்லை.

அவர் பூசை செய்யும் நாளில் மட்டும், மது, மாமிசம் கைவிட்டு நீராடி வந்து பூசை செய்வார் அன்றிரவே மது மாமிசம் உட்கொள்வோரும் உண்டு.

ஆனால் பூசை செய்யும் போது பூசாரியை உண்மையான பக்தனாகவே ஊரார் கண்டு கொண்டு மரியாதை செய்வர்.

சில தெய்வங்களுக்கு சாராயம் வைத்து பூசை செய்வதும் உண்டு.

வேள்வி செய்யும் கோவில்களில் ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுவது உண்டு.

வவுனியா பண்டாரி குளம் அம்மன் கோவில், கிடாய்ச்சூர் அம்மன் கோவில் முதலான கோவில்களில் வேள்வி செய்து பலியிடும் வழக்கம் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது.

பலியிட்ட மிருகத்தின் அல்லது பறவையின் இறைச்சியை ஊரார் உண்பர்.

அதனால் மாமிசம், மதுபானம் என்பவையும் பூசைக்குரியவைகளாகச் சில கோவில்களிலே கருதப்பட்டன. **அம்மன் கோவில்கள்**

வவுனியா மாவட்டத்தின் சிறப்புப் பெற்ற அம்மன் கோவில்களாக வண்ணாங்குளம் கண்ணகை அம்மன் கோவிலும், குஞ்சக்குளம் முத்துமாரி அம்மன் கோவிலும், கிடாய்ச்சூர் கண்ணகை அம்மன் கோவிலும், பண்டாரிகுளம் அம்மன் கோவிலும் விளங்கின.

இப்பொழுது வண்ணாங்குளம் கண்ணகை அம்மன் கோவில் பெருங்கோவிலாகப் பிரமாண்டமாக எழுந்து நிற்கிறது. கிடாய்ச்சூர் கண்ணகை அம்மன் கோவில் பெருவளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது. பண்டாரிகுளம் அம்மன் கோவில் பெருங் கோவிலாக வளர்ந்து நிற்கிறது. குஞ்சக்குளம் அம்மன் கோவில் கட்ட முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன.

வண்ணாங்குளம் அம்மன் கோவில், குஞ்சுக்குளம் அம்மன் கோவில் ஆகிய இரண்டு கோவில்களிலிருந்தும் அம்மன்கள் “முத்துத்தெண்டி” ஊர்வலம் சென்றனர்.

பல ஊர்களுக்கு அம்மன் விக்கிரகமும், பூசைப் பொருட்களும் ஒரு பெட்டியில் வைத்து மூடி வெள்ளைத் துணியால் கட்டி அடியார்களால் தூக்கிச் செல்லப்படும் (முத்து - அரிசி).

ஒவ்வொரு ஊருக்கும் தாம் வரும் செய்தி தபால் மூலமோ, செவி வழித் தகவலாகவோ வழங்கப்படும். ஊரிலுள்ளவர்கள் கூடி ஒரு மரத்தின் நிழலில் பந்தல் அமைத்து சிறிய கோவிலை அமைத்துக் காத்திருப்பர்.

அடியார்கள் அம்மனோடு வந்து சேர, ஊர்ப்பெண்கள் அந்த அடியார்களின் பாதங்களை நிறைகுட நீரினால் கழுவி மலர்தூவிப் பாத பூசை செய்து வரவேற்பார்கள்.

பின்பு ஊரவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்த அரிசி, மரக்கறி வகைகள் யாவற்றையும் கொண்டு சமைத்து யாவருக்கும் வழங்கித் தாமும் உண்பார்கள்.

“அம்மாள் வரவு” என்று இந்நிகழ்வு ஊர்களில் கொண்டாடப்பட்டது. அம்மாளுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோவிலினுள் அம்மன் விக்கிரகத்திற்கு பூசை நடைபெறும். யாவரும் பக்தியுடன் கலந்து கொள்வர்.

பூசை முடிந்து திருநீறு சந்தனம், பிரசாதம் பெற்று ஊரவர் மகிழ்ச்சியும் நிம்மதியும் அடைவர்.

பின் ஆண்கள் ஊர் எல்லைவரை சென்று அம்மனையும் அம்மன் அடியார்களையும் வழியனுப்பி வைப்பர்.

இந்தப் பாரம்பரியம் 80 களின் பின் வழக்கிழந்து விட்டது. யுத்தம், இடப்பெயர்வு எமது பாரம்பரியங்களை விழுங்கி விட்டது.

கட்டிடங்கள்

கோவிலைப் பெரிதாகக் கட்டுவதற்குரிய பொருளாதார வளம் குறைவாக இருந்தது மட்டுமல்ல, கோவில் கட்டி

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கும்பாபிஷேகம் செய்துவிட்டால் ஆகம முறைப்படியான பூசைகள் நடைபெறவேண்டும்.

அதற்கு பிராமணர்களை நாடவேண்டும். பிராமணர்கள் வன்னிப் பிரதேசத்தில் மிகக் குறைவாகவே இருந்தனர்.

திருமணச் சடங்குகளுக்குக் கூட பிராமணர்கள் தட்டுப்பாடாகவே இருந்தனர்.

வசதி படைத்த சிலர் மட்டும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிராமணரை அழைந்து வந்து திருமணச் சடங்குகளைச் செய்துள்ளனர்.

ஏனையோர் கிராமிய முறையிலேயே கைப்பிடித்துக் கொடுத்தல், சோறு குடுப்பித்தல் முதலான வற்றோடு ஊர்ப் பெரியவர்களின் வழிகாட்டலில் தாலி கட்டித் திருமணம் செய்துள்ளனர்.

இதைவிட காவற் தெய்வங்கள், கட்டப்பட்ட கோவில் களுக்குள் வைக்கப்பட்டால் சக்தியற்ற தெய்வங்களாகிவிடும் என்ற ஐதீகமும் கிராமங்களில் உண்டு. வன்னித் தெய்வங்கள் பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

ஐயனார், காளி,
அருள் நாக தம்பிரானும்,
அண்ணமார், வைரவர்,
முனி, வீர பத்திரரும்,
கண்ணகை, முத்துமாரி,
கருதரிய நாச்சீமாரும்,
வன்னியர், சீவனாரும்,
வரமருளும், அம்மனும்,
பிள்ளையார், முருகினாடு,
நரசிங்கர், கோவில்களும்
பெருமைமிகு வன்னிக்குப்
பெருங்காவல் அளித்தீடுமே.

செல்வாக்கு

கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையின் எந்தப் பகுதியை எடுத்து நோக்கினாலும் அங்கே அவர்களது கடவுள்

நம்பிக்கையே செல்வாக்குச் செலுத்துவதைக் காணலாம்.

கிராமிய வழிபாட்டின் செல்வாக்குத் தான் வன்னிமக்களை சமயம் மாறவிடாமல் தடுத்தது.

வன்னியின் பல கிராமங்களில் முற்று முழுதாக சைவர்களே வாழ்ந்தனர். இப்போதும் பல கிராமங்கள் அப்படி இருக்கின்றன.

கொடிய விஷப்பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டவரை விஷவைத்தியர் காப்பாற்ற முடியாதென்று கைவிட்டபின் புதூர் நாக தம்பிரான் கோவில் வாசலிலே கிடத்துவார்கள்.

பூசாரியார் புதூர் மருந்து என்று அழைக்கப்படும். கோவிலில் பாம்பு இருக்கும் பாலை மரத்தடி மண்ணை உண்ணக் கொடுப்பார். விஷ முறிவு ஏற்பட்டு உயிர் பிழைத்தோர் பலர்.

புதூருக்கு நேர்த்திவைத்தால் பாம்பு கடிக்காது என்ற நம்பிக்கை இன்றும் உண்டு.

அம்மை நோய், அம்மாள் வருத்தமாகக் கருதப்பட்டு மருந்தில்லாமல் மாற்றப்படுகிறது.

வேப்பமிலையில் படுக்க வைத்தல், மாமிசம் தவிர்த்தல் முதலானவற்றோடு அம்மனுக்கு நேர்த்தி வைத்து இந்நோயை மாற்றுவது கிராமிய வழக்கம்.

கிராமங்களில் நோயுற்றவர்களுக்கு சிறந்த வைத்தியம் தண்ணீர் ஓதி எறிதலும், தேங்காய் நேர்ந்து வைத்தலும் தான். புதூருக்கு சேவல் நேர்ந்து விடுவதும் உண்டு.

தமது குலதெய்வங்களை சில அறிகுறிகள் மூலமாகக் கனவு காண்பவர்கள் கிராமங்களில் அதிகம்.

பூசாரியை அல்லது தெய்வங்களின் வாகனத்தை கனவில் கண்டு ஏதோ தெய்வக்குறைபாடு என அறிந்து நிவர்த்தி செய்பவர்கள் பலருண்டு.

உதாரணமாக வைரவரைக் குல தெய்வமாகக் கொண்டவர்களுக்கு கறுப்பு நாய் கனவில் வருவது அறிகுறியாகக் கருதப்படுகிறது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மாடசாமி, மதுரை வீரன், சுடலைமாடன், ஆஞ்சநேயர் கோவில்கள் அண்மைக்காலத்தில் வவுனியாவில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. மலையகத்தவர்களின் வரவினால் இது நிகழ்ந்தது.

இவ்வகையில் வன்னிப் பிரதேசத்தில் கிராமிய வழிபாட்டின் செல்வாக்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை பலவகையிலும் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கிறித்தி மன்னன்

வெள்ளையரை எதிர்த்ததமிழ் இராச்சி யங்கள்
வீழ்ந்தபின்னும் வீறாப்பாய் மானங் காப்போம்
கொள்ளையெனும் நோயினிலே உயிர்போ னாலும்
கொடுமைமிகு விஷத்தினிலே உயிர்போ னாலும்
மெள்ளவரும் முதுமையிலே உயிர்போ னாலும்
மேன்மைகள் எல்லாமும் போயே தீரும்.
எள்ளவரும் எதிர்காலம் எனப்போ ரிட்ட
எம் வன்னி மன்னவனே இறுதி மன்னன்.

வன்னி

மான்ஓடும் மயில்ஆடும் மரத்தின் கொம்பில்
மந்தியினங் குந்தியன்பாய்க் கொஞ்சிவிளையாடும்
தேன்ஓடும் அருவியிலே தென்றல் நீராடும்
தெவிட்டாத இனிமைதருந் தேன்கனிகள் ஆடும்
வான்ஓடும் மேகத்தின் மதிதடவும் மரங்கள்
மலர்த்தடா கங்கள்வயல் வளம்நிறைந்த வன்னி
நான்பாடும் இம்மண்ணின் இயற்கை அழகெழிலை
நாங்காண இன்னுங்கண் நாலாயிரம் வேண்டும்.

-அிகளங்கன்-

07. கிராமியத் திருமண நடைமுறைகள்

நிச்சயத்தல்

வன்னிப் பிரதேசத்தில் பெரும்பாலும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் தங்கள் மகனுக்குரிய மணமகளைத் தேடுவதே நடைமுறையாக இருந்தது.

ஊரிலுள்ள பெரியவர்கள் மாப்பிள்ளையின் தந்தையிடம் அல்லது முக்கியஸ்தர்களிடம் பெண்ணைப் பற்றியும் பெண் வீட்டார் பற்றியும் மேலோட்டமான தகவல்களைச் சொல்லி, பெண் கேட்க வழி வகுப்பார்கள்.

ஒரே ஊரவர்களாக இருந்தால் மணமகளை மணமகனும், மணமகளை மணமகளும் பார்த்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். வேற்றூரவராக இருந்தால் அவ்வாய்ப்பு இல்லாமலும் இருந்திருக்கும்.

மணமகளைப் பற்றியும், மணமகளின் பெற்றோரைப் பற்றியும், குடும்ப விபரம் பற்றியும், பல வழிகளில் மணமகளின் பெற்றோர் விசாரித்து அறிவார்கள்.

அதிலே மிகவும் முக்கியமான நம்பகமான தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள அவர்களது குடி மக்களில் ஒருவராகிய கட்டாடி (வண்ணான்) எனப்படும் சலவைத் தொழிலாளி முக்கிய இடம் பெறுவார்.

இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் ஒரே குடிமக்கள் இருந்தால் உண்மையான தகவல்களைப் பெறக் கூடியதாக இருக்கும். காரியம் சலபமாக முடிந்துவிடும்.

குடிமக்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவோர் ஐவர். கட்டாடி எனப்படும் சலவைத் தொழிலாளியாகிய வண்ணான். பரியாரி (நாவிதன் - அம்பட்டன்) எனப்படும் மயிர் வினைஞர். கோவியர், கொல்லன் (கம்மாளன் - இரும்புத் தொழில் செய்பவர்), பறையர் ஆவர்.

பெண் சம்பந்தமாக, குறிப்பாக நிறம், குணம், தோற்றம் முதலானவைகளைக் கட்டாடியிடம் இரகசியமாக அறிந்து கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு.

மணமகன் மணமகளைப் பெண் பார்க்கும் எந்தச் சடங்கும் நடைபெறுவதில்லை. மணமகனும் மணமகளும் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணால் காணாமலேயே மணவறையில் அருகருகே அமர்ந்த திருமணச் சடங்குகளும் நிறையவே இருந்தன.

மணமகன் மணமகளைப் பார்க்க விரும்பினால் கோயில்களில், அல்லது வேறு திருமண நிகழ்வுகளில் யாரும் அறியாவண்ணம் பார்க்க முடியுமே அன்றி, நேரடியாக அறிவித்துவிட்டுப் பார்க்க முடியாது.

மாடு பார்க்கச் செல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு நண்பர்களோடு சென்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தூரத்தில் நின்றவாறே பெண்ணைப் பார்க்கின்ற வழக்கம் இருந்தது.

சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கிற வழக்கம் பெருமளவிற்கு இடம்பெறவில்லை.

மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரும், ஊரில் உள்ள பெரியவர்களும் சேர்ந்து பெண் வீட்டுக்காரருக்குச் செய்தி அனுப்பிவிட்டு, பெண் வீட்டுக்குத் திருமணம் பேசப் போவது வழக்கம். இதனைப் பேச்சுக்கால் என்று அழைப்பார்கள்.

பெண்கள் வீட்டில், மணமகன் சார்பில் அவர்களோடு சென்ற பெரியவர் பேச்சைத் தொடங்குவார். பேச்சின் போது கொடுக்கல் வாங்கல் பற்றியும் பேச்சு இடம்பெறும்.

அது சீதனப் பேரம்பேசலாக இருப்பதில்லை. என்ன கொடுக்கப் போகிறார் என்பதைத் தீர்மானிப்பதாகவும், அறிவதாகவும் தான் அமையும்.

பெண் வீட்டாரின் சார்பில் பெரியவர் ஒருவர் மணமகனுக்கு என்ன கொடுப்பீர்கள் என்றும் கேட்டுக் கொள்வார். மணமகனின் பெற்றார் தங்கள் மகனுக்குக் கொடுப்பவற்றைப் பற்றிக் கூறுவர்.

பேச்சுக்களின் பின்பு விருந்துபசாரம் நடைபெறும். செட்டிகுளப் பகுதியில் விருந்தின் பின்புதான் முடிவு சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது.

வேறு பகுதிகளில் சாதகமான முடிவு இருந்தால் மட்டும் தான் விருந்து (கைநனைத்தல்) நிகழும். காலப்போக்கில் விருந்துக்கும் முடிவுக்கும் சம்பந்தமில்லாமலேயே போய்விட்டது.

விருந்தின் போது பாகற்காய் ஒரு கறியாக வைக்கப்பட்டிருந்தால் பெண் வீட்டாருக்குத் திருமணத்தில் விருப்பம் இல்லை என்பதற்கான நாகரிகமான (சூசகமான) வெளிப்பாடாக அது அமையும். இது செட்டிகுளப் பகுதியில் இருந்ததாகச் சொல்கிறார்கள்.

மணப்பெண் சபைக்கு வருவது கிடையாது. திருமணம் பேசப் போன மணமகனின் நெருங்கிய பெண் உறவினர்கள் உள்ளே சென்று பெண்ணைப் பார்க்கலாம்.

அதுவும் பெண் வெட்கத்தில் தலை குனிந்து அடிக்கடி முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொள்வார். முகத்தைக் கூட முழுமையாகப் பார்க்க முடியாதிருக்கும்.

மணமகள் பெரும்பாலும் 12 வயது முதல் 17 வயதிற்குட்பட்டவராகவே இருப்பார். பருவமடையாத பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்ததில்லை. அதற்கான சான்றுகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

மணமகனைப் பற்றி மணமகள் தனது தோழிகள் மூலமாகவோ வயது போன பெண் உறவினர்களது உரையாடல்கள் மூலமாகவோ தகவல்களைப் பெற்றுத், தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் திருமணத்திற்கு ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்.

திருமணம் முடிப்பதைச் சடங்கு முடித்தல் என்றே கிராமங்களில் சொல்வார்கள்.

சம்பந்தப் பெட்டி

திருமணம் தீர்மானிக்கப்பட்ட பின்பு மணமகனின் சகோதரி, சகோதரியின் கணவன், கோவியன் மற்றும் ஓரிருவர் மணமகள் வீட்டிற்குச் சம்பந்தப்பெட்டியும் வாழைக் குலையும் கொண்டு போவார்கள்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பொதுவாக மாட்டுவண்டிலிலேயே பிரயாணம் நடைபெறும். அவரவர் வசதிக் கேற்ப சாதாரண மாட்டு வண்டிலாகவோ, கூடார குஞ்சம் கட்டிய மாட்டு வண்டிலாகவோ அது இருக்கும்.

சம்பந்தப் பெட்டி என்பது பணையோலையால் இழைக்கப்பட்டு மட்டை கட்டப்பட்ட கடகமாக, மூடி உள்ளதாக, அதாவது மூடல் பெட்டியாக இருக்கும்.

அந்தப் பெட்டி பல வண்ண பனை ஓலைகளால் இழைக்கப்பட்டதாக இருக்கும். சில வேளை ஓலைகளிலும் வண்ணம் தீட்டியிருக்கலாம். இழைத்த பின்பும் வண்ணம் தீட்டியிருக்கலாம்.

பெட்டிக்குள் முக்கியமாக ஐந்து வகையான பலகாரங்கள் இருக்கும். முறுக்கு, தோட்டச்சு, பயத்தம் பணியாரம், அரியதரம், சீப்புக்காய் (சிப்பி) இவையே அவை. பலகாரம் பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

சீப்புக்காய், அரியதரம்,
தோட்டச்சு, முறுக்கு,
சாப்பிட்டுத் திகட்டாத
பயத்தம் பணியாரம்,
குமுழமொட்டுப், புடிப்புட்டுக்,
கொழுக்கட்டை, பாலுறட்டி,
மோதகம், பொரிவிளாங்காய்,
தேன்குழல், தினைமா,
எள்ளுப்பா, உழுந்குவடை
என்னும் பலகாரங்கள்
என்னைப் பா பாடவைக்கும்.
கின்பம் அதில் பிறக்கும்.

வடக்குப் பகுதி என அழைக்கப்பட்ட ஓமந்தை நாம் பன்குளம் போன்ற பகுதிகளில் குமிழ்மொட்டு எனப்படுகின்ற பலகாரம் செய்யப்பட்டது.

அது அரியதரப் பலகாரம் போன்றதாகவும் ஒருபக்கம் கூராகப் புடைத்துமிருக்கும்.

அந்தப் புடைப்புப் பகுதிக்குள் சீனிப் பாகு கலந்த தேங்காய்ப்பூ உள்ளூடனாக இருக்கும். இப்பொழுது அந்தப் பலகாரம் மறக்கப்பட்டு விட்டது.

சம்பந்தப் பெட்டி வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டிருக்கும். சம்பந்தப் பெட்டியை மணமகன் வீட்டுக் கோவியன் தூக்கிச் சென்று மணமகள் வீட்டில் கொடுப்பார். பின்பு அங்கு விருந்துபசாரம் நடைபெறும்.

மணமகள் வீட்டுக்காரரும் வேறொரு தினத்தில் மணமகன் வீட்டிற்கு வந்து விருந்தில் கலந்து கொள்வார்கள்.

ஊருக்குச் சொல்லுதல்

தங்கள் உறவுக்குள் உள்ள மிக முக்கியமான மங்களகரமான குடும்பம் ஒன்றிற்கு முதலில் சொல்வது வழக்கம். இதை வெற்றிலை வைத்தல் என்று சொல்வார்கள்.

திருமண வீட்டுக்காரரின் நெருக்கமான ஓர் ஆண் உறவினரும், குடிமக்களில் ஒருவரான கோவியன் எனப்படுவரும் வெற்றிலை வைப்பதற்காக ஊர் ஊராகச் செல்வார்கள்.

வெற்றிலை வைப்பவர்களது குலம் தவிர்ந்த வேறு குலத்தைச் (சாதி) சார்ந்த எவருக்கும் வெற்றிலை வைக்கப்படுவதில்லை.

குலம் சம்பந்தமான சகல குடும்ப விபரங்களும் குடும்பக் கோவியனுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும்.

சாதிக் கலப்புள்ள வீடுகளுக்கு கோவியன் வெற்றிலை வைப்பதில்லை. வெற்றிலை வைப்பிப்பவர் எவ்வளவு தெண்டித்தாலும் வெற்றிலை வைக்கும் கோவியன் தாழ்ந்த சாதியினருக்கு, கலப்புச் சாதியினருக்கு வெற்றிலை வைக்க மாட்டான்.

இங்கு வேளாளக் குடிகளே உயர் சாதியினராகக் கருதப்பட்டனர். ஏனையோர் யாவரும் தாழ்ந்த சாதியினரே.

அந்தணர்கள் இந்தப் பிரதேசங்களில் அந்தக் காலங்களில் வாழவில்லை என்றே கூறலாம்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பிராமணாலங்குளம், குருக்கள் ஊர் இக்காலப் பெயர்களே. அங்கு பிராமணர்கள் குருக்கள்மார் இருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியவில்லை. அது தனி ஆராய்ச்சிக்குரியது.

வெற்றிலை வைத்து அழைக்கப்படுபவர்களுக்கு அழைத்தவர்கள் மிகுந்த மரியாதை செய்ய வேண்டும்.

தம்மைவிடச் சாதியில் தாழ்ந்தவர்களுக்கு அந்த மரியாதை செய்ய முடியாத படியினால் அவர்களை வெற்றிலை வைத்து அழைப்பதில்லை.

அவர்களை அழைக்க விரும்பினால் வாய்ச் சொல்லாக யார் மூலமாவது அழைக்கலாம்.

ஆனால் கோவியன் மூலமாக அழைக்க முடியாது. வெற்றிலை வைத்து அழைக்கப்பட்டவர்கள் மட்டும் தான் சபையிலே, பந்தியிலே சமனாக இருக்கலாம்.

ஒரு தட்டத்தில் கொஞ்ச வெற்றிலைகள், பாக்குகள், தேசிப்பழம் ஒன்று, மஞ்சள் துண்டும் வைத்து, அதனை அழைக்கப்படுபவர்களிடம் கொடுத்துக் கோவியன், திருமணச் செய்தியை இடம், நாள், நேரம் உட்பட, மணமகன் மணமகள் பெயர் விபரங்களோடு அழகாகச் சொல்லுவான்.

அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அறிகுறியாக சில வெற்றிலை பாக்குகளை அழைக்கப்படுபவர் எடுத்துக் கொள்வார்.

குடும்பத் தலைவனுக்குச் சொல்லுதல், குடும்பத் தலைவிக்குச் சொல்லுதல் அல்லது இருவருக்கும் சொல்லுதல் என்ற பாகுபாடுகள் இருக்கவில்லை.

ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து சென்று சொல்லுகின்ற வழக்கமும் இருக்கவில்லை.

திருமணத்திற்கு வர விரும்பாதவர்கள் தங்களது விருப்பமின்மையையும், கோபத்தையும் வெற்றிலை பாக்கை எடுக்காமல் விடுவதன் மூலம் நாகரிகமாக வெளிப்படுத்துவர்.

வெற்றிலை வைப்பதில் முக்கியமான பங்கு கோவியனுடையதே. ஏதாவது தவறு நடந்தால் யார் வெற்றிலை

வைத்தவர் என்ற கேள்விதான் பெரிதாக எழும்.

குலத் தூய்மையைக் காப்பாற்றுகின்ற முக்கிய பொறுப்பும் கோவியனுடையதே.

இரு வீட்டார் அழைப்பு என அழைக்கப்படும் வழக்கம் இருக்கவில்லை.

பெண் வீட்டவர்கள் அவர்களுக்குரிய கோவியன் மூலமாகவும், ஆண் வீட்டவர்கள் அவர்களுக்குரிய கோவியன் மூலமாகவும் வெற்றிலை வைப்பார்கள்.

பெண் வீட்டில் தாலிகட்டும் சடங்கு நடைபெறுவதால், மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் தங்களது நெருங்கிய உறவினர்களை அங்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

அதேபோல தாலிகட்டு முடிந்த பின் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு புதுமணத் தம்பதிகளோடு பெண் வீட்டார் செல்லும் போது அவர்கள் தமது நெருங்கிய உறவினர்களை அழைத்துச் செல்வார்கள். இவர்களுக்கு வெற்றிலை வைக்கவில்லை என்ற பிரச்சனை இருக்காது.

பொன்னுருக்கல்

பொன்னுருக்கல் என்பது தாலி செய்வதற்குரிய பொன்னை உருக்குகின்ற நிகழ்ச்சியாகும். இந் நிகழ்ச்சி மணமகன் இல்லத்தில் நடைபெறும்.

திருமணம் செய்து பிள்ளைகள் பெற்று மங்களகரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வயது முதிர்ந்த ஒரு தட்டான் (பொற் கொல்லன்) மூலமாக இச்சடங்கு நடைபெறும். இப்போது இவர் **பத்தர்** என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

அனேகமாக ஒரு பவுண் குற்றி இதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. திருமணச் சடங்கிற்கு இரண்டு நாட்களிற்கு முன்னர் ஒரு சுபவேளையில் மணமகன் வீட்டில் சும்பம் வைத்து தேங்காய் உடைத்து இக்கருமம் நிறைவேற்றப்படும்.

மணமகன் அவ்விடத்தில் அமர்ந்திருப்பார். மணமகள் வீட்டைச் சார்ந்த மிக முக்கியமான ஒரு குடும்பத்தினர் கலந்து கொள்வர்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஒரு புது மண் சட்டியில் உமி போடப்பட்டு, நெருப்புத் தழலில் பொற்காசு வைக்கப்பட்டு உருக்கி உருண்டையாக எடுக்கப்படும்.

பொன் உருகுகின்ற அழகைப் பார்த்து, திருமணமாகப் போகின்றவர்களின் வாழ்க்கையை நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

பொன்னுருக்கும் நிகழ்வு திருமணம் நடைபெறுவதற்கு முன் 3ம், 5ம், 7ம் நாளில் இடம் பெறுவது வழக்கம்.

பொன்னுருக்கிய பின் மணமகன், வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமாட்டார். மணமகளும் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல மாட்டார்.

பொன்னுருக்கல் அன்று கன்னிக்கால் நாட்டுதல் என்னும் நிகழ்வும் பெரும்பாலும் நடைபெறும்.

இந் நிகழ்வு அன்று இரு வீட்டிலும் நடைபெறுவதால் மணமகன் வீட்டில் இருந்தும் மிக முக்கியமான குடும்பத்தினர் மணமகள் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள்.

கன்னிக்கால் வைத்தல் என்பது பந்தல் போடுவதற்காக ஒரு சுபவேளையில் பச்சைக்கப்பு (தடி) ஒன்றை நடுவதாகும்.

பந்தல் போடுவதற்கு முழுக்க முழுக்க பச்சை மரங்களே பயன் படுத்தப்படுகின்றன.

இரண்டு வீடுகளிலும் விருந்துகளும் நடைபெறும். விருந்துகள் முழுக்க முழுக்க சைவ உணவாகவே அமையும். **முருக்கெடுத்தல்**

மணமகன், மணமள் இருவரது வீட்டிலும் முருக்கு எடுத்தல் என்னும் சடங்கு நடைபெறும்.

முருக்கு எடுத்தல் என்பது நன்கு செழித்து வளர்ந்திருக்கின்ற ஒரு முள்முருக்கு மரத்தில் நேரிய கிளை ஒன்றை வெட்டிக் கொண்டு வந்து மணவறையின் முன்னே அமைக்கப்பட்ட அரசாணியில் நட்டு வைப்பதாகும்.

அனேகமாக திருமணச் சடங்கிற்கு முதல் நாளில் இந்நிகழ்வு இடம்பெறும்.

வீட்டில் உள்ள பெரியவர்கள் கட்டாடியுடன் ஒரு சுபவேளையில் முள்முருங்கை மரத்தடிக்குச் சென்று, அங்கு பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து வழிபாடு செய்து, தேங்காய் உடைத்து முருக்கங்கிளை ஒன்றை வெட்டுவார்கள்.

அந்தக் கிளை நிலத்தில் விழாதபடி ஒரு பெரியவர் கவனமாகக் கைகளால் பிடிப்பார்.

முட்கள் கைகளில் குத்திவிடும் என்பதால் சால்வையையோ அல்லது வேறு துணியையோ பயன்படுத்துவார். கலியாண முருங்கைத் தடியை சிலர் தேடி வெட்டுவார்கள்.

இத்தகைய கருமங்களின் போது சால்வையைத் தலையில் தலைப்பாகையாகக் கட்டிக் கொள்வது வழக்கம்.

தேங்காய் உடைத்தல், அறுகரிசி போடுதல், முருக்கெடுத்தல் முதலான அனைத்துக் காரியங்களுக்கும் அதில் ஈடுபடுபவர்கள் தலையில் சால்வையைக் கட்டிக் கொள்வது வழக்கம்.

தங்கள் வீட்டு வேலியில் உள்ள முருக்கு மரத்தில் இருந்து கிளையை வெட்டிக் கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை.

நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரின் வீட்டில் இருந்துதான் முருக்கு எடுத்து வந்தார்கள்.

முருக்கு எடுப்பதை ஒரு ஆடம்பரமான சடங்காக முற்காலத்தில் செய்யவில்லை. இன்றும் வன்னியில் அது எளிமையான சடங்காகவே நடைபெறுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சில இடங்களில் மேளதாளத்தோடு சென்று முருக்கு எடுத்தலும் ஆடம்பரமான ஒரு வைபவமாக இடம் பெறுவதை அறிய முடிகின்றது.

முருக்கு எடுத்து வரும் பொழுது கட்டாடி எனப்படும் சலவைத் தொழிலாளிகள் இருவர் வெள்ளை வேட்டி ஒன்றை மேலே பிடித்துக் கொண்டு வருவார்கள். இதனை **கூளி** பிடித்தல் என்று சொல்லுவார்கள்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கொண்டு வரப்பட்ட முருக்கு, மணவறையின் முன்னாலே அம்பட்டன் எனப்படும் சிகை அலங்காரத் தொழிலாளியினால் களிமண் கொண்டு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசாணியின் நடுவில், குத்தி நிறுத்தப்படும்.

அந்த முருக்கை, சிவப்பு நிறமான பட்டுச் சேலையால் ஒரு சாதாரண பெண்ணின் உயர அளவிற்கு சுற்றிக் கட்டுவார்கள்.

பந்தல் போடுதல்

இரண்டு வீடுகளிலும் திருமண நாளுக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்பாகவே பந்தல் போடுவதற்கான ஆயத்தங்கள் தொடங்கிவிடும்.

காட்டில் பச்சைத் தடிகளை வெட்டிக் கொண்டு வந்து பந்தல் போடுவதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள்.

பொன்னுருக்கிய அன்று கன்னிக்கால் நட்டு அதன் பின் பந்தல் போடும் வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்வார்கள்.

திருமணங்கள் அனைத்தும் வீடுகளிலேயே நடைபெற்ற காரணத்தினால் உறவினர்கள் வந்து கூடியிருப்பதற்குப் பந்தல்கள் தேவைப்பட்டன.

இரவில் திருமணம் நடைபெற்றால் பலர் பந்தலுக்குள்ளேயே நித்திரை கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். பொதுவாக, திருமணங்கள் வளர்பிறைக் காலத்து இரவுகளிலேயே நடைபெற்றன.

பந்தலுக்குப் பெரிய படங்குகளைச் சுற்றிக் கட்டி மேலேயும் படங்குகளைப் போட்டு மூடினார்கள். பந்தலுக்குள்ளேயும் வீட்டுக்குள்ளேயும் முழுதாக வெள்ளை கட்டப்படும்.

வீட்டுக்குள்ளே மேல் விதானமாக மட்டும் வெள்ளை கட்டப்பட்டிருக்கும். பந்தலுக்குள்ளே மேல் விதானம் மட்டுமல்லாமல் உட்புறம் முழுவதும் வெள்ளை கட்டப்பட்டிருக்கும்.

வெள்ளை நிறமான வேட்டிகளை இவ்விதமாகக் கட்டுவதையே வெள்ளை கட்டுவது என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

ஆனால் பிற்காலத்தில் ஒரு சில முக்கியமான பகுதியில் மட்டும் வெள்ளை வேட்டிகளைக் கட்டிவிட்டு, ஏனைய பகுதிகளுக்கு நிறச் சேலைகளைக் கட்டும் வழக்கம் வந்துவிட்டது.

மாப்பிள்ளை அழைப்பு

திருமணங்கள் யாவும் பெண் வீட்டிலேயே நடைபெற்றன. அதனால் பெண் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்கின்ற நிகழ்வு முக்கிய சடங்காக இடம்பெற்றது.

மாப்பிள்ளைத் தோழனும் பெண் வீட்டைச் சார்ந்த முக்கியமான ஒரு குடும்பத்தவரும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் செல்வார்கள்.

அவர்கள் வந்த பின்பு மணமகனுக்குப் பாலறுகு வைக்கும் சடங்கும் இடம் பெறும்.

கும்பம் வைத்துக் கும்பத்தைப் பார்த்தபடி கிழக்கு முகமாக மாப்பிள்ளை அமர்ந்திருக்க பசும்பாலை அறுகம் புல்லினால் தொட்டு மணமகனின் தலையில் வைக்கும் நிகழ்ச்சி பால் அறுகு வைத்தல் எனப்பட்டது.

மணமகனின் தாய், தந்தை, மற்றும் முக்கிய உறவினர்கள் பாலறுகு வைப்பார்கள். மாப்பிள்ளைத் தோழனும் பாலறுகு வைக்கும் வழக்கம் சில இடங்களில் இருந்தது.

அதன் பின்பு மாப்பிள்ளைக்குத் தோய வார்த்தல் இடம் பெறும். மாப்பிள்ளையை நீராட்டும் நிகழ்வே தோயவார்த்தல். மணமகளுக்கும் இதே போல தோய வார்த்தல் மணமகள் வீட்டில் இடம்பெறும்.

பாலறுகு வைப்பதற்கு முன்பாக அம்பட்டன் எனப்படும் நாவிதன் மணமகனுக்கு முகச்சவரம் செய்வார்.

தோயவார்த்த பின்பு மணமகனுக்குரிய அலங்காரங்கள் செய்யப்படும். மணமகனது தலையில் தலைப்பாகை வைக்கப்படும்.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாட

வீட்டில் உள்ள பெரியவர் ஒருவர் தலைப்பாகையை மணமகனது தலையில் வைப்பார். இந்தத் தலைப்பாகை அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள உடையார் அல்லது முதலியாரிடமிருந்து இரவலாக வாங்கப்படும்.

இப்போது கட்டாடியிடம் இந்தத் தலைப்பாகை பெறப்படுகிறது.

மாப்பிள்ளைத் தோழன் எனப்படுபவர் மணமகனின் சகோதரனாக இருப்பார்.

உடன்பிறந்த சகோதரன் இல்லாதவிடத்து ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் மாப்பிள்ளைத் தோழனாக அமைவார்.

அப்படியும் இல்லாது போனால் உறவு வழியில் ஒரு சகோதரன் மாப்பிள்ளைத் தோழனாக இருப்பார்.

இப்போது உள்ளது போல மாப்பிள்ளைத் தோழன் தலைப்பாகை அணியும் வழக்கம் அப்போது இருந்திருக்கவில்லை.

இதே போன்று மணமகனின் சகோதரி பொம்பிளைத் தோழியாக இருப்பார்.

மாப்பிள்ளையும், மாப்பிள்ளைத் தோழனும், பொம்பிளைத் தோழியும், மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர்களும், உறவினர்களும் மாப்பிள்ளை அழைப்பிற்காக வந்த பெண் வீட்டினரும் மாட்டு வண்டிகளில் பெண் வீட்டிற்குச் செல்வர்.

வசதி படைத்தவர்களின் திருமணச் சடங்குகளில் குஞ்சம் கட்டிய கூடார மாட்டு வண்டிலில் மாப்பிள்ளையும் மாப்பிள்ளைத் தோழனும் பெண் பிள்ளைத் தோழியும் மற்றும் முக்கிய உறவினரும் செல்வர்.

பெண்ணுக்குரிய கூறைச்சேலை, தாலிக்கொடி, மற்றும் அலங்காரப் பொருட்கள், மங்கலப் பொருட்கள் யாவும் எடுத்துச் செல்லப்படும்.

குறிப்பாகப் பொம்பிளைத் தோழி (பெண் பிள்ளை) இறங்குப் பெட்டியில் இவைகளை எடுத்துச் செல்வார்.

பெண் வீட்டில் இவர்களை வாசலில் வைத்து ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்பார்கள்.

வெங்கலத் தட்டில் மூன்று வாழைப்பழத் துண்டுகளில் மூன்று திரிகள் இடப்பட்டு அவை ஏற்றி வைக்கப்பட்ட பின் மணமகள் வீட்டாரின் மிக நெருங்கிய இரண்டு சமங்கல்ப் பெண்கள் ஆரத்தி எடுப்பர்.

பின் அத்திரிகளை அணைத்து அந்தக் கரியினால் மணமகனுக்கும் தோழனுக்கும் திருஷ்டிப்பொட்டு வைப்பார்கள்.

பின்பு மணமகனின் காலுக்குத் தோழன் தண்ணீர் வார்ப்பார். இது காலுக்குத் தண்ணீர் ஊத்துதல் எனப்படும்.

தனது காலுக்குத் தண்ணீர் வார்த்த தோழனுக்கு மணமகன் மோதிரம் அணிவிப்பார்.

பின்பு மணமகனை மாப்பிள்ளைத் தோழனும் மற்றும் பெண் வீட்டினரும் அழைத்துச் சென்று மணவறையில் இருக்கச் செய்வார்கள்.

பின், மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரை பெண் வீட்டார் மிகவும் அன்பாக உபசரிப்பார்கள். பொம்பிளைத் தோழியும் வேறும் சில பெண்களும் உள்ளே சென்று மணமகளை அழைத்து வருவார்கள்.

மணமகள் தன் பெற்றோர் வாங்கிக் கொடுத்த ஆடையை அணிந்து கொண்டு மணவறைக்கு வருவார்.

மணமகன் வீட்டுப் பெரியவர் ஒருவரின் வழிகாட்டலில் பெண்ணின் தந்தையும் தாயும், பெண்ணின் வலது கையை மணமகனின் வலது கையின் மேல் வைத்து தண்ணீர் வார்ப்பார்கள்.

தாரை வார்த்துக் கொடுத்தல் (தாரை - தண்ணீர்) என்பது இதுவே.

இது தத்தம் செய்து கொடுத்தல் எனப்படும். கைப்பிடித்துக் கொடுத்தல் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இதற்குப் பின்பு மணமகள் மணமகனுக்கு முழுமையான உரித்துடையவளாக ஆகிவிடுகின்றாள்.

மணமகனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் ஒரு தட்டில் தாலிக்கொடி, கூறைச்சேலை, மஞ்சள், குங்குமம், தேசிப்பழம்,

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

காசு, கண்ணாடி மற்றும் மங்கலப் பொருட்களை வைத்து சபையில் உள்ள பெரியவர் யாவருக்கும் காட்டிச் செல்வார். அவர்களும் அதனைத் தொட்டு வணங்கி ஆசீர்வதிப்பார்கள்.

மணமகன், மணமகளுக்குரிய கூறைச்சேலை, சட்டை முதலான உடைகளையும் மற்றும் அலங்காரப் பொருட்களையும் மணமகளிடம் கொடுப்பார்.

பெற்றுக் கொண்ட மணமகளை தோழியும் மற்றும் பெண்களும் அறைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று கூறைச்சேலை உடுத்து அலங்காரம் செய்து அழைத்து வருவார்கள்.

மணப்பெண் சபைக்கு வரும்பொழுது மணமகளுக்கு தோழி மாலையிட்டு அழைத்து வருவார். மணமகள் கையில் மாலையுடன் வந்து மணமகனுக்கு மாலையிட்டு விட்டு மணமகனது வலப்பக்கத்தில் அமர்ந்துகொள்வார்.

மணமகன் எழுந்து நின்று மணமகளின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுவார். பின்னால் நின்று தோழியும் மற்றும் சுமங்கலிப் பெண்களும் துணை புரிவார்கள்.

ஒரு சுமங்கலிப் பெண் ஒற்றைத் திரி விளக்கை அல்லது சிறிய குத்து விளக்கை வெளிச்சத்திற்காகப் பின்னால் நின்று பிடித்துக்கொள்வார்.

தாலி கட்டிய பின் மணமகனுக்கு இடது புறமாக மணமகள் அமர்ந்து கொள்வார்.

மணமக்கள் கிழக்கு முகமாக இருக்கக் கூடிய வகையில் மணவறை அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

தரையில் இருந்து நான்கு அல்லது ஐந்து அங்குல உயரமான, வெள்ளைத்துணி விரிக்கப்பட்ட பலகை மணமக்கள் அமர்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதனை மணை என்று சொல்வார்கள்.

மணைக்கும் அரசாணிக்கும் இடையில் இரண்டு குத்துவிளக்குகள் நிறைகுடம் என்பன வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

மணமகன் வீட்டுப் பெரியவர் ஒருவர் தேங்காய் உடைக்கத் தாலி கட்டும் நிகழ்வு இடம்பெறும்.

தவில் எனப்படும் மங்கல வாத்தியம் அக்காலத்தில் இப்பிரதேசத்தில் இல்லாததால் மங்கல வாத்திய நிகழ்வு இடம்பெறுவதில்லை.

தாலிக்கொடி வாங்குவதற்கு வசதி இல்லாதவர்கள் அவ்வூரிலுள்ள அல்லது அயலூரிலுள்ள உடையார், முதலியார் அல்லது வேறு வசதி படைத்த பெரியவரிடம் இரவலாகத் தாலிக்கொடியை வாங்கிக் கட்டிவிட்டு சில நாட்களின் பின் மஞ்சள் கயிற்றை மாற்றும் வழக்கமும் இருந்தது.

கூறைச்சேலை கூட இரவலாகப் பெறப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

இந்த ஆய்வுக்குரிய பிரதேசத்தில் பெரும் நிலச் சுவாந்தர்களோ அல்லது வசதி படைத்த பணக்காரர்களோ இல்லாததினால் உடையார், முதலியார் போன்றோரிடமே தாலிக்கொடி, கூறைச்சேலை இரவலாகப் பெறப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்தணர்கள் மூலமாகச் சடங்கு செய்யப்படாததினால் ஓமம் வளர்த்தல், ஓமத்தீயை வலம் வருதல் இடம்பெறுவதில்லை.

ஆனால் அரசாணியை மும்முறை வலம் வரும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. மிஞ்சி அணிவிக்கும் வழக்கமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மீ மீதீக்கும் வழக்கம் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

மணமகளது காலை மணமகன் அம்மிமேல் தூக்கி வைத்தலை அம்மி மிதித்தல் என்பர்.

மணமகனது வலது கையின் சின்னிவிரலை, மணமகளது இடது கையின் சின்னிவிரலோடு தோழி சேர்த்துவிட, அவர்கள் மூன்று தரம் அரசாணியைச் சுற்றி வலம் வருவார்கள்.

மஞ்சள் நீருக்குள் மோதிரம் போட்டு எடுக்கும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மணமகளையும் மணமகளையும் மணவறை அமைந்திருக்கும் பந்தலுக்கு வெளியில் அழைத்து வந்து வடக்குத் திசையில் வானத்தில் அருந்ததி பார்க்க விடுவர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

அதற்குப் பின்பு மணமகனும் மணமகளும் மணையில் வந்து அமர பெரியவர்கள் அறுகரிசி போடுவார்கள்.

அதன் பின்பு தனியறையில் மணமகனும் மணமகளும் விடப்படுவார்கள். தோழியும் சில பெண்களும் பிரத்தியேகமாகச் சமைக்கப்பட்ட உணவை அவ்வறையில் கொண்டு சென்று கொடுப்பார்கள்.

அங்கே மணமகள் மணமகனுக்கு சாப்பாடு போட்டுக் கொடுப்பார். இதனைச் சாப்பாடு குடுப்பீத்தல் என்று சொல்வர்.

பூதாக்கலம் சாப்பீடுதல் என்றும் கூறுவர். புதிய சட்டி பாணையில் மணமகனுக்கு உணவு பரிமாறுவதனால் பூதாக்கலம் எனப் பெயர் வந்திருக்கலாம்.

தாலி கட்டும் முகூர்த்தத்தைப் பகலாயின் அடியளந்து நிச்சயிப்பார்கள். இரவாயின் வாழை வெட்டி நிச்சயிப்பார்கள். மணிக்கூடு இல்லாத காரணத்தால் இவ்வாறு நடைபெற்றது.

அடியளத்தல் என்பது ஒருவர் தனது நிழலைத் தனது காலால் அளந்து நேரத்தைக் கணித்தல் ஆகும். இதற்குரிய கணித முறை சோதிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாழை வெட்டுதல் என்பது குலை போடாத குட்டிக் கன்னி வாழை ஒன்றை கூர்க் கத்தியால் வெட்டிவிட்டால் அது எவ்வளவு நேரத்தில் எவ்வளவு வளர்ச்சியடையும் என்று ஒரு கணக்கு வைத்திருந்தார்கள். அதன் மூலம் நேரத்தைக் கணித்தார்கள்.

சங்க காலத்து நாழிகை வட்டிலோ, பிற்காலத்து மணிக்கூடுகளோ இல்லாததினால் இவையே நடைமுறையாக இருந்தன.

பந்தி வைத்தல்

பெண் வீட்டில் பந்திவைக்கும் இந்நிகழ்வில் யாவரும் தரையில் இருந்து வாழையிலையில் சாப்பிடுவார்கள்.

பெண் வீட்டுப் பெரியவர் தனது நெருக்கமான உறவுள்ள பெரியவரிடம் அல்லது உடையார், முதலியார் போன்ற ஒருவரிடம் முதலில் தண்ணீர்ச் செம்பு கொடுத்து சாப்பிட அழைப்பார்.

மணமகன் வீட்டினரையும் முதல் பந்தியில் அமர்ந்து சாப்பிடச் சொல்வார்கள். மணமகன் வீட்டில் இருந்து வந்த பெண்களுக்கும் தனியாகப் பந்தி வைக்கப்படும்.

அதில் மணமகன் வீட்டுப் பெண்கள் அமர்ந்து கொள்வார்கள். இருப்பினும் முதலில் ஆண்களுக்குரிய பந்தியே வைக்கப்படும்.

பந்தி வைத்தல் என்பது வரிசையாக இருத்தி இலைபோட்டு உணவு பரிமாறுவதாகும்.

பந்தி வைக்கும் பணியில் கோவியன் முக்கிய பங்கு ஏற்பான். முதற் பந்தியில் வண்ணாண், அம்பட்டன் எனப்படும் குடிமக்கள் இருந்து உணவு உண்பார்கள்.

உணவு பரிமாறிய பின்பு மணமகன் வீட்டுப் பெரியவர் ஒருவர் "சாப்பிடலாமா" என்று கேட்பார். கோவியன், வண்ணான், அம்பட்டன் ஆகியோரில் யாராவது "ஆம் சாப்பிடலாம்" என்று சொல்வார்கள். பின்பு உணவு உண்பார்கள்.

மணமகன், மணமகள் ஆகியோர் ஒரே குலத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள். வேறு தாழ்ந்த குலத்தவர்கள் யாராவது சபையில் இருந்தால் அதை நாகரிகமாக மேற் கூறிய மூவரும் வெளிப்படுத்துவார்.

"என்ன கட்டாடி சாப்பிடலாம் தானே" என்று கேட்க "ஒரு மறு தெரியுது" என்று அவர் சொன்னால் யாரும் சோற்றில் கைவைக்க மாட்டார்கள்.

அந்தக் குறைந்த சாதிக்காரர் தானாக எழுந்து செல்ல வேண்டும். அல்லது மணமகன், மணமகள் எப்பகுதியைச் சேர்ந்தவரோ அப்பகுதியினரால் வெளியேற்றப்படுவார்.

தாழ்ந்த சாதியினருக்குத் தனியாகப் பந்தி வைக்கும் வழக்கம் இருந்தது.

இருப்பினும் இப்பிரதேசத்திற்குள் சாதிப்பிரச்சினை கொடுமையான நடவடிக்கையாக இருக்கவில்லை என்று கூறுகிறார்கள்.

காசு போடுதல்

பந்தி வைத்து முடிந்த பின், மணமகள் வீட்டுப் பெரியவர் ஒருவர் ஒரு கொப்பி, பேனை அல்லது பென்சில் சகிதம் வந்து பந்தலில் உட்காருவார்.

அவருக்கு முன்னால் கொப்பி வைத்து எழுதுவதற்கு வசதியாக வெள்ளைத்துணி விரிக்கப்பட்ட பெட்டி இருக்கும்.

திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் தமது பெயர், ஊர், பணத் தொகை என்பவற்றைக் கூறிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்வார்கள்.

இந்தியாவில் இதனை மொய் எழுதுதல் என்று சொல்வார்கள். அங்கு பெறப்படும் பணம் பெண் வீட்டுத் திருமணச் சடங்கின் ஒரு பகுதியை ஈடுசெய்ய உதவும்.

பின்பு மணமக்களோடு, மணமகன் வீட்டாரும், மணமகள் வீட்டு முக்கிய உறவினர்கள் சிலரும் தோழன் தோழி உட்பட மணமகன் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள்.

மணமகள் வீட்டு வாசலில் சுமங்கலிப் பெண்கள் இருவர் ஆரத்தி எடுத்து மணமக்களை வரவேற்பார்கள்.

மணமகன் வீட்டில், மணமகள் வீட்டிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும், மணமகன் வீட்டிற்கு வந்த உறவினருக்கும் பந்தி வைக்கப்படும்.

மணமகன், மணமகள் ஆகிய இருவரும் மணவறையில் சிறிது நேரம் அமர்ந்து விட்டு தனியறைக்குச் செல்வர். அங்கு தோழி மூலம் உணவு வழங்கப்படும். மணமகன் வீட்டிலும் காசு போடுதல் நிகழ்வு இடம்பெறும்.

கால்மாறிச் செல்லுதல்

பொதுவாக 3ம் நாள் மணமகள் வீட்டிற்கு மணமக்களும் மணமகனின் நெருக்கமான உறவினர் குறிப்பாக தோழியும் கணவனும் செல்வர்.

மாப்பிள்ளைத் தோழனும் அதுவரை மாப்பிள்ளை வீட்டில் இருந்துவிட்டுச் செல்வார். கால் மாறிப் புறப்படுவதற்கு முன் மணமகன் வீட்டில் வெள்ளை அவிழ்ப்பு இடம்பெறும்.

வெள்ளை அவிழ்ப்பு என்பது பந்தலுக்குள் கட்டப்பட்டுள்ள துணிகள் யாவற்றையும் அவிழ்க்கும் நிகழ்ச்சியாகும்.

வெள்ளை அவிழ்ப்பு அன்று சில இடங்களில் பந்தலையும் பிரித்து விடுவார்கள். அன்று இறைச்சி சமைக்கின்ற வழக்கம் இருந்தது.

மதுபானம் குடிப்பவர்களுக்கு மதுபானம் இரகசியமாக வழங்கப்படும். பொன்னுருக்கியதில் இருந்து அன்று வரை மணமக்கள் வீட்டில் மாமிசம் சமைப்பதில்லை.

மணமக்கள் கால் மாறிச் சென்ற பின்பு மணமகள் வீட்டில் வெள்ளை அவிழ்ப்பு நிகழ்வு இடம்பெறும். அங்கும் அதே நடைமுறை இடம்பெறும்

பின்பு மணமகளின் உறவினர் வீடுகளில் மணமக்களுக்கு விருந்துபசார நிகழ்வு நடைபெறும்.

மணமகனது உறவினரும் தங்கள் வீடுகளில் விருந்து வைப்பார்கள். இந்த விருந்துபசாரம் ஓராண்டு வரையில் கூட நிகழ்ந்திருக்கிறது.

சாந்தி முகூர்த்தம்

மணமகனும் மணமகளும் தனி அறையில் உடல் ரீதியாகச் சந்திக்கின்ற நிகழ்வுக்குரிய நேரத்தைச் சாந்தி முகூர்த்தம் என்று கூறுவார்கள்.

இப்படியான நிகழ்வு இப்பிரதேசத்தில் இடம் பெறவில்லை. சில மணமக்கள் மாதக் கணக்கில் உடல் ரீதியாகப்பழகாமலேயே தனியறையில் நித்திரை செய்தும் இருக்கிறார்கள்.

மிகவும் இளம் வயதில் திருமணம் செய்வதால் அவர்களுக்கிடையே இருக்கும் அச்சம், கூச்சம், மற்றும் அது ஒரு கெட்ட காரியம் என்னும் நினைப்பு, போன்ற பல்வேறு காரணிகளாலும், அது பற்றிய அறிவின்மையாலும் அப்படி நிகழ்ந்திருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மணமகனின் நண்பர்கள் அல்லது தோழியின் கணவர் மணமகனிடம் அடிக்கடி விசாரித்து அவரின் அச்சத்தைப் போக்கியதாகவும் அறியப்படுகிறது.

அதே போல் மணமகளின் திருமணம் செய்த உறவினர் தோழி போன்றோர் மணமகளைத் தயார் படுத்தியதாகவும் அறியப்படுகிறது.

மணமகனின் பெற்றோர் வீட்டில் அல்லது மணமகனுக்குரிய தனி வீட்டில் அவர்கள் குடும்பம் நடாத்துவார்கள்.

சோறு குடுப்பீத்தல்

மிகவும் வறிய குடும்பங்களிலும், ஆணும் பெண்ணும் களவாகப் பழகி ஏதாவது சிக்கல் ஏற்பட்ட நிலையிலும் அல்லது கூடிக் கொண்டு ஓடி, ஊரவரால் அழைத்து வரப்பட்ட நிலையிலும் திருமணச் சடங்கு நிகழ்வுகள் நடைபெறுவதில்லை.

பெண்ணைக் கொண்டு ஆணுக்கு சாப்பாடு பரிமாறச் செய்து, இரண்டு தரப்பினரும் அதனைத் திருமணமாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இதனை சோறு குடுப்பீத்தல் என்று கூறுவார்கள்.

அந்த ஆணும் பெண்ணும் குடும்பம் நடத்தும் போது தங்கள் விருப்பம், வசதிக் கேற்ப தால் கட்டு இடம் பெறும். இந்நிகழ்வு இவர்களுக்குள்ளேயே இடம் பெறும்.

சீர்வரசை

முறைப்படியான திருமணத்தில் வயற்காணி, மேட்டுக்காணி, வீட்டுச் சமையல் பாத்திரங்கள் நகைகளோடு சீதனமாகக் கொடுக்கப்படுகின்ற வழக்கமும் இருந்தது.

அது மட்டு மின்றி பெண்வீட்டார் சீதனமாகக் கொடுக்கின்ற வயலை, தங்கள் செலவில் விதைத்துக் கொடுக்கின்ற வழக்கமும் இருந்தது.

சிலர் காலபோகத்தை தங்கள் செலவிலேயே முழுமையாகச் செய்து அரிவி வெட்டி சூட்டித்து நெல்லைச் சீதனமாகக் கொடுப்பதும் உண்டு.

08. நாட்டார் பாடல்கள்

நாட்டார் பாடல்களில் தாலாட்டுப் பாடல்களும், ஒப்பாரிப் பாடல்களும், பாடுபவரின் மன உணர்ச்சிக்கேற்ப பல வகையில் மாறுபடும் தன்மை படைத்தவை.

இவை ஊருக்கு ஊர் வித்தியாசமான சொற்கள் கொண்டதாகவும், வித்தியாசமான சம்பவங்களைக் கோவைப் படுத்திச் சொல்வதாகவும் அமைகின்றன.

விளையாட்டுப் பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள் என்பன அதிகம் மாறுபாடின்றி வழங்கி வருகின்றன.

தாலாட்டுப் பாடல்கள்

தொட்டிலிலே கிடந்து அழும் குழந்தையை நித்திரையாக்குவதற்குப் பாடப்படும் பாடல்களே பெரும்பாலும் தாலாட்டுப் பாடல்கள் எனப்படுகின்றன.

தாலு என்றால் நாக்கு என்று பொருள். நாவை அசைத்து - ஆட்டி இசைக்கும் பாடல் தாலாட்டு ஆகின்றென்பர் அறிஞர்.

தாலு + ஆட்டு = தாலாட்டு எனப்பணர்த்தி, நாக்கினால் குழந்தையைத் துயிலாட்டுதல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நீரினால் பிள்ளையைக் கழுவுவதை நீராட்டுதல், அல்லது குளிப்பாட்டுதல் என்று கூறுவது போல, பிள்ளையை நித்திரையாக்குதலை துயிலாட்டுதல் எனக் குறிப்பிட்டால் அது எப்படித் தவறாகும்.

எனவே தாலாட்டுதல் என்பது நாவினாலே நித்திரையாக்குதல், என்னும் பொருளில் வரும் சொல்லாகக் கருதப்படலாம்.

தாலு என்றால் தொங்குவது என்றும் பொருள். தாலி என்ற பெயர்க் காரணமும் இதுவாகலாம்.

தொங்குகின்ற தொட்டிலை ஆட்டியபடி பாடுவது தாலாட்டு என்பது மிகவும் பொருந்தும்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

தாலாட்டுப் பாடல்கள், தாயின் அன்பையும், பிள்ளையின் எதிர்காலம் பற்றிய கற்பனையையும் எடுத்துக் காட்டும் உணர்ச்சிப் பிரவாகமான சொல்லடுக்கினால், இனிய ஓசையோடு, உருவாகுபவை என்று கூறலாம்.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் திட்டமான அளவு கொண்டவையாகவோ, மாறாத உறுதியான சொற்களைக் கொண்டவையாகவோ இருப்பதில்லை.

குழந்தை நித்திரை கொள்ள எடுக்கும் நேரத்தைப் பொறுத்தும், தாயின் அன்பைப் பொறுத்தும், தாயின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு ஆற்றலைப் பொறுத்தும், சூழலைப் பொறுத்தும், தாலாட்டுப் பாடல்களின் நீளமும், ஆழமும் அமைந்து விடுகின்றன.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வழங்கிவரும் ஒரு தாலாட்டுப் பாடலை மட்டும் இங்கே தருகின்றேன்.

இப்பாடல் வேறு பிரதேசங்களிலும் பாடப்படுகிறதாக அறிகிறேன். ஆனால் சொற்களும் வரிகளும் மாறுபடுவதை அவதானிக்கலாம்.

பச்ச இலுப்ப வெட்டி
பால் வடியத் தொட்டில் கட்டி
கிரண இலுப்ப வெட்டி
கிருந் தாடத் தொட்டில் கட்டி
ஆராரோ ஆர் ரரோ
ஆரா ரோ ஆர் ரரோ
தொட்டி லுமோ பொன்னாலே
தொடு கயீறோ முத்தாலே.
முத் தளப்பான் செட்டி
முடி சமைப்பான் ஆசாரீ.
ஆராரோ ஆர் ரரோ
ஆரா ரோ ஆர் ரரோ
பட்டி ஹைப்பான் பட்டாணி
பணிகள் செய்வான் நல்ல தட்டான்.
ஆசாரீ நல்ல வனோ
பணிகள் செய்ய வல்ல வனோ.

நாட்டார் பாடல் என்பதால் ஓசைக்குரிய வகையிலேயே சொற்கள் எழுதப்படுகின்றன.

தாய் தனது உணர்ச்சிப் பெருக்கை வார்த்தையாக்கிப் பாடலாக்கிக் குழந்தையை நித்திரை கொள்ளச் செய்யப் பாடப்படும் இவ்வகைத் தலாட்டுப் பாடல்களை குழந்தை விளங்கிக் கொள்வதில்லை. தாலாட்டு இசையில் மயங்கி அது நித்திரை செய்து விடுகிறது.

ஒப்பாரிப் பாடல்கள்

ஒப்பாரிப் பாடல்களும் இதே தன்மையைக் கொண்டவையே. பாடுபவரின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, அவரின் ஆற்றலைப் பொறுத்து நல்ல முறையில் நல்ல நயமுள்ள ஒப்பாரியாக வெளிவருகிறது.

இங்கே ஓசை இரங்கலோசையாக இருக்கும். இங்கும், (கிடப்பவர்) பாடப் பெறுபவர் பாடலை விளங்கிக் கொள்வதில்லை. விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. குழந்தை போல இசை கேட்டுத் தூங்குவதும் இல்லை. ஏற்கனவே நிரந்தரத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார்.

இறந்தவருக்கும் பாடுபவருக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகள் எல்லாம் ஒப்பாரிப்பாடல்களிலே அற்புதமாகக் காட்டப்படும்.

தாலாட்டைப் போல ஒப்பாரிப் பாடல்களின் நீளமும், ஆழமும் வேறுபடும். தாலாட்டுப் பாடல்கள் பொதுவாகத் தாய்பாடும் பாடல்களாகவே அமையும். ஆனால் ஒப்பாரிப் பாடல்கள் பல உறவு முறைகளிலும் அமையும்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் பாடப்படும் இரு ஒப்பாரிப் பாடல்களை இங்கே தருகிறேன்.

ஒப்பாரிப் பாடல்களுக்குத் திட்டமான சொற்கள் வசனங்கள் இருப்பதில்லை என்பதால் இப்பாடல்களிலும் மாறுபாடுகள் இருக்கலாம்.

இது கணவனை இழந்த மனைவியின் ஒப்பாரி.....

தங்கக் கிளா செடுக்கு

தண்ணீ கொண்டு வரமுன்னம்

தங்க ரதம் ஏறிவிட்டீர்.

வெள்ளிக் கிளா செடுக்கு

வென்னீ கொண்டு வருமுன்னம்

வெள்ளி ரதம் ஏறிவிட்டீர்.

வெள்ளணவே போறதெண்டால் - நான்

விடிசாதம் கட்டிவைப்பேன்.

காலமயே போறதெண்டால் - நான்

பாலமுதோ கட்டிவைப்பேன்.

உடுத்த உடுப்பு மிஞ்சு,

உள்ளுடுப்புச் சோமன் கிஞ்சு,

படுத்த படுக்க கிஞ்சு,

பள்ளி கொள்ளும் மெத்த கிஞ்சு,

வாய்க் காலோ மெத்த,

வரம்போ தலைக் குயரம்.

காடோ குடியிருப்பு

கானலோ கைவிளக்கு.

தாலி செய்யும் தட்டானே - உமக்குத்

தார மில்லை எண்டானோ.

பொன் னுருக்கும் தட்டானே - உமக்குப்

பொருத்த மில்லை எண்டானோ.

இப்படித் தொடர்கிறது ஒரு ஒப்பாரி. இந்த ஒப்பாரியை ஆராய்ந்தால் இறந்த நேரம் இடம் முதலியவற்றோடு இறந்தவரின் சிறப்புக்கள் எல்லாம் தெட்டத் தெளிவாகத் தெரியவரும்.

இதே போல ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவரின் இறப்புக்குப் பாடப்பட்ட ஒப்பாரி ஒன்றிலிருந்து சில வரிகளை இங்கே தருகிறேன்.

செம்புமேல செம்பு வைச்சு
 சீவபூச செய்ய யீல
 செம்பு தளம்பினதோ - ஐயா
 சீவபூச மங்கி னதோ.
 கும்பமேல கும்பம் வைச்சு
 குருபூச செய்ய யீல
 கும்பம் தளம்பினதோ - உம்மட
 குருபூச மங்கினதோ.
 வட்டக் குட பிடிச்சு - ஐயா
 வயல் பாக்க வாறதெப்போ.
 வீடு வெளியாச்சோ - உங்கட
 வெளி முத்தம் பாழாச்சோ.
 முத்தம் வெளியாச்சோ - உங்கட
 முத்த வெளி பாழாச்சோ.

வேலப் பணிக்கர் ஒப்பாரி

முல்லைத்தீவுப் பகுதியில் குமாரபுரத்திலுள்ள குமுழமுனையில் வழங்கும் வேலப்பணிக்கர் ஒப்பாரி, இலக்கியமாகக் கருதப்பட்ட சிறப்புடையது.

குமுழமுனையை சின்ன வன்னியனார் என்ற குறு நில மன்னன் அரசாண்ட காலத்தில் நாகந்திருக்கோயில் என்ற இடத்தில் கொடிய மதம்பிடித்த யானை ஒன்று வந்து நின்று பெருந் தீங்கு விளைவித்தது.

சின்ன வன்னியனார் யானை பிடிக்கும் பணிக்கர்களை அழைத்து அந்த மதயானையை எப்படியாவது அடக்கிப் பிடித்துக் கட்டவேண்டும் என்று கூறினார்.

அந்த மதயானையை அடக்குவது முடியாத காரியம் என்று எல்லோரும் அஞ்சினார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே ஒருவன் "வேலப் பணிக்கன் தான் அந்த யானையை அடக்குவான். வேறு யாராலும் முடியாது" என்று சொல்ல, அந்தப் பணிக்கர்களுக்குள்ளே நின்ற இன்னொரு பணிக்கன் பொறாமையினால் மனம் புழுங்கி "வேலப்

வண்ணிப்பிரகாச வயந்நண்பா

பணிக்கனில்ல அவனர் பொஞ்சாதிதான் பிடிப்பாள்” என்று கேவலமாக நையாண்டி செய்யும் முகமாகக் கூறினான்.

அதனால் அவமானப்பட்டு வந்த வேலப்பணிக்கன் மூலமாக நடந்ததை அறிந்த அவனது மனைவி அரியாத்தை யாராலும் அடக்க முடியாத யானையை தானே சென்று, அடக்கி ஊர் வாயை அடக்குவதாகக் கூறி, வீரபத்திரை வணங்கி விரதமிருந்து முழுகி காளீக்குப் புதுப்பானையில் பொங்கல் வைத்து, ஏழு வெற்றிலையும் ஏழு எலும்பிச்சம் பழங்களும் கொண்டு யானை நிற்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றாள்.

யானை அவளைக் கண்டு சத்தமிட்டது. காலாலே மண்ணை அள்ளி, வீரபத்திரையும், முருகனையும் வணங்கி “கற்புடையாள் நான் ஆகில் உன் கையை நீட்டு” என்று கூற யானை பணிந்து தும்பிக்கையை நீட்டியது.

யானை பசுவைப் போல அடங்கி நிற்க அதன்மேலே ஏறி வந்து கண்டல் என்ற இடத்தில் உள்ள ஆலமரத்தில் கட்டினாள்.

அதை அறிந்த அரசனும் அரசியும் அவளுக்குச் சகல மரியாதைகளுஞ் செய்தனர். அதனாற் பொறாமை கொண்ட பணிக்கர்கள் வெற்றிலையில் விசம் வைத்துக் கொடுத்து அரியாத்தையைக் கொன்றனர்.

அரியாத்தையின் பிரிவைத் தாங்க முடியாத வேலப்பணிக்கர் அரியாத்தையின் பிணம் எரியும் சிதையில் விழுந்து உடன் கட்டை ஏறி இறந்தார்.

மனைவிக்காகக் கணவன் உடன் கட்டை ஏறிய கதை எந்தக் காவியத்திலும் காணமுடியாதது. இது இந்த வேலப்பணிக்கர் ஒப்பாரியிலேயே காணப்படுகிறது.

இந்த ஒப்பாரி மூலம் ஒரு முழுக் கதையே தொடராகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது, இந்த ஒப்பாரியின் தனித்துவத்தைக் காட்டுகிறது.

இவ்வொப்பாரியின் அடிப்படையில் கலாபூஷணம் தமிழ் மணி அரியான் பொய்கை (கை.செல்லத்துரை) வேழம் படுத்த

வீராங்கனை என்ற பெயரில் நாட்டுக் கூத்தை எழுதினார். அதை மெட்றாஸ் மெயில் மேடைகளில் அளிக்கை செய்தார்.

திரு. அருணாசெல்லக்குரை, அவர்கள் இதே பெயரில் ஒளிப்பேழையாகத் தயாரித்தார். குமிழ்மருதன் (தெய்வேந்திரம் பிள்ளை) அவர்கள் "மதயானையைவென்ற மாதரசி" என்ற பெயரில் சிறுகதை எழுதினார்.

நான் "ஆனை கட்டிய அரியாத்தை" என்ற பெயரில் வானொலி நாடகம் எழுதினேன்.

வேலப்பணிக்கர் ஒப்பாரி தனியாக ஆராயப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். இங்கே வேலப்பணிக்கர் அவரது மனைவி அரியாத்தையின் சிதையிலே வீழ்ந்து இறக்கும் காட்சி இது.

ஓட்டம் நடையாக வெல்லோ
வேலப்பணிக்கர் தன்னுடைய
உத்தமியைக் காணவென்று

கண்டு கொண்டேனுந் தனை நான்
என்னுயிரே கண்மணியே
எனக் கிணங்கும் நாயகியே - என்னுடைய
கவலையெல்லாம் தீர்ந்தேனே.

கட்டை அடுக்கியல்லோ
என்னுயிரே கண்மணியே
எனக்கிணங்கும் நாயகியே - உனக்குக்
கனத்தநெய் வார்த்தார்கள்.

என்று சொல்லித் தானுமப்போ
வேலப்பணிக்கர் அவர்
ஏங்கிமுகம் வாடி.

அக்கினியைச் சுற்றி வந்து
என்னுயிரே கண்மணியே
எனக்கிணங்கும் நாயகியே - நீரும்
அன்பாய்க் கையைத் தாருமென்றார்.

செத்த பிணந்தானெழும்பி
வேலப் பணிக்கர் பெண்சாதி - அவ
திட்டமாய்க் கை கொடுத்தாள்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

செத்து மடிந்தார்கள்

வேலப்பணிக்கரும் பெண்சாதியும் - அவ

சிவ லோகம் சேர்ந்தார்கள்.

இவை தவிர சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை விளையாடுகின்ற விளையாட்டுப் பாடல்களும், தொழிற்பாடல்களும் வன்னிப் பிரதேசத்தில் அதிகமுண்டு.

மொழியாற்றல்

கேள்வி பதில் மூலம் விளையாடி மகிழும் விளையாட்டுக்கள், பிள்ளைகளின் மொழியாற்றலையும், தொடர்பு படுத்திச் சிந்திக்கும் மனப்பாங்கையும், கேள்வி கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் பழக்கத்தையும் வளர்க்கின்ற தன்மை படைத்தவை. உதாரணமாக ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

அன்னம்.....

என்னன்னம், சோத்தன்னம்

என்னசோறு, பழுஞ்சோறு

என்ன பழம், வாழைப்பழம்

என்ன வாழை தீர்வாழை

என்ன தீர் வீளக்குத்தீர்

என்னவீளக்கு குத்துவீளக்கு

என்ன குத்து இந்தக் குத்து.

இறுதியாக இந்தக் குத்து என்று சொல்லி முதுகிலே விளையாட்டாகக் குத்துவது சிறுவர்க்குப் பிடித்தமான செயலாகும். இதே போல இன்னொரு பாடலையும் பார்ப்போம்.

அக்கா வீட்ட போனன்

அக்கா பழுஞ்சோறு தந்தா

வேண்டா மிண்டு வந்தன்

வழி நெடுகப் பாம்பு

பாம்படிக்கத் தடிக்குப் போனன்

தடியெல்லாம் தேன்

தேனைடுக்கச் சட்டிக்குப் போனன்

சட்டியெல்லாம் ஊத்த

ஊத்த கழுவத் தண்ணீக்குப் போனன்
 தண்ணீயெல்லாம் மீன்
 மீன்பிடிக்க வலைக்குப் போனன்
 வலையெல்லாம் பீத்தல்
 பீத்தல் தைக்க ஊசீக்குப் போனன்
 ஊசீயெல்லாம் வெள்ளி
 வெள்ளியடி வெள்ளி
 பொயிலக் காம்பு நுள்ளி
 வாய்க்க போட்டி வள்ளி
 கதமுடிஞ்சுது கள்ளி.

எதெதற்கு எதெது தேவை என்ற தொடர்பை விளக்கிவருகிறது இப்பாடல். உதாரணமாக “சட்டி யெல்லாம் ஊத்த” என்றதும் “ஊத்த கழுவத் தண்ணீக்குப் போனன்” என வருவதைக் கவனிக்கலாம்.

கைக்குமுந்தைப் பருவம் அல்லது தத்தித் தத்தி நடைபயிலும் பருவத்து மழலைகளின் உடல் வளர்ச்சிக்காக விளையாடப்படும் விளையாட்டுக்களும் நாட்டார் பாடல்களில் நிறையவே இருக்கின்றன.

“கைவீசம்மா கைவீச
 கடைக்குப் போகலாம்
 கைவீச.....”

இது கைகளுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கும் விளையாட்டுப் பாடல்

“சாஞ்சா டம்மா சாஞ்சாடு
 சாயக் கீளியே சாஞ்சாடு.
 குத்து விளக்கே சாஞ்சாடு
 கோயிற் புறாவே சாஞ்சாடு”

என்ற விளையாட்டு தலைக்கும் இடுப்புக்கு மேற்பட்ட பாகத்திற்கும் பயிற்சி கொடுக்கிறது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

“காலாட்டி வந்தானாம் காலாட்டி

காசு குடுங்கோ பணம் குடுங்கோ”

என்ற விளையாட்டு கால்களுக்குப் பயிற்சியைக் கொடுக்கிறது.

இதேபோல “கிள்ளாப் பிறாண்டு கிளியாப் பிறாண்டு.....” என்ற விளையாட்டும், “அட்டணங்காலே பட்டணங்காலே” என்ற விளையாட்டும் முறையே கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் பயிற்சி கொடுக்கின்ற விளையாட்டுப் பாடல்களாகும்.

நன்றி

“வன்னி வள நாட்டுப் பாடல்கள்”. பதிப்பாசிரியர் மெற்றாஸ் மெயில். வெளியீடு. முல்லை இலக்கிய வட்டம் 1980 சித்திரை.

காதல் என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய கவிதை ஒன்று.

சிறுபோகக் காவலுக்குச்

சீறாம்பியிலே கிடந்து

சில்லிட்ட நிலவொளியில்

சீந்தனைகள் பரந்து

காதலியை நினைத்தினைஞர்

கவிபாடுஞ் சத்தம்

காடுகளைக் கடந்திரவு

காதலிக்குக் கேட்கும்

வேதனையில் காதலியும்

விட்டுக்குள் புரண்டு

விடுகின்ற பெருமுச்சு

வீரனுக்கும் கேட்கும்.

09. நாட்டார் பாடல்களில்

கல்விச் சிந்தனை

நாட்டார் :

மன்னராட்சிக் காலத்தில், வளர்ச்சியடைந்த பிரதேசமாக, நாகரிகம் மிக்க பிரதேசமாக, இராசதானியாகத், தலைநகராக விளங்கிய பகுதிகளை நகரம் என்று அழைத்தனர்.

நகரில் உள்ளவர்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வந்ததே நாகரிகம் என்றும், நகர் அகம் என்பதே நாகரிகம் ஆகியது என்றும் பலர் பலவாறாகக் கருதுகின்றனர்.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமாகிய மருத நிலத்தில் தான் நாகரிகம் வளர்ந்தது என்பாரும் உண்டு.

நதிக்கரை நாகரிகம் தான் மிகவும் தொன்மையானது என்பது ஆராய்ச்சி முடிவு.

நகருக்கு வெளியே இருந்த, மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளை நாடு என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டு அங்கு வாழ்ந்த மக்களை நாட்டார் என்று அழைத்தனர்.

நாட்டார் என்பவர்கள் பாமரர்களாகவும், நாகரிகம் அற்றவர்களாகவும் இருந்ததாகக் கணிக்கப்பட்டனர்.

நாட்டார் என்ற சொல் போல நகரத்தார் என்ற சொல் வழங்கப்படவில்லை.

நாட்டார் என்ற சொல்லுக்கு எதிர்ச் சொல்லாக காட்டார் என்ற சொல் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி ஒரு சொல்லும் வழக்கிலில்லை.

இருப்பினும் நாட்டாரிலும் பார்க்க நாகரிகத்தில் குறைந்த, மிகவும் பாமரர்களாக விளங்கிய காட்டு மக்களை பட்டிக் காட்டார் என அழைத்தனர்.

முல்லை நிலமாகிய காடும் காடு சார்ந்ததுமாகிய நிலப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மாடு வளர்ப்பதைத் தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

மாடுகளை அடைப்பதற்காக பட்டிகளை அமைத்தனர். பட்டிகள் பொருந்திய காட்டிலே வாழ்ந்த மக்கள் பட்டிக் காட்டார் எனப்பட்டனர்.

இவர்கள், நாட்டாருக்குள்ளும் தாழ்ந்தவர்களாக மதிக்கப்பட்டனர்.

இன்றும் நாகரிக மற்றவர்களைப் பட்டிக் காட்டார் என்றே பரிகாசம் செய்கின்றனர்.

நிலத்தை, புவியியல் அடிப்படையில் ஐந்தாகப் பிரித்த தமிழர்கள், நகரத்தையும் புவியியல் அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிரித்தனர்.

கடற்கரை சார்ந்த நகரத்தைப் பட்டினம் என்றும், கடற்கரை சாராத நகரத்தை பட்டணம் என்றும் வேறுபடுத்திப் பெயரிட்டழைத்தனர்.

இதே போல் நாகரிகம் கல்வியறிவு என்ற வகையில் நிலத்தை நகரம், நாடு என இரண்டாகப் பிரித்து நோக்கினர்.

காவியங்களைப் பாடிய புலவர்கள் நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் எனப் பிரித்துப் பாடினர்.

பிரபந்தங்களிலும், சிற்றிலக்கியங்களிலும் அது தொடர்ந்தது.

நாட்டார் பாடல்கள்

நகரத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்த மக்கள் பாடிய, ஏட்டில் எழுதப்படாத பாடல்களை நாட்டார் பாடல்கள் என்று பெயரிட்டனர்.

நாட்டார் பாடல்கள், பாமரர்களின் உணர்ச்சி உந்துதல்களின் வெளிப்பாடு என்பதால் சொற் சுத்தம், இலக்கண அமைதி அற்றவையாக விளங்கின.

செம்மொழி மட்டுமே இயற்றமிழ் என்ற கோட்பாடு இருந்ததனால் நாட்டார் பாடல்களை ஏட்டில் எழுதி வைக்க மறுத்தனர்.

எழுத்தறிவில்லாத அந்தப் படைப்பாளிகளும் தமது படைப்புக்களைத் தரமான படைப்புகளாகக் கருதவில்லை.

எழுதிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உணர்வும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. எழுதவும் தெரியாதவர்களாகப் பலர் இருந்தனர்.

நாட்டார் பாடல்கள், நாடோடிப்பாடல்கள், கிராமியப் பாடல்கள், பாமரர் பாடல்கள் எனப் பல பெயர்களில் இவ்வகைப் பாடல்கள் இன்று அழைக்கப்படுகின்றன.

பேச்சு மொழியையே பெரும் பாலும் கொண்டமைந்த நாட்டார் பாடல்களில், செம்மொழிப் பாடல்களுக்கு நிகரான கற்பனை வளமும் கருத்துச் சிறப்பும், உவமை, உருவக, அணி அலங்காரங்களும் இருப்பதைப் பார்த்து வியவாதவர் இல்லை.

“சீல்லென்று யூத்த சீறுநெருஞ்சீக் காட்டினிலே
நீல்லென்று கூறி நிறுத்தி வழி போனாரே.....”

என்ற நாட்டார் பாடல் வரிகள் முழுக்க முழுக்க இலக்கணத் தமிழைக் கொண்டவை. அற்புதமான கற்பனை.

தமிழ் அகத்திணை இலக்கியத்தில் இந்த அடிகளுக்கு இணையான அடிகளைச் சொல்ல முடியாது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் தவிப்பை, கையறு நிலையை எவ்வளவு அற்புதமாகப் பாடியிருக்கிறார் பெயரறியாப் பாமரப் புலவர்.

ஒரு தாயின் தாலாட்டுப் பாடலில் வரும் இன்னொரு கற்பனை என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. அப்பாடல்

மந்தி குதி பாயும்
மாப் பழுத்த சோலையிலே
தம்பி குதிபாய்வான் தன்
தாயின் மடிமேலே.

தனது மடியில் கிடந்து சுதந்திரமாகக் குதித்து விளையாடும் தன் மகனின் செயலை, மந்திக் குரங்கு மாப் பழுத்த சோலையிலே குதித்து விளையாடுவதோடு ஒப்பிட்ட அப் பாமரத் தாய்க்கு, உயர்ந்ததை உவமையாக்க வேண்டும் என்ற இலக்கணம் தெரியாது.

“வங்கினைப் பற்றிப் போகா வல் உடும்பு என்ன
நீங்கான்” என சேக்கிழார் சுவாமிகள் கண்ணப்ப நாயனாரை

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

உடும்போடு ஒப்பிட்டதைப் போல, இத் தாய், தன் மகனை மந்திக் குரங்கோடு ஒப்பிட்டதை எந்த இலக்கண வித்தகனாலும் இகழ முடியாது.

வன்னி வரலாறு

ஒரு மண்ணின் வரலாறு நாட்டார் பாடல்களிலிருந்தும் தேடப்படலாம்.

செம் மொழி இலக்கியங்களிலிருந்தோ, செப் பேடுகளிலிருந்தோ, கல்வெட்டுக்களிலிருந்தோ மட்டுமல்ல, நாட்டார் கதைகள் பாடல்களிலிருந்தும் பல செய்திகள் எடுக்கப்படலாம் என்பதற்கு வன்னி நாட்டுப் பாடல்கள் சான்றாக அமைகின்றன.

கம்ப இராமாயணத்திலுள்ள இராமன் சீதை காதல் வான்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாதது.

கம்பன், இராமன் சீதை காதலைப் பாடுவதற்குத் தமிழகத்து நாட்டார் பாடலே தகவல் தந்தது என்கிறார்கள் தமிழறிஞர்கள்.

வன்னியில் வழங்கி வந்த நாட்டார் பாடல்களிலிருந்த கமுகஞ் சண்டை கதையை வைத்துத்தான் கலாநிதி முல்லை மணி கமுகஞ்சோலை என்ற நாவலை எழுதினார்.

அதே போல வன்னி நாட்டார் பாடலிலிருந்த “வேலப்பணிக்கன் ஒப்பார்”யை வைத்துத்தான் “வேழம் படுத்த வீராங்கனை” என்ற நாட்டுக் கூத்தை அரியான் பொய்கை எழுதினார்.

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் மெட்ராஸ்மெயில் நாட்டுக் கூத்துத் தயாரித்தார்.

அருணா செல்லத்குரை நாட்டுக் கூத்தை ஒலிப் பேழையாகத் தயாரித்தார்.

இதை “மதயானையை வென்ற மாதரசி” என்ற பெயரில் குழு மருதன் சிறுகதை ஆக்கினார்.

நான் “ஆனை கட்டிய அரியாத்தை” என்ற பெயரில் வானொலி நாடகமாக்கினேன். பின் மேடை நாடகமாகவும் எழுதினேன்.

வன்னி நாட்டார் பாடலில் இருந்த “குருவிச்சி நாச்சி சலிப்பு” என்ற பாடலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தான் “பண்டார வன்னியன் குருவிச்சி நாச்சி” என்ற நாடகத்தை அருணா செல்லத்துரை எழுதி நூலாக்கினார்.

இதே போல, வன்னி நாட்டார் பாடல், நாட்டார் செவிவழிக் கதைகளின் அடிப்படையில் தான் அருணா செல்லத்துரை “நந்தி உடையார்” என்ற நாடகத்தை எழுதி நூலாக்கினார்.

வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடல்களிலிருந்தும் வன்னியின் வரலாறு தேடப்படுகிறது.

மொழிப் பயிற்சி

வன்னிப் பிரதேச மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் மொழியின் நுட்பமான இலக்கணத்தையும், உச்சரிப்பையும் எவ்வளவு இலகுவாக விளையாட்டுப் பாடல்கள் மூலம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வியப்பாக இருக்கிறது.

தமிழ் மொழியிலே எந்த எந்த எழுத்து மொழி (சொல்) முதல் எழுத்து, எந்த எந்த எழுத்து மொழி இறுதி நிலை எழுத்து என்று வரையறை உண்டு.

அதே போல ஓர் என்ற சொல் எங்கே வரவேண்டும். ஒரு என்ற சொல் எங்கே வரவேண்டும். ஈர் என்ற சொல் எங்கே வரவேண்டும். இரு என்ற சொல் எங்கே வரவேண்டும் என்ற கடுமையான இலக்கண விதி உண்டு.

உயிரெழுத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொல்லின் முன் ஓர், ஈர் என்ற சொற்களும், உயிர் மெய் எழுத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொல்லின் முன் ஒரு, இரு என்ற சொற்களும் வரவேண்டும் என்பது இலக்கண விதி.

இன்று பலரும் கடைப்பிடிக்காத, மறந்து போன, மறைந்து போன இந்த விதியை, வில்லிபாரதப் பாடல் ஒன்றினை உதாரணமாக்கி ஒரு காலத்தில் பண்டிதர்கள் கற்பித்தார்கள்.

வண்ணப்பிரதீச வயற்பண்பாடு

கர்ணன் தனது நண்பனான துரியோதனனிடம் சொல்வதாக வரும் பாடலொன்று பின்வருமாறு தொடங்கித் தொடர்ந்து செல்கிறது.

ஓர் ஊரும் ஒரு குலமும் இல்லா என்னை

உங்கள் குலத் துள்ளோரில் ஒருவனாக்கி.....

எனத் தொடர்கிறது. ஊர் நென்ற சொல் “ஊ” என்ற உயிரெழுத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்டது.

அதனால் அச் சொல்லின் முன் “ஓர்” என்ற சொல் இடம் பெறுகிறது.

குலம் என்ற சொல் “கு” என்ற உயிர் மெய் எழுத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொல்.

அதனால் அதன் முன் “ஒரு” என்ற சொல் இடம் பெறுகின்றது.

இப்படியெல்லாம் மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கற்பித்தார்கள் அன்றைய பண்டிதர்கள். தமிழாசிரியர்கள்.

அம்மா என்பதைக் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கும் போது அன, ம் மன்னா, மா வன்னா, அம்மா என்று கற்பிக்கக் கூடாது. அது மயக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

அதனால் அ.....ம்...மா.. என்றே கற்பிக்க வேண்டும் என்று ஒரு அரிய பெரிய கண்டு பிடிப்பைச் செய்திருக்கிறார்கள் எங்கள் ஆரம்பக்கல்வி நிபுணர்களாகிய கல்வியியலாளர்கள்.

“பூ” வன்னா என்பது ஓர் எழுத்து. “பூ” என்பது ஒரு சொல். ‘கை’ யன்னா என்பது ஓர் எழுத்து. ‘கை’ என்பது ஓர் உறுப்பு. ஒரு சொல்.

இப்படி ஒரெழுத் தொருமொழி யிருப்பதையும் ஒரு எழுத்தே வாக்கிய மாவதையும் இன்று பலர் கண்டு கொள்வதில்லை.

“வா” வன்னா என்பது ஓர் எழுத்து. “வா” என்பது ஒரு சொல் மட்டுமல்ல ஒரு வாக்கியமும் கூட. இதையெல்லாம் இக்கட்டுரையில் விளக்கின் நீளும்.

இப்போது வன்னிப் பிரதேசத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடிய, விளையாடும் ஒரு விளையாட்டையும், பாட்டையும் பார்ப்போம்.

பல பிள்ளைகள் பால் வேறு பாடின்றி ஒரு மரநிழலில் அல்லது வீட்டின் முன்பக்கத்தில் அமைக்கப்படும் மால் எனப்படும் கொட்டிலினுள் அல்லது திண்ணையில் வட்டமாக அமர்ந்திருப்பார்கள்.

இன்றைய சங்கீதக் கதிரை நிகழ்ச்சியைப் போல அவர்களிலே ஒருவர் மட்டுமே வெற்றியாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் படவேண்டும்.

யார் விளையாட்டில் விலக்கப் படாமல் எஞ்சுகிறாரோ அவரே வெற்றியாளர்.

விளையாட்டை ஒருவர் ஆரம்பித்து, ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு சொல்லால் சுட்டி, இறுதியில் ஒவ்வொரு எழுத்தால் சுட்டி, முடியும் இடத்திலுள்ளவர் விலக்கப்படுவார்.

இப்படியே தொடர்ந்து தனி ஒருவர் மிஞ்சுவார். அவரே வெற்றியாளர்.

இப்போது அதற்குரிய பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஓர் அம்மா கடைக்குப் போனார்.

ஒரு பழம் வாங்கி வந்தார்

அ கு எ ன் ன வி லை...

இதுதான் பாடல். அம்மா என்ற சொல்லின் முன் ஓர் என்ற சொல் வருவதையும், பழம் என்ற சொல்லின் முன் ஒரு என்ற சொல் வருவதையும், அ..... கு.....எ..... என்று எழுத்துக் கூட்டிச் சொல்வதையும் நினைத்துப் பார்த்து இன்று நான் வியந்து போய் நிற்கிறேன்.

இப் பாடலின் படி பதினைந்தாவது பிள்ளை தோல்வியடைந்து வெளியேற, பதினாறாவது பிள்ளையிலிருந்து மீண்டும் விளையாட்டு ஆரம்பிக்கும்.

எப்படி இருக்கிறது நாட்டார் பாடலில் தமிழ்க் கல்விச் செயற்பாடு.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இன்னொன்றைப் பார்ப்போம். சிறிய சிறிய என்பது சின்னஞ் சிறிய என்றும், பெரிய பெரிய என்பது பென்னம் பெரிய என்றும், கரிய கரிய என்பது கன்னங் கரிய என்றும் புணர்ந்து வழங்கும் என்பது இலக்கணம்.

குழந்தையின் கைவிரல்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்து, அவ்விரல்களுக்குப் பெயர் சொல்லி, கிச்சுக் கிச்சு மூட்டி குழந்தையைச் சிரிக்க வைக்கும் ஒரு விளையாட்டு வன்னிப் பிரதேசத்தில் உண்டு. அதற்குரிய பாடல் இது.

சின்னாஞ் சின்னி விரல்
சீத்திரப்பூ மால விரல்
வாழ நெடுங் குருத்து
வந்தாரக் கை காட்டி
கிது ஒரு பண்டிக் குட்டியாம்.
கிது ஒரு வட்டக் குளமாம்.
கிஞ்ச

நண்டும் நரீபும் வந்து
தண்ணீ குடிக்கிறதாம்
நண்டுந்து போக
நரீ பாத்துப் போக

எனப் பாடலைச் சொல்லி விரல்களால் கையின் அக்கிள்வரை ஊர்ந்து சென்று கிச்சுக் கிச்சு மூட்டுவது ஒரு விளையாட்டு.

சின்னஞ் சிறிய விரல் என்பதற்குப் பதிலாகச் சின்னாஞ் சின்னி விரல் என்ற சொல்லாக்கம் நாட்டார் இலக்கியத்தில் முக்கியமானது. போற்றத்தக்கது.

விரல்களின் அளவுக் கேற்பவும் சிறப்புக் கேற்பவும், அவற்றுக்குப் பெயர் கொடுத்து உள்ளங் கையை வட்டக்குளமாக்கி..... என்ன அற்புதம்.

குழந்தைகளின் மொழிப் பயிற்சி முதலில் பேச்சு மொழியிலிருந்து தான் ஆரம்பமாக வேண்டும்.

பால் என்பதைப் “பாப்பா” என்றும் “சோறு” என்பதை “சோச்சி” என்றும் பிள்ளையின் மொழிக்கு இறங்கி வந்து தான் செம் மொழிக்குச் செல்ல வேண்டும்.

நாட்டார் பாடல், பேச்சு மொழியில் ஓசைக்கேற்ப அமைவது என்பதால் பேச்சு மொழியிலேயே எழுதியுள்ளேன். **உச்சரிப்புப் பயிற்சி**

தமிழ் மொழியின் சிறப்பெழுத்தாகச் சொல்லப்படும் “உ” கரத்தைச் சரியாக உச்சரிக்கப் பலரால் முடியவில்லை.

தொல்காப்பியம் என்னும் எமது பழைய இலக்கண நூலில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் எப்படிப் பிறக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

எழுத்ததி காரத்தின் பிறப்பியலில் எழுத்துக்கள் பிறத்தல் என்ற பகுதியில் எழுத்துக்குரிய ஒலி எப்படிப் பிறக்கின்றது என்று தொல்காப்பியர் விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

**உந்தி முதலா முந்நுவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் முக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே றியல
திறம்படத் தெரியும் காட்சி யான**

(தொல் - 83)

வயிற்றின் அடியில் தோன்றுகின்ற காற்று, தலையிலும், கழுத்திலும், நெஞ்சிலும் நிலைபெற்று, பல்லும், இதழும், நாவும், முக்கும், மேல்வாயும், என எட்டு இடங்களில் ஓர் உறுப்போடு ஓர் உறுப்பு தம்மிற்பொருந்தி அமைதலால் அவ்வெழுத்துக்களின் பிறப்பானது வேறு வேறாகப் புலப்படுகிறது எனச் சுருக்கமாக மேற்குறித்த பாடலின் பொருளைச் சொல்லலாம்.

நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூல் ஒலியின் பிறப்புப் பற்றிக் கூறும் போது இன்னும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது.

நிறையுயிர் முயற்சியீ னுள்வளி சூரப்ப
எழுமணுத் திரளுரங் கண்ட முச்சீ
முக்குற் றீதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.

(நன் - 19)

அடிவயிற்றிலிருந்து எழுகின்ற காற்றானது, நெஞ்சிலும், கழுத்திலும், தலையிலும், மூக்கிலும் பொருந்தி, உதடு, நாக்கு, பல்லு, மேல்வாய் ஆகியவற்றின் முயற்சியால் வேறு வேறு ஓசைகளாய்த் தோன்றும் என்று பொதுவாகச் சுருக்கமாக இதன் பொருளைச் சொல்லலாம்.

இந்த அடிப்படையில் ஒவ்வொரு எழுத்தொலியும் எப்படிப் பிறக்கின்றது என்பதற்கு இலக்கண நூல்கள் விதிமுறைகளைச் சொல்லியிருக்கின்றன.

ர, ழ, என்ற ஒலிகள் பிறக்கும் விதம் பற்றித் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு சொல்கிறார்

நுனிநா அணரீ அண்ணம் வருட

ரகார ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

(- நன் 95 -)

நுனி நா மேல் நோக்கிச் சென்று மேல்வாயைத் தடவ ரகார, ழகாரமாகிய இரண்டும் எழுத்தொலிகளும் பிறக்கும் என்பது இதன் பொருள்

இப்படியெல்லாம் இலக்கணம் சொல்லிச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு உச்சரிப்பைப் பழக்க முடியாது. பயிற்சி மூலம் தான் பழக்க முடியும்.

தமிழ் உச்சரிப்பை நாட்டார் பாடல்கள் மூலம் எப்படிப் பயிற்றுவித்தார்கள் என்று பாருங்கள்

1. கடற் கரையில் உரல் உருளுது
கண்ட கரடிக்கும் தன் பீடரீ கறுப்பு.
2. ஒடுற நரீயில் ஒரு நரீ கழ நரீ
கழநரீ முதுகில் ஒருபிடி நரமயீர்
3. கிணறும் நிற கிணறு
கெளறும் நெளீ கெளறு

முதற் பாடலில் “ற” கரம், “ர” கரம் “ல” கரம், “ள” கரம், “ட” கரம் என்பவை வந்துள்ளன. இரண்டாவது பாடலில் மேலதிகமாக “ந” கரம், “ழ” கரம் என்பவை வந்துள்ளன. மூன்றாவது பாடலில் “ண” கரம் மேலதிகமாக வந்துள்ளது.

கீழவன் உழுத புழுதி வயலில்

கிண்டி யெடுத்த பன யோல

கீழே மூல மேலே மூல

கீழும் மேலும் பதினா லோல

மேற் குறித்த பாடலில் ழகரம், லகரம் ணகரம், னகரம் என்பவை வந்துள்ளன.

தமிழ் மொழி உச்சரிப்பில் ன, ண, ந, ல, ள, ழ, ர, ற ஆகிய எட்டு எழுத்துக்களின் உச்சரிப்புகள் தான் பலருக்கு மயக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டில் சில இடங்களில் ய, ழ, ஒரே மாதிரியாக உச்சரிக்கப்படுவதுண்டு. இங்கு மிகக் குறைவு.

எங்கள் கிராமத்துச் சிறுவர் உச்சரிப்புப் பயிற்சியை விளையாட்டாகவே கற்றனர்.

எங்கட தச்சன் சொத்தித் தச்சன்

சத்தகம் குத்திச் செத்துப் போனான்

என்று வேகமாகச் சொன்னால் சொற்கள் தொடர்ச்சியாக வர மறுக்கும், சிக்கும், இது விளையாட்டாகவும் இருக்கும். கல்வியாகவும் இருக்கும்.

தசரதன், திருதராட்டிரன் முதலான பெயர்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தால் பிள்ளைகள் தடங்கித் தடங்கி உச்சரிப்பார்கள். இது விளையாட்டாகவும் இருக்கும்.

நோயாளிக்குப் பாலே பிடித்த உணவாக இருக்க, மருத்துவன் பாலையே மருந்தாகக் கொடுத்தால் எப்படி இருக்கும்.

அப்படித்தான் சிறுவர்களுக்கு விளையாட்டு முறைக் கல்வியும் இருந்தது.

நாட்டார் பாடல்கள் இதற்குப் பெருந்துணையாக இருந்தன.

ஒழுக்கக் கல்வி

மனிதர்கள் யாவரும் உழைத்து உண்ண வேண்டும். சுறுசுறுப்பாக இயங்க வேண்டும். சோம்பேறியாக இருந்து மற்றவர்களின் உழைப்பில் உண்டு வாழக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்தும் வண்ணிப் பிரதேச நாட்டார் பாடலொன்றை அடுத்துப் பார்ப்போம்.

கேள்வி பதிலாக அமைந்த அப்பாடலை அப்படியே கீழே தருகிறேன். ஒரு உழைப்பாளியான விவசாயி கரிக்குருவியைப் பார்த்துக் கேட்பதாக அமைந்தது அப் பாடல்

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே கரிக் குருவியாரே

வாருமன் காடு வெட்ட.

கரிக்குருவி : ம்.....கும்... நான் மாட்டன்.

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே! கரிக் குருவியாரே!

வாருமன் கட்ட புடுங்க.

கரிக்குருவி : ம்.....கும்... நான் மாட்டன்.

எனக்கு தலவலியும் காச்சலும்

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே! கரிக் குருவியாரே!

வாருமன் நெல்லுக் கொத்த.

கரிக்குருவி : ம்.....கும்... நான் மாட்டன்.

எனக்கு வயித்து வலியும் காச்சலும்.

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே! கரிக் குருவியாரே!

வாருமன் காவல் காக்க.

கரிக்குருவி : ம்.....கும்... நான் மாட்டன்.

எனக்கு கண்வலியும் காய்ச்சலும்.

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே! கரிக் குருவியாரே!

வாருமன் அரிவு வெட்ட.

கரிக்குருவி : ம்.....கும்... நான் மாட்டன்.

எனக்கு நெஞ்சு வலியும் காய்ச்சலும்.

விவசாயி : கரிக் குருவியாரே! கரிக் குருவியாரே!

வாருமன் கஞ்சீ குடிக்க.

கரிக்குருவி : இந்தா முதலாளா வந்திற்றன்.

இப்பாடலின் பொருட் சிறப்பை நான் விளக்க வேண்டிய தேவை இல்லை என நினைக்கிறேன். இது தான் இன்றைய யதார்த்தம் என்பது யாவரும் அறிந்தது.

இருப்பினும் விவசாயி அல்லது உழைப்பாளி சோம்பேறிக்கும் உணவு வழங்கிக் கொண்டு தான் இருக்கிறான்.

சிறுவர்களுக்கு உள்ளத்தில் பதியக் கூடிய இந்த நல்ல கருத்தை வன்னி நாட்டார் பாடலிலே கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இதே போன்ற கருத்துடைய பாடலொன்று தமிழ் நாட்டில் உண்டு. அப்பாடலையும் பார்ப்போம்.

இப்பாடல் சோம்பேறியை கோமாளியாக அழைத்து அமைந்த பாடல்.

வன்னி நாட்டார் பாடல், கரிக்குருவியை சோம்பேறியாக உருவகித்து அமைந்த பாடல்.

கரிக்குருவிக்கும் சோம்பேறிக்கும் என்ன ஒற்றுமை என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. இப்பொழுது தமிழகத்துப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

விவசாயி :- கீர் வெதக்கணும் கீர் வெதக்கணும்

வாடா கோமாளி! அட வாடா கோமாளி!

கோமாளி :- கீர் வெதச்சா கோழி பொறுக்கீரும்

போடா நான் மாட்டன். அட போடா நான் மாட்டன்.

விவசாயி :- கோழி பொறுக்கினா வேலி அடைக்கலாம்

வாடா கோமாளி! அட வாடா கோமாளி!

கோமாளி :- வேலி அடைச்சா மேனி வலீக்கும்

போடா நான் மாட்டன். அட போடா நான் மாட்டன்.

விவசாயி :- மேனி வலீச்சா வென்னில குளிக்கலாம்

வாடா கோமாளி! அட வாடா கோமாளி!

கோமாளி :- வென்னில குளிச்சா வயிறு பசீக்கும்

போடா நான் மாட்டன். அட போடா நான் மாட்டன்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

விவசாயி :- வயிறு பசீர்ச்சா சோறு திங்கலாம்

வாடா கோமாளி! அட வாடா கோமாளி!

கோமாளி :- சோறு திண்டா வீக்கலெடுக்கும்

**போடா நான் மாட்டன். அட போடா நான்
மாட்டன்.**

விவசாயி :- வீக்கலெடுத்தா தலேல தட்டுறன்

வாடா கோமாளி! அட வாடா கோமாளி!

கோமாளி :- தலேல தட்டினா செத்துப் போடுவன்

**போடா நான் மாட்டன். அட போடா நான்
மாட்டன்.**

வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடலும், தமிழ் நாட்டு நாட்டார் பாடலும் பெருமளவுக்கு கருத்து அடிப்படையிலும், அமைப்பு, கற்பனை என்ற விதங்களிலும் ஒத்துப் போயிருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஆத்திக்குடி, கொன்றை வேந்தன், முதுரை, நல்வழி முதலான ஓளவையாரின் பாடல்கள் படிக்காத கிராமத்துச் சிறுவர்களுக்கு நாட்டார் பாடல்கள் தான் நல்வழி காட்டின.

வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடல்களிலிருந்து அறக்க கருத்துக்களையும் எடுக்கலாம். ஆன்மீகக் கருத்துக்களையும் எடுக்கலாம்.

நல்ல கதைகளையும், கற்பனைகளையும் மட்டுமல்ல, கல்விச் சிந்தனைகளையும் காணலாம்.

பாடத்தையும், பள்ளிக் கூடத்தையும் அறியாத கிராமத்துப் பாமர மக்கள், ஒழுக்க சீலர்களாக வாழ்ந்ததற்கு நாட்டார் பாடல்கள் பெரும் பங்காற்றியிருக்கின்றன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

இச் சிறு கட்டுரை இதனை முழுமையாக ஆராய்ந்து எழுதப் போதுமானதல்ல. இது அடிப்படையே.

இன்னும் விரிவாக ஆராய்ந்தால் வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடல்களிலுள்ள கல்விச் சிந்தனையையும், செயற்பாட்டையும் முழுமையாகக் கண்டு கொள்ளலாம்.

10. கிராமிய விளையாட்டில்

அடையாள அணிவகுப்பு.

கிராமியப் பாடல்களும், கிராமிய விளையாட்டுக்களும் தான் எமது தேசியச் சொத்துக்கள்

எமது பாரம்பரியங்களையும், பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் சரியாக அறிந்து கொள்ள இவையே முக்கிய சான்றுகள்.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கண்டியிலே அசோகா வித்தியாலயம் என்னும் பாடசாலையிலே பேசும் போது அங்குள்ள மாணவர்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டாராம்.

“உங்களது தேசிய விளையாட்டுக்கள் யாவை” என்பது தான் அந்தக் கேள்வி

மாணவர்கள் “கிரிக்கட்”, “புட்போல்” என்றெல்லாம் பதில் சொல்ல “அவை ஆங்கிலேயர்களின் விளையாட்டுக்கள். உங்கள் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் யாவை” என்று கேட்க சபை மௌனித்ததாம்.

“உங்கள் பெற்றோர். அவர்களின் பெற்றோர், மூதாதையர்கள் ஒரு விளையாட்டும் விளையாடவில்லையா” என்று மீண்டும் கேட்க மாணவர்கள் யோசித்து ஒவ்வொன்றாகச் சொன்னார்களாம்.

கிராமியப் பாடல்களைப் பலர் தொகுத்து நூல்களாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆய்வு செய்திருக்கிறார்கள்.

கிராமிய விளையாட்டுக்கள் பற்றி ஆய்வு செய்தோர் குறைவு என்றே சொல்லலாம்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் விளையாடப்பட்ட கிராமிய விளையாட்டுக்கள் பற்றிய எனது கவிதை ஒன்று.

கிட்டி அடியும், களித்தட்டு மறிப்புவும்

எட்டி அடி வைத்தாடும் எட்டுக்கோடு என்பதுவும்

பீள்ளையார் பந்தும், பிரியமுடன் சேர்ந்தொன்றாய்

பாக்கடிக்கும் விளையாட்டும்

வார்ப் பாய்ச்சல், குழை எடுத்தல்,
வட்டத்துள் கெந்தியடி
தாரீழுத்தல், கண்கட்டி,
தம் கையில் மோதிரம்,

யாரடி அம்மா தாயாரே,

தாயம், பாண்டியொடு

ஓயாத விளையாட்டு

உண்டெங்கள் வன்னியிலே.

நீர் விளையாட்டும் எமது குளப்பண்பாட்டில்
முக்கியமானதே. அது சம்பந்தமான எனது கவிதை ஒன்று.

குளக்கரையில் நிற்குமொரு

கொழுத்த மரக்கிளையில்

ஏறிக் கிளைதாவி

எழும்பிக் குதித்து நன்றாய்

நீரில் விளையாடி

நீச்சலிலே உடல்வேர்த்துப்

பாய்ச்சலாய் வந்து

பகற்சோறு உண்டது தான்

எங்கள் கிராமத்து

எழிலான வாழ்வாகும்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் விளையாடப் பட்ட கிராமிய
விளையாட்டொன்றை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது
ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இவ் விளையாட்டு வேறு மாவட்டங்களில் இருந்ததா
என்பது பற்றி அறிய முடியவில்லை.

கிராமியப் பாடலோடு பொருந்திய இந்தக் கிராமிய
விளையாட்டு, வெறும் விளையாட்டாக இல்லாமல்
நடைமுறைக்கு வந்ததை நினைத்து வியந்தே இக் கட்டுரையை
எழுதுகிறேன்.

கிராமத்துச் சிறுவர்கள் வீட்டுக்குள்ளோ, “மால்”
எனப்படும் வீட்டின் முன் உள்ள கொட்டிலுக்குள்ளோ, அல்லது

திண்ணை எனப்படும், வீட்டின் முன்னுள்ள குந்திலோ இருந்து சில விளையாட்டுக்களை விளையாடுவது வழக்கம்.

பாண்டி, தாயம், கொக்கான் வெட்டுதல், கிள்ளாப் பிறாண்டு....., முதலான பல விளையாட்டுக்களை இவ் வகையில் குறிப்பிடலாம்.

பொதுவாக மழைக்காலங்களில், அல்லது கடும் வெய்யில் நேரத்தில் சிறுவர்கள் இருந்து விளையாடுகின்ற பல விளையாட்டுக்களில் இவை சில.

யாரடி அம்மா தாயாரே!

இவற்றில் ஒரு விளையாட்டு “யாரடி அம்மா தாயாரே” என்று சொல்லப்படுகின்ற விளையாட்டு.

ஒளவையார் ஆத்திசூடி என்று முதற் பாடலை ஆரம்பித்ததால் அந்நூல் “ஆத்தி சூடி” ஆகியது போல, ஒளவையார் “கொன்றை வேந்தன்” என்று முதற் பாடலை ஆரம்பித்ததால் அந்நூல் “கொன்றை வேந்தன்” ஆகியது போல, ஒளவையார் “வாக்குண்டாம்” என்று முதற் பாடலை ஆரம்பித்ததால் “முதுரை” என்ற நூல் வாக்குண்டாம் என்று ஆகியது போல, அதிவீரராம பாண்டியன் “வெற்றிவேற்கை” என்று ஆரம்பித்ததால் நறுந்தொகை என்ற அந்நூல் “வெற்றிவேற்கை” என்று ஆகியது போல “யாரடி அம்மா தாயாரே” என்று ஆரம்பித்ததால் இவ் விளையாட்டு “யாரடி அம்மா தாயாரே” என்று பெயர் பெற்றது.

இவ் விளையாட்டில் ஐந்து (5) பேர் மட்டுமே பங்கு கொள்வர். ஐந்து ஒரே அளவான தாள்களில் இராசா மந்திரி, கள்வன், அம்மா, சேவகன் எனத் தனித் தனி எழுதப்படும் அவை தனித் தனியாக சுருட்டி எடுக்கப்படும்.

ஐந்து பேரும் பால் வேறுபாடின்றி வட்டமாக அமர்ந்திருப்பார்கள். விளையாடுபவர்களில் ஒருவர் அல்லது பார்வையாளர்களில் ஒருவர் குலுக்கிப் போடுவார்.

எந்த வித்தியாசமும் தெரியாத அந்த ஐந்து சுருள்களிலும் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொருவர் எடுப்பர்.

வண்ணிப்பிரதீச வயற்பண்பாட

எடுத்து இரகசியமாக மறைத்துக் கொண்டு பிரித்துப் பார்ப்பர்.

“இராசா” என்ற துண்டை (தானை) வைத்திருப்பவர் இராஜசபையைக் கம்பீரமாக ஆரம்பிப்பார்.

அவர் அரசனைப் போன்ற அதிகாரத் தொனியோடு, ராஜ கம்பீரத்தோடு “யாரடி அம்மா தாயாரே” என்று சபையைப் பார்த்துக் கேட்பார்.

“அம்மா” என்ற துண்டை வைத்திருப்பவர் மிகப் பக்குவமாக, குடிமகனுக்குரிய பணிவோடு “நான் தான் ஐயா இராசாவே” என்பார்.

உடனே இராசா மீண்டும் அதிகாரத் தொனியில் “உன் வீட்டில் நடந்த கூக்குரல் என்ன” என்று கேட்பார்.

அம்மா “கள்ளன் வந்தது களவெடுத்தான்” என்பார். உடனே இராசா “அக்கள்வனை கிச்சபையில் காண்பீ” என்பார்.

இராசா, அம்மா, தவிர இன்னும் மூன்று பேர் சபையில் இருப்பார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மந்திரீ என்ற துண்டை வைத்திருப்பார். அவர் மந்திரி. அதேபோல் ஏனையோர். “கள்வன்”, “சேவகன்”

இந்த மூன்று பேரில் எவர் கள்வன் என்பதை அம்மா சரியாகக் கண்டு பிடித்துக் காட்டவேண்டும். இது தான் விளையாட்டு.

“கள்வன்” தன்னைக் கள்வன் என்று அம்மா கண்டு பிடிக்க முடியாதபடி தனது முகபாவத்தால் நடிக்க வேண்டும்.

அம்மா அந்த மூவரையும் மாறி மாறி உற்றுப் பார்த்து கள்வனைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

கள்வனைச் சரியாகக் காட்டி விட்டால் மந்திரீ, சேவகன் ஆகியோர் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வர்.

இராசா மந்திரியை நோக்கி “கிக்கள்வனுக்கு என்ன தண்டனை வழங்கலாம்” என்று கேட்பார்.

மந்திரி தண்டனையை குறியீட்டு முறையில் தெரிவிப்பார்.

கடுங்கோப்பி, சுடுதண்ணி, பச்சைத்தண்ணி என்ற வகையில் அவர் தெரிவிப்பார்.

“மூன்று கடுங் கோப்பியும் ஒரு பச்சைத் தண்ணியும்” என்று சொன்னால் சேவகன் இலை குழைகள் பொருந்திய ஒரு சிறு தடியினால், மூன்று முறை பலமாகவும், ஒரு முறை மெதுவாகவும் அடிப்பார்.

தண்டனை பெரிதாக இருக்காது. ஏனெனில் அடுத்த ஆட்டத்தில் மந்திரியோ, சேவகனோ கள்வனாகலாம். பழி தீர்க்கப்படலாம்.

அம்மா கள்வனைச் சரியாக இனங்காட்டாமல், மந்திரியை, அல்லது சேவகனைக் கள்வன் என்று சுட்டிக் காட்டிவிட்டால் அம்மாவுக்குத் தண்டனை வழங்கப்படும்.

உதாரணமாக மந்திரியைக் கள்வன் என்று அடையாளம் காட்டி விட்டால், இராசா மந்திரியைப் பார்த்து “மந்திரியைக் கள்வன் என்று குற்றஞ் சாட்டியதற்காக அம்மாவுக்கு என்ன தண்டனை வழங்கலாம்” என்று கேட்பார். மந்திரி சொல்லும் தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்.

மீண்டும் விளையாட்டு ஆரம்பிக்கப்படும். மந்திரியோ, சேவகனோ குற்றஞ் செய்ய மாட்டார்கள். கள வெடுக்க மாட்டார்கள் என்பது அக்கால நம்பிக்கை.

இராசா, மந்திரி என விளையாட்டு விளையாடப் பட்டாலும், ஜனநாயக முறையிலான இன்றைய தேர்தல், ஆட்சி மாற்றம், குடியாட்சி, போல இராசா, மந்திரி அடுத்த ஆட்டத்தில் மாறிவிடுவர்.

அம்மா, இராசா வாகலாம். சேவகன் மந்திரியாகலாம். யாரும் யாருமாக ஆகலாம். இங்கு அம்மாவை குடிமக்களின் குறியீடாகக் கொள்ளலாம். இராசா தொடர்ந்து இராசாவாக வரமுடியாது.

குற்றவாளியைப் பிடித்து, வேறு நபர்களோடு அடையாள அணிவகுப்பில் நிறுத்தி, பாதிக்கப் பட்டவரைக் கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கும் இன்றைய நடைமுறையை ஒத்ததாக இல்லையா இந்த விளையாட்டு.

வன்னிப்பறதேச வயற்பண்பாடு

குற்றவாளியைப் பிடித்து மறைத்து வைத்து விட்டு, வேறொருவரைச் சேர்த்து அடையாள அணிவகுப்பை நடாத்தும் கேவலமும் நாடுகள் பலவற்றில் உண்டு.

குற்றவாளியைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டால் அம்மாவுக்குத் தண்டனை வழங்கும் நடைமுறையும் பல நாடுகளில் உண்டு.

நடிப்போடு பொருந்திய இக் கிராமிய விளையாட்டை நடைமுறை அரசியல் விளையாட்டோடு ஒப்பிட்டு ஆராய முனைந்தால் பல பக்கங்கள் நீளும்.

எனவே விளையாட்டின் சிறப்பை நீங்களே உங்கள் அனுபவங்களினூடாக, அறிவின் ஊடாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

பம்பரம்

ஆனையுண்ட விளாங்களியை
ஆசையுடன் பொறுக்கி
அங்கிருக்குந் துவாரத்தில்
அழகாய்த்தடி திறக்கி.
சேனைகளாய்ச் சீறுவெரல்லாள்
சேர்ந்தொன்றாய்க் குழும்.
சீங்கார மாயதனைச்
சீறுகையாற் சுழற்றி.
பம்பரங்கள் சுற்றிவிளை
யாடுவதைப் பார்த்தால்
பகலிரவு தோன்றாது
பசீகூக்கம் வாராது
அம்புவியோர் வாழ்க்கையினை
அழகாக இந்தப்
பம்பரத்தைப் போலென்றார்
படித்தவர்கள் உண்மை.

-அிகளங்கள்-

11. பணிபி பளிளும் குருவிப பளிளும்

நாட்டார் பாடல் :-

வடமாகாணத்தில் வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி ஆகிய நான்கு மாவட்டங்கள் அடங்கிய பிரதேசமே இன்று வன்னிப் பிரதேசம் எனக் கருதப்படுகிறது.

“இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் சமூக பண்பாட்டுப் பிரதேசங்களாக வகுக்கும் பணியில் முதன் முதலில் ஈடுபட்ட ப்றைஸ் றயான் என்னும் சமூகவியலாளர், இயைபுடைய சமூகக் குழுமங்கள் என்ற அடிப்படையில் பிரித்த பொழுது, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தை ஒரு பிரதேசமாகவும், முஸ்லீம்களும், தமிழரும் இணைந்து வாழும் கிழக்குப் பகுதியை ஒரு பிரதேசமாகவும், வட பகுதியுடன் சார்ந்த வன்னிப் பகுதியை ஒரு பிரதேசமாகவும் பிரித்துக் கொண்டார். மற்றைய பிரதேசங்கள் சிங்கள மக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழ்ந்த இடங்களுள் வந்தன. அத்தகைய பிரதேசங்கள் ஐந்து உள்ளன.....”

என்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் “வன்னிவள நாட்டுப் பாடல்கள்” என்ற நூலின் சிறப்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நாடு” என்ற சொல் நகரின் வெளியே உள்ள பகுதிகளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகும். நாட்டில் வாழ்பவர்கள் நாட்டார் எனப்பட்டனர்.

எனவே, வசதிகள் பொருந்திய நகருக்கு வெளியே, கிராமங்களில் வசிக்கும் மக்களே நாட்டார் என அழைக்கப்பட்டனர்.

அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுகலாறுகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், பாடல்கள் முதலானவைகள் எல்லாம் நாட்டார் வழக்காற்றியலுள் அடங்குகின்றன.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

“வாய்மொழிப் பாடல்களே, பெரும்பாலும் முதலில் பலரது கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றன. நாட்டார் பண்பாட்டியல் வரலாற்றை நோக்குமிடத்து இப்போது வளர்ச்சிப் போக்கு தெளிவாகும் கலை இலக்கியங்களில் அக்கறை கொண்டோர் நாட்டார் பாடல்களையும், இசையையும் சேகரித்தலே நாட்டார் பண்பாட்டியற் பரிணாமத்தில் முதற்படி எனலாம்”

என்று பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் நாட்டார் பாடல்கள் பற்றி “வன்னி வள நாட்டுப் பாடல்கள்” நூலின் வாழ்த்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்த வகையில் வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடல்களும், வன்னிப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கையோடும், பண்பாட்டோடும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன.

பள்ளுப் பிரபந்தம்

தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களில் பள்ளுப் பிரபந்தமும் ஒருவகை.

பரணி, உலா, கோவை, அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ் என்ற பிரபந்த வகைகளில் பள்ளு என்பது பிந்திய ஒரு பிரபந்த வகையாகும்.

பிரபந்தம் என்றால் நன்றாகக் கட்டப்பட்டது. அல்லது ஒரு ஒழுங்கு முறையில் அமைக்கப்பட்டது என்பது பொருள்.

பள்ளுப் பிரபந்தம் எந்த வகையில் அமைய வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணம் உண்டு.

முக்கூடற் பள்ளு, கதிரமலைப்பள்ளு, பறாளாய் விநாயகர் பள்ளு முதலான சிறந்த பள்ளுப் பிரபந்தங்கள் பலரையும் கவர்ந்துள்ளன.

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கண்டாவளைக் கவிராயர் பாடிய கரைச்சிப் பள்ளு மிகச் சிறந்த ஒரு பள்ளுப் பிரபந்தம் ஆகும்.

இந்த நூற்றாண்டில் இதற்கு இணையாக வேறெந்தப் பிரபந்தத்தையும் சொல்ல முடியாது.

பண்டிப் பள்ளு

வன்னிப் பிரதேசத்தின் நாட்டார் பாடல்களில் ஒன்றான பண்டிப் பள்ளு, பள்ளுப் பிரபந்த அமைப்பைக் கொண்டதல்ல.

பெயரளவிலே பண்டிப் பள்ளு என்று அழைக்கப்படுகின்றதே தவிர, பள்ளுப் பிரபந்தத்திற்கும் இதற்கும் எள்ளளவும் சம்பந்தமில்லை.

பள்ளுப் பிரபந்தம் நெல் விவசாயத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது என்பதால், பன்றிகள் நெல்வயலில் வந்து மேய்கின்ற சம்பவத்தைப் பாடிய பெயர் தெரியாப் புலவர் பண்டிப் பள்ளு என்று பாடியிருக்கலாம்.

அல்லது இந்தப் பெயர் வேறு யாராலும் இடப்பட்டும் இருக்கலாம்.

புலவர் என்று நான் குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் இப்பாடல்களின் சிறப்பே ஆகும்.

“பன்றி” என்ற சொல் வன்னியில் “பண்டி” என்றே இன்றும் வழங்கி வருகின்றது.

இந்தியத் தமிழகத்தின் சில பகுதிகளில் “பன்னி” என வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டிப் பள்ளுப் பாடலில், பன்றிகள் மூலமாக விவசாயிகளின் தொழில் முறை, பகிர்ந்துண்ணும் பண்பாடு என்பவை அருமையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

விளைந்திருக்கின்ற நெல் வயலுக்குள் நெல்லைத் தின்ன நுழையும் பன்றிகள் பாடுவதாக வரும் பாடலை முதலில் பார்ப்போம்.

தரு :- தெந்தென்னா தெனதென்னா

தென தென்னான தெனதெனா

வனத்தை யறுத்து நெருப்பைக் கொளுத்தி

மரத்தின் தடிகள் பொறுக்கியே

வளைத்து வேலி நிரைத்துக் கறுத்த

வளர்நெல் வீதைகள் சூவியே

புனத்தில் அடரும் கரிகண் டுடனே
புள்ளி மான் பல சாதிக்கும்
பிரித்துக் கொடுத்துத் தனக்கு மிஞ்சிய
பொருள் கொண்டேகு மனிதரே.

இனத்திற் பெரிய சாதி நாங்கள்
பிளைக்க வழியில் லாமலே
எவர்க்கும் பெருமை கொடுக்கும் செந்நெல்
விளைவு தறைக்குள் ஏகீனாம்.

காடுவெட்டி எரித்து, எரிந்த குறைத் தடிகளைப்
பொறுக்கிக் காட்டுவேலியாகக் காணியை வளைத்து அடைத்து,
நெல் விதைத்துக் கொத்திப், புதுக்காட்டில் விவசாயம் செய்யும்
முறையை முதற் பாட்டில் பன்றி சொல்கிறது.

இரண்டாவது பாடலில் விவசாயிகளின் விருந்தோம்பும்
பண்பு அல்லது கொடைச் சிறப்பு பேசப்படுகிறது.

“காட்டிலே வாழுகின்ற யானை, யானைக்குட்டி,
புள்ளிமாண்கள் எனப் பல வகை மிருகங்களுக்கும் தமது
உழைப்பின் பயன்பாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்து, மிஞ்சியதை
மட்டும் தமக்கெனக் கொண்டு செல்கின்ற மனிதர்” என வண்ணி
விவசாயிகளைப் புகழ்கின்றது பன்றி.

மூன்றாவது பாடலில் “நாம் இனத்திலே பெரிய
சாதியாக இருந்தாலும் பிளைக்க வேறு வழியில்லாமல்
யாவருக்கும் பெருமை கொடுக்கும் செந்நெல் விளை
நிலத்திற்குள் வந்துள்ளோம்.” எனக் குற்ற உணர்வோடு
சொல்லுகிறது பன்றி.

உழைத்துப் பிளைக்கக் கூடிய பெரிய மனிதராக
இருந்து கொண்டும் சிலர் உழைக்காமல், உழைப்பாளியின்
உழைப்பை உறிஞ்சுகின்ற சமூக நிலைமையைப் பன்றியின்
மூலமாகச் சொல்கிறார் புலவர்.

உழைப்பு யாவருக்கும் பெருமை கொடுப்பது என்பதை
“எவர்க்கும் பெருமை கொடுக்கும் செந்நெல் விளைவு தறை”
எனக் கூறுகிறார் புலவர். வயல் நிலத்தை தறை என்று
கூறுதல் முற்கால வழக்கு.

விவசாயியைப் புகழ்ந்து கூறி பன்றி வயலுக்குள் நுழைகின்றது.

பன்றி தனது மனைவியிடம் தமது குட்டிகளை அழைக்கும்படி கூறுகிறது.

கன்னல் தளையும் செந்நெல் வீளையும்

கால மென்றறி வாயெடி

காட்டுப் பிழைப்பைப் போட்டு மானிடர்

நாட்டில் சென்றிட லாமடி

“இது கரும்பும் நெல்லும் விளைகின்ற காலம் என்று அறிந்து கொள். இந்தக் காட்டுப் பிழைப்பை விட்டுவிட்டு மனிதர் வாழுகின்ற நாட்டிற்குச் சென்றிடலாம்.” என்று கூறுகின்றது பன்றி.

மண்ணில் நமது கண்ணுக் கீனிய

மக்களைத் தூரந் தழையடி

வல்ல வயலில் செல்லப் பயிரில்

நெல்ல ருந்திட லாமடி.

தமது கண்ணுக்கினிய குட்டிகளை விரைவாக அழைக்கும்படியும், நெல்நிறைந்து செல்லமாக செழிப்பாக வளர்ந்திருக்கின்ற வயலில் உள்ள நெற் பயிரில் நெல் சாப்பிடலாம் எனவும் பன்றி கூறுகிறது.

“செல்லப் பயிரில்” என்ற சொற் பிரயோகம் மிகவும் அற்புதமானது.

தனது மனைவியைப் புகழ்ந்து, தன் அன்பை வெளிப்படுத்தி பன்றி சொல்வதாக அமைந்த பின்வரும் பாடல் அருமையான பாடலாக இருக்கிறது.

தனது குட்டிகளை தமது “கண்ணுக்கினிய மக்கள்” எனக் கூறிய பன்றி, தனது மனைவியை வர்ணித்து அன்பு மொழி பேசுகின்ற பாடல் இது.

பன்னு மடியும் நுனியும் தறித்த

பனந் துண்டம்போ லழகியார்

பாவை எனது ஆசைக் கிசைந்த

பருத்த உரல்போ லிடையினாள்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

“அடியும் நுனியும் தறிக்கப்பட்ட பனந்துண்டு போல அழகியவள்,” என்று தனது மனைவியின் அழகைப் புகழ்ந்து வியந்து, “தனது ஆசைக்குப் பொருத்தமான பருத்த உரல்போன்ற இடையைக் கொண்டவள்” எனக் கூறி மகிழ்கின்றது பன்றி.

சொன்ன படிநம் முடனே நம்மைச்

சூழ்ந்து பண்டிகள் யாவரும்

சுறுக்கு விளையும் தறைக்குள் வந்தோம்

தூரத்த வேண்டாம் மனிதரே.

தாமும் தம்மைச் சூழ்ந்த பன்றிகள் யாவும் விளை நிலத்தினுள் விரைவாக வந்து விட்டதாகவும், தம்மைத் தூரத்த வேண்டாம் என்று மனிதரிடம் வேண்டுவதாகவும் மேல் வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஏற்கனவே விவசாயியின் கொடைச் சிறப்பைப் புகழ்ந்த பன்றி தங்களுக்கும் அவன் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்பது போல தம்மைத் “தூரத்த வேண்டாம்” என்கிறது.

இப்படியெல்லாம் கூறிக் கொண்டு நெல்வயலில் நுழையும் பன்றி தனது குட்டிகளுக்கு அறிவுரை கூறுகிறது.

தரு :- தெந்தெனா தெந்தெனா தெந்தென்னான

தென தெனா தெந்தென்ன தெந்தென்னான

நாடியேயொரு பிள்ளையில் லாமலே

நாள்கள் தோறுந்த வங்கள் புரிந்தே

தேடியேயெங்கள் சீவலங்கப் பிள்ளையார்

சீந்தை கூர்ந்தொரு மைந்தனைத் தந்தார்

காட்டிலோடிவி ளையாடு மாப்போல்

கடத்தினே ரத்தைப் போக்கவும் வேண்டாம்

நாட்டில்மானிடர் செய்திடும் செந்நெல்லை

நானூந் தின்னக் கிடையாகு மக்காள்.

தாயைவிட்டுப் பிரியவும் வேண்டாம்

தனியே தூரத்தே செல்லவும் வேண்டாம்.

வேசைமக்கள் உலாவியே வந்தால்

வெருட்டு வார்ஓடித் தப்பவும் மாட்டார்.

பிள்ளைப் பேற்றின் அருமையையும் தாம் சிவலிங்கப் பிள்ளையாரை வணங்கித் தவமிருந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றதையும் முதற்பாடலில் கூறிய பன்றி, நெல்லின் அருமை பெருமையை இரண்டாம் பாடலில் சொல்கின்றது.

பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை கூறும் போது, தன்பிள்ளைகளுக்குத் துன்பஞ் செய்கின்ற விவசாயிகளை "வேசை மக்கள்" எனக் குறிப்பிடுவது அதன் ஆத்திரத்தின் வெளிப்பாடாக அருமையாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய யதார்த்தமான சொற்பிரயோகங்களே நாட்டார் பாடல்களில் ரசிக்கத் தக்க சிறப்பம்சங்களாகும்.

பாடல் வரிகள் எளிமையானவை என்பதால் விளக்காமல் விட்டு விடுகிறேன்.

இப்படி அறிவுரை கூறிய பன்றி நிறைவாக, நெல் விளையவேண்டும், தேசம் செழிப்பாக வேண்டும், பெண்களின் கற்பு சிறக்க வேண்டும் என்றும் வாழ்த்தும் படி குட்டிகளுக்குச் சொல்கின்றது.

செந்நெல் விளைவாக வென்றும்

தேசம் செழிப் பாக வென்றும்

சேயிளைகற் புய்ய வென்றும்

வாழ்த் துங்கோ மக்காள்.

பண்டிப் பள்ளில் ஒரு சில பாடல்களையே கீதர்ந்தெடுத்து எழுதியுள்ளேன். பதச் சோறாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

தருவிப் பள்ளு

பண்டிப் பள்ளு என்பது வன்னிப் பிரதேசத்தின் மிகவும் நயம்மிக்க நாட்டார் பாடலாகும்.

இதே போல குருவிப் பள்ளும் பல நல்ல நயங்கள் செறிந்த பாடல்களைக் கொண்டது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

குருவிப் பள்ளிலே வரும் ஒரு சிறு விடயத்தை மட்டும் இங்கே பார்ப்போம்.

ஆண்குருவி வயலிலே சென்று நெல்லைத் தின்றுவிட்டு வந்து பெண் குருவி கேட்கக் கூடியதாகப் பாடலிசைக்கின்றது.

பாட்டிலே ஓசை பிசுகுகிறது. சுருதி பேதம் ஏற்படுகின்றது.

குரலில் ஏற்பட்ட மாற்றத்திற்குக் காரணம் கேட்கிறது பெண்குருவி.

பழுத்த நெல்லைப் பழுப்பென்றறியாமல், பச்சை நெல்லென்று கடித்து உண்டதாகவும், அப்போது சொண்டு கெலித்ததாகவும், அதனாலேயே தன்குரல் பிழைத்தது என்றும் சமாதானம் - காரணம், கூறுகிறது ஆண்குருவி.

அதைக் கேட்ட பெண்குருவிக்குக் கோபம் வருகிறது. ஆண்குருவியோடு ஊடல் கொள்கிறது. பெண்குருவி கேட்கிறது

“பச்சை நெல்லுக்கும் பளுப்பு நெல்லுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமற்போன காரணம் என்ன. எந்தப் பெண்குருவியைப் பார்த்துக் கொண்டு நெல்லைத் தின்றாய்” என்று

உடனே, தன் ஒழுக்கத்தின் மேல் சந்தேகம் கொண்ட பெண்குருவிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிச், சத்தியஞ் செய்து. தான் தன் மனைவியாகிய பெண் குருவியிடம் வைத்திருக்கும் அன்பை விளக்குகிறது ஆண்குருவி.

மனிதர்களின் காதல் ஒழுக்கத்தைப் பறவை இனங்களிலே ஏற்றிச் சொல்லும் இப் புலவரின் பாங்கு இரசிக்கத்தக்கது.

வன்னியின் பண்பாட்டைச் சொல்கின்ற அப்பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஆண்குருவி, பெண்குருவி உரையாடலாக அமைந்தது இது.

பெண் :- கூட்டிலில் வந்து ராகங்கள் பாட்டுக்கள்
கிளப்பீ யோசை யெழுப்பிய போது
கேட்டுப் பேட்டுக் குருவி துயரால்
கெட்ட தோசை கிளத்தீடு மென்ன.

- ஆண் :-** பழுத்த நெல்லும் பளுப்பென்ற றியாமல்
பச்சை நெல்லென்று பாராம லுண்டேன்
அந்தச் சொண்டு கெலித்தது நெல்லும்
அதினா லிராக மிசைக்கக் கூடாதே.
- பெண் :-** பழுத்த நெல்லும் பளுப்பென் றறியாமல்
பாவை மார்களைப் பார்த்திருந் தீரோ
- ஆண் :-** பாவை அல்ல என்பைங் கொடியாளே
பறந்து நான்போ யிருக்கும் சமயம்
வீறிட்டானவன் தன்னையே பார்த்து நான்
வீசமாய்க் கொத்தி னேன்மயீ லாளே
பாரிலுன்னைப் புணர்ந்த சடலம்
பரத்தை மாருடன் சேருமோ போடி
சாயும் வெய்யிலும் நேரமு மாகுது
வாரும் செந்நெல் தறைதனில் செல்வோம்.
ஆசையாலே யதட்டி யாயா என்பான்
அதற்கு நீசற்று மஞ்சவும் வேண்டாம்

“காவற்காரன் கலைத்ததனால் விரைவாக நெல்லைக் கொத்தி உண்ணும் போது தான் பளுப்பு நெல்லும் கடிபட்டது” என்று சொல்லி

“உன்னோடு சேர்ந்த இந்த உடல் பரத்தையரையும் நாடுமோ” என மானிட உலகியல் ஒழுக்கப் பண்பாடு பற்றி குருவி மூலம் காட்டுகிறது இப்பாடல்

வன்னியின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை “பண்டிப் பள்ளு”, “குருவிப் பள்ளு” முதலான நாட்டார் பாடல்களில் கண்டு மகிழலாம்.

நன்றி

வன்னி வள நாட்டுப் பாடல்கள்
பதிப்பாசிரியர் மெற்றாஸ் மெயில்
வெளியீடு முல்லை இலக்கிய வட்டம்
1980, சித்திரை

வண்ணிக் கிராமியம்

எருமைக் கடாயுட்டி
கிழுத்தடிக்கும் பலகையின்மேல்
ஏறிநன்று ஓ...கோ...கோ....
எனஒலிக்கும் திசைஒலியும்.

முற்றத்தில் உரல்நறுத்தி
முழுநிலவில் நெல்குற்றுஞ்,
சத்தத்தில் பிறக்கின்ற,
சங்கீதப் பாட்டொலியும்.

பூக்களிலே தேன்குடிக்கப்
புறப்பட்ட வண்டுகளின்,
பாக்களிலே பிறக்கின்ற
பலநூறு சங்கதியும்.

வக்கடைகள் நிரம்பி
வழிந்தோடும் நீரொலியும்
கொக்கினங்கள் கூடிக்
குதூகலிக்கும் பேரொலியும்.

தென்றலிலே மிதந்துவரும்
தெம்மாங்குப் பாட்டொலியும்
கன்றுகட்டிப் பால்கறக்கக்
கலயத்தில் வீழுமொலியும்.

கண்முன்னால் நின்று
கவிபாடு என்றுசொல்லி
எண்ணத்தை நிறைத்துவிட
எழுதிவிட்டேன் இக்கவிகள்.

12. வவுனியா மாவட்டத்தில் கல்வி

வவுனியா மாவட்டம்

இலங்கை என்றும், ஈழம் என்றும் அழைக்கப்பட்டு, தற்போது ஸ்ரீலங்கா என அழைக்கப்படும் எமது நாட்டில், தமிழ் பேசும் மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட மாகாணங்கள் இரண்டு.

வடக்கு மாகாணம் என அழைக்கப்படும் வடமாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் என அழைக்கப்படும் கீழ்மாகாணம் ஆகியவையே இவ் இரண்டு மாகாணங்களாகும்

இவ் இரண்டு மாகாணங்களிலும் மொத்தம் எட்டு மாவட்டங்கள் அல்லது எட்டு அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் உள்ளன.

இவ் வெட்டு அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளில் அல்லது மாவட்டங்களில் வட மாகாணத்தில் ஐந்து மாவட்டங்கள் அல்லது அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் உள்ளன.

வட மாகாணத்தின் ஐந்து மாவட்டங்களில் சனத்தொகை அளவில் பெரிய மாவட்டமாக விளங்குவது யாழ்ப்பாணமாவட்டம்

ஏனைய நான்கு மாவட்டங்களான வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி மாவட்டங்கள் “வன்னி” என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

தேர்தல் மாவட்டமாக, தேர்தல் தொகுதியாகப் பார்க்கும் போது வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு மாவட்டங்கள் “வன்னி” தேர்தல் தொகுதியாகும். கிளி நொச்சி மாவட்டம் யாழ் மாவட்டத்தில் சேர்ந்துள்ளது.

சனத்தொகையில் யாழ் மாவட்டம் பெரிய மாவட்டமாகவும், நிலப்பரப்பில் “வன்னி” பெரிய மாவட்டமாகவும் விளங்குகின்றது.

யாழ் மாவட்டத்தின் கல்விப் பாரம்பரியம் மிகச் சிறப்பானது. ஈழத்தின் ஏனைய மாவட்டங்கள் யாவற்றையும்

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

விட மேம்பட்டது என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்குச் சிறப்பானது.

வடக்கின் ஏனைய மாவட்டங்களில், முல்லைத்தீவு மாவட்டம் ஒரு காலத்தில் - 1990^{ம்} ஆண்டுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் முதன்மை நிலையிலிருந்ததாகக் கூறலாம். அடுத்த கட்டத்தில் வவுனியா மாவட்டம் இருந்தது.

1990^{ம்} ஆண்டுக்குப் பின்னான கடந்த இருபது வருட காலத்தில் வவுனியா மாவட்டம் கல்வியில் பெரு வளர்ச்சி பெற்று வன்னி மாவட்டங்களில் முதல் நிலையை அடைந்துள்ளதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

வவுனியாவின் மக்கள் குடியிருப்புக் கிராமங்கள் யாவும், பெரும்பாலும் குளங்களுக்கு அருகிலேயே அமைந்துள்ளன.

அதனால் பெரும்பாலும் குளங்களின் பெயர்களே ஊர்களுக்கும் அமைந்தன.

வவுனியா மாவட்டத்தின் தலை நகரமாக விளங்குவது வவுனியா நகரம், வவுனியா நகருக்குரிய பழைய பெயர் வவுனியன் விளங்குளம் என்பதாகும்.

இப்போதிருக்கும் குடியிருப்புக்குளம் விளங்குளம் என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

நகரம் **வவுனியா** என்றழைக்கப்படத் தொடங்கிய பின் வவுனியா நகரோடு சேர்ந்த பெரிய குளமான விளங்குளம் **வவுனியாக் குளமாக** அழைக்கப்படத் தொடங்கியிருக்கலாம்.

நகரத்திற்கு மிக நெருக்கமாக இருந்த மக்கள் குடியிருப்பு, வவுனியாக் குளத்தின் கீழுள்ள குடியிருப்பாதலால் அவ்விடத்தை குடியிருப்பு என அழைத்து, வவுனியாக் குளத்தையும் **குடியிருப்புக் குளம்** என்று அழைத்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

கற்சிலை மடுவில் மாவீரன் பண்டார வன்னியனை பிரித்தானியத் தளபதியான வொண்டறிபேக் தோற்கடித்ததை நினைவு கூரும், நடுகல்லில், **HERE ABOUTS CAPTAIN VON DRIBERG DEFEATED PANDARA VAWNIYAN 31ST OCTOBER 1803** என பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“பண்டார வன்னியனைத் தோற்கடித்த கப்டன் வொண்ட்ரிபேக் என்பவன், ஆங்கிலேயக் கூலிப்படையிலிருந்த டச்சுத் தளபதியாவான்” என்கிறார் பிரபல எழுத்தாளர் கலாநிதி முல்லைமணி.

வன்னியன் (VANNIYAN) என்பது வன்னியன் (VAWNIYAN) என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு “வவ்வியன்” அரசாண்ட நினைவாக நகரின் பெயர் வவ்வியா (VAWNIYA) என்றழைக்கப்பட்டு, பின்பு வவுனியா என்ற இப்போதைய பெயரைப் பெற்றிருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. இது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

வன்னி மக்களின் பிரதான தொழில்கள் விவசாயமும் மீன்பிடியுமே. வவுனியா மாவட்டத்தின் பிரதான தொழில் விவசாயம் மட்டுமே.

வவுனியா மாவட்டம் நான்கு பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவுகளைக் கொண்டது.

வவுனியா, வெங்கலச் செட்டிகுளம், வவுனியா வடக்கு (நெடுங்கேணி), ஆகிய தமிழ்ப் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளும், வவுனியா தெற்கும் (சிங்களச் செயலாளர் பிரிவு) என நான்கு பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவுகளைக் கொண்டமைந்ததே வவுனியா மாவட்டம்.

வவுனியா வடக்கு, வவுனியா தெற்கு என இரண்டு கல்வி வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு வவுனியா மாவட்டம் தற்போது இயங்கி வருகிறது.

கல்வி வளர்ச்சி

குளங்களையும் வளம்மிக்க விளை நிலங்களையும், மாடுகளையும், காடுகளையும் கொண்டமைந்த வவுனியா மாவட்டத்தின் கல்வி வளர்ச்சி 1850 களின் பிற்பகுதியிலிருந்தே தொடங்குகிறது எனலாம்.

அதுவரை தங்கள் பாரம்பரிய முறையிலான முறை சாராக் கல்வியை சிலர் மட்டுமே கற்றனர்.

அக்கல்வி சமயம், தமிழ், கணிதம், சோதிடம், மருத்துவம் சார்ந்ததாக மட்டுமே இருந்தது.

தங்கள் தங்கள் குலத் தொழிலுக்கான கல்வியை, குறிப்பாக விவசாயம் சார்ந்த கல்வியை, நடைமுறை அனுபவங்களினூடாகக் கற்றுக் கொண்டு அமைதியான வாழ்க்கையை நடாத்தினர்.

இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த இம் மக்களின் வாழ்விற்கு அத்தியாவசியமானதொரு அம்சமாகக் கல்வியின் தேவை அமைந்திருக்கவில்லை.

ஏனெனில் மனிதனின் அடிப்படை அத்தியாவசியத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் என்பவைக்கும் கல்விக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இந்தப் பிரதேச மக்களுக்கு இருக்கவில்லை.

சமயம் பரப்ப முயன்ற கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களால், இங்குள்ள பல கிராமங்கள் எட்டியும் பார்க்கப்படவில்லை.

ஏனெனில் கல்வியின் மூலமான அல்லது சாதியின் மூலமான சமய மாற்றத்துக்குப் பாரம் பரியக் கிராமங்களில் சிறிதளவும் இடம் இருக்கவில்லை.

வவுனியா நகரத்தை அண்டிய இறம்பைக்குளம், குடியிருப்பு ஆகிய கிராமங்களில் வாழ்ந்தவர்களில் சிலர் கிறிஸ்தவர்களால் கட்டப்பட்ட பாடசாலைகளில் கல்வி கற்பதற்காகச் சென்று சமயம் மாறிக் கொண்டனர்.

அவர்களையே வவுனியா மாவட்டத்தில் கல்வியின் தேவையை உணர்ந்து கற்ற முன்னவர்களாகக் கொள்ளலாம்.

கிராமங்களிலும், வசதி படைத்த ஓரிருவர், கல்வி அறிவுக்குரியது. கௌரவத்துக்குரியது, அதிகாரம் செய்யக் கூடிய பதவிகளுக்குரியது.

சிலர் தமது சூழலிலே உள்ளவர்களை விடத் தம்மை பணத்தால் மட்டுமன்றி வேறு விதத்தாலும் உயர்த்திக் காட்டுவதற்குரியது என்ற வகையில் உணர்ந்து கொண்டு, வவுனியாவிலிருந்து 90 மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் யாழ்ப்பாணம் சென்று, அங்குள்ள பெரிய பாடசாலைகளில் தமது ஆண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்க ஏற்பாடு செய்தனர்.

வியாபார நிமித்தமாக வவுனியாக் கிராமங்களுக்கு வந்து சென்ற யாழ்ப்பாணத்து வியாபாரிகளின் தொடர்பு காரணமாகவும் சிலர் தமது பிள்ளைகளை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி கல்வி கற்பித்துள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி கற்ற வன்னி இளைஞர்களுக்கு வன்னியில் பெரு மதிப்பு இருந்தது.

1960^{ம்} ஆண்டுக்கு முன் வவுனியா மாவட்டத்திலிருந்து சென்று படித்து பட்டதாரி ஆகியவர்களையோ, அல்லது வேறுவகையான உயர்கல்வி கற்றவர்களையோ ஆராய்ந்து கண்டு பிடிப்பது அருமை என்றே சொல்லலாம்.

செட்டிகுளம் என்று குறிப்பிடப்படும் வெங்கலச் செட்டிகுளம் பிரிவைச் சேர்ந்த கலாநிதி பொ. பூலோகசீங்கம் அவர்களே நினைவில் வருகின்ற ஒரே ஒரு பட்டதாரி.

இவர் பேராதனைப்பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். தற்போது அவுஸ்ரேலியாவில் வசித்து வருகின்றார்.

மாப்பாணர், முதலியார், உடையார், முகாந்திரம், புறமண்டு முதலான பதவிகளையும், பட்டங்களையும் சிலர் பெற்றிருக்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்று படித்த சிலர் உடையார், விதானையார் முதலான பதவிகளை வகித்திருக்கின்றனர், என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குடியிருப்பு திருமதி தர்மாம்பிகை சீவஞானம் முதல் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி (பெண்) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு சிலர் இந்தியாவிற்குச் சென்று தென் இந்தியாவிலும் வேறு மாநிலங்களிலும் கல்வி கற்றிருக்கின்றனர்.

குறிப்பாக நொச்சிமோட்டையிலிருந்து அமரர் கா. லோகசீங்கம், அமரர் த. கதிரவேலு, அமரர் செ. கந்தையா ஆகியோரும் திரு. கா. நடராஜா அவர்களும் நினைவுக்கு முந்துகின்றனர்.

இவர்களில் முதல் மூவரும் பட்டதாரிகள். திரு கா. நடராஜா விளையாட்டுத்துறையில் கல்வி கற்றவர்.

அமரர் செ.கந்தையா மைசூரில் கல்வி கற்ற காரணத்தினால் மைசூர்க் கந்தையா என்றே அழைக்கப்பட்டார்.

அமரர் கா. லோகசிங்கம் அவர்கள் பாவற்குளம் மகாவித்தியாலயம், வவுனியா தமிழ் மகாவித்தியாலயம், ஓமந்தை மகாவித்தியாலயம் ஆகியவற்றில் அதிபராகப் பதவி வகித்து பெருங் கல்விப் பணி செய்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்து சமய நிறுவனங்கள் கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகளை அமைக்கத் தொடங்கிய பின்புதான் வவுனியாக் கிராமங்களில் அடிப்படைக் கல்வி தொடங்கியது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லும் ஆற்றல் படைத்த சிலர், கிராமத்து இளைஞர்களுக்கு புராணங்களை வாசிக்கவும், பயன் சொல்லவும் கற்பித்து ஒரு வகையான சமயக் கல்வியை ஊட்டிய செயற்பாடுதான், அதுவரை சாதாரணர்களுக்கும் கல்வியோடு ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்தியது.

இந்து சமய நிறுவனம் (Hindu Board) கிராமங்களில் நடாத்திய பாடசாலைகளில் ஐந்தாம் ஆண்டு வரையில் மட்டுமே கல்வி கற்கக் கூடியதாக இருந்தது.

அதற்கு மேல் கற்பிப்பதற்கு, ஆசிரியப் பற்றாக்குறை, கட்டிட வசதிப் பற்றாக்குறை, பெற்றோர்களுக்கு பிள்ளைகளைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற அக்கறை இன்மை, பொருளாதார வசதி இன்மை முதலானவற்றை தடைக்கான காரணங்களாகக் கூறலாம்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த ஆசிரியர்களே கிராமத்துப் பாடசாலைகளில் கற்பித்தனர். ஓரிருவர் வவுனியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர்.

ஓமந்தை மகாவித்தியாலயம், நெடுங்கேணி மகாவித்தியாலயம், செட்டிகுளம் மகாவித்தியாலயம், பாவற்குளம் மகாவித்தியாலயம் ஆகிய பாடசாலைகளில் க. பொ. த. சாதாரண தர வகுப்புக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட

போதும் போதிய வளர்ச்சியை அப்பாடசாலைகள் அடைந்திருக்கவில்லை.

அதனால் கிராமப்புறத்து மாணவர்கள் வவுனியா நகரப் பாடசாலைகளுக்கு வந்து கல்வி கற்க வேண்டி இருந்தது.

நகரத்தில் இருந்த சில பாடசாலைகளில் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கற்பிக்க விரும்பிய பெற்றோருக்கு, போக்குவரத்து வசதியில்லாமை, நகரப் பாடசாலைகளில் விடுதிவசதி இல்லாமை, நகரத்தில் தங்கிப்படிப்பதற்கு எந்தவித வசதியும் இல்லாமை முதலானவை பெரும் சவாலாக இருந்தன.

நகரத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்துக்குள் இறம்பைக்குளம், குடியிருப்பு முதலான ஓரிரு கிராமங்களே இருந்தன. பூந்தோட்டம் தான் அடுத்த கிட்டிய கிராமமாக இருந்தது.

கிராமங்கள் யாவும், குறைந்தது மூன்று மைல்களுக்கு அப்பாலேயே இருந்தன. பெரும்பாலும் நகரத்திலிருந்து ஐந்து மைல்களுக்கு அப்பாலேயே கிராமங்கள் இருந்தன.

கடை நடாத்திய வர்த்தகர்களில் யாழ்ப்பாணத்தவரும், மன்னார் இஸ்லாமியரும் மட்டுமே இருந்தனர்.

அவர்கள் கடைகளிலே வாழ்ந்தனர். பின்பு காணிகளை வாங்கி வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டனர். ஒரு சில அரசாங்கக் குடியிருப்புக்களும் நகரத்தில் இருந்தன.

இப்பொழுது வவுனியா சைவப்பிரகாச மகளிர் கல்லூரியாக இருக்கும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யாழ்ப்பாணத்து இந்து சபையினால் (Hindu Board) நடாத்தப்பட்ட காலத்தில், வவுனியா குடியிருப்பிலிருந்து இப்போதுள்ள இடத்திற்கு மாற்றப்பட்ட பின், அப்பாடசாலையின் அதிபராக இருந்த திரு. கு. சீதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள், கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள வசதிபடைத்த பெரியவர்களை வற்புறுத்தி 5th ஆண்டிற்கு மேற்பட்ட கல்வியைத் தங்கள் பாடசாலையில் கிராமத்துப் பிள்ளைகள் பெற்றுக்கொள்ளப் பெரும் முயற்சி செய்தார்.

வன்னிப்பிறகு வயற்பண்பாடு

இதன் பலனாக சில கிராமப்புறத்து மாணவர்கள் அப்பாடசாலைக்கு வந்து கல்வி கற்கத் தொடங்கினர். இது சற்று முன்பின்னான 1960களின் வவுனியாவின் நிலை.

இருப்பினும் நகரத்திலுள்ள அப்பாடசாலைக்கு, குறைந்தது ஐந்து மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து தான் மாணவர்கள் வரவேண்டியிருந்தனர். சிலர் துவிச்சக்கரவண்டிகளில் வந்து கற்றனர்.

துவிச்சக்கரவண்டி வாங்க வசதியற்றவர்கள், மற்றும் இரு நேரப் பாடசாலை என்பதால் மத்தியான உணவை நகரக் கடைகளில் பெற வசதியற்ற வறிய மாணவர்கள் நகரத்துக்கு வந்து கல்வி கற்கப் பெரும் சிரமப்பட்டனர். இத்தடைகளைத் தாண்டியும் சிலர் கல்வி கற்றிருக்கிறார்கள்.

இந்த இடர் பாடுகளைப் போக்குவதற்கு திரு.கு.சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள். வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த போதிலும் அப்பாடசாலையில் ஆண், பெண் மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் தங்குவதற்கு விடுதி வசதியையும் செய்தார்.

ஆண்களில் 15-20 இற்குட்பட்ட எண்ணிக்கையான மாணவர்களும், பெண்களில் 5-10 இற்குட்பட்ட எண்ணிக்கையான மாணவிகளும் விடுதியில் தங்கி கல்வி கற்றனர்.

இவர்கள் யாவரும் வவுனியாவிலிருந்து குறைந்தது ஏழு மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கின்ற பம்பைமடு, சிறம்பலிவட்டி, கள்ளக்குளம், தவசியாகுளம், வீமன்கல்லு முதலான மிகவும் பின் தங்கிய கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்களே.

இவர்களில் மாணவிகளும், ஆசிரியைகளும் அங்கு சமைத்துச் சாப்பிட்டார்கள்.

மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் நகரத்தில் உள்ள கடைகளில் சாப்பிட்டார்கள்.

ஆசிரியர்கள் சுத்தானந்தபவனிலும், மாணவர்கள் பகவதி ஹோட்டலிலும், மருதமுத்து கடையிலும் சாப்பிட்டனர்.

வருடந்தோறும் வயல் விளைச்சலின் பின்பு சாப்பாட்டிற்குரிய மொத்தப் பணத்தையும், நெல்லாகவோ காசாகவோ கொடுப்பதென்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மாணவர்களுக்கு சாப்பாட்டுக் கடைக்காரர்கள் உணவு வழங்கினர்.

யாழ்ப்பாணத்தவரான வேலணையைச் சேர்ந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பகவதீ கோட்டலை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

அக் காலத்தில் வவுனியா சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையே வவுனியாவின் மிகச்சிறந்த பாடசாலையாக விளங்கியது.

1963^{ம்} ஆண்டுவரை (1958-1963) சில ஆண்டுகள் இந்த வாய்ப்பு கிராமப்புற மாணவர்களுக்குக் கிட்டியது.

இக்காலத்தில் வவுனியா பட்டாணிச்சி புளியங்குளம், சூடுவெந்த புலவு, புளிதறித்த புளியங்குளம், சாளம்பைக்குளம் முதலான இடங்களைச் சேர்ந்த சில இஸ்லாமியர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை மன்னாரிலுள்ள பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி கல்வி கற்பித்தனர்.

இச்சம காலத்தில் இப்போதைய இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயம் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையாக இருந்தது.

பெண்பிள்ளைகள் தங்கிய படிப்பதற்கு திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடம் (convent) வசதி செய்தது.

கிராமப்புறத்து ஒரு சில மாணவிகள் அங்கு தங்கிக் கல்வி கற்றனர்.

திருமதி கிருஷ்ணாம்பாள் சோமசுந்தரம் அவர்கள் கள்ளிக்குளம் கிராமத்தில் பிறந்து, இங்கு ஆரம்பக்கல்வி கற்று, பின் யாழ்சென்று இந்து மகளிர் கல்லூரியில் படித்து, பேராதனைப்பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கலைப்பட்டதாரி ஆகினார். இவரே வவுனியா மாவட்டத்தின் முதல் பெண் கலைப் பட்டதாரி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஆண்டு தோறும் ஓரிருவர் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி யாழ்ப்பாணம், மன்னார் மாவட்டங்களுக்குச் சென்று கல்வி கற்றனர்.

வவுனியா சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் விடுதியில் தங்கிக் கற்ற மாணவர்களில் பம்பைமடு நாகலிங்கம் தியாகராஜா அவர்கள் க.பொ. த. சாதாரண தரம் (அப்போது S.S.C) சித்தி எய்தி, க.பொ.த உயர்தரத்தைக் கற்க (அப்போது H.S.C) யாழ் சுன்னாகம் ஸ்கந்த வரோதயாக் கல்லூரிக்குச் சென்றார்.

அங்கு கற்று பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் சென்று கலைப்பட்டதாரியானார்.(B.A).

அப்போது வவுனியாவில் க.பொ.த உயர்தரம் இல்லை(H.S.C) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் 1958^{ல்} க.பொ.த உயர்தரம் (H.S.C) ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

வவுனியா, நெடுங்கேணி, செட்டிசுளம் ஆகிய இடங்களில் பிரதேச செயலாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற நாம்பங்குளம் (ஓமந்தை) கந்தையா ஐயம்பிள்ளை அவர்கள் முதலாவது மாணவனாகக் கல்வி கற்றார். இருப்பினும் அது தொடரவில்லை.

சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை விடுதியில் தங்கிக் கல்வி கற்ற மிகப் பின் தங்கிய கிராமமாகிய தவசியாகுளத்து சீதம்பரப்பிள்ளை செல்வராசா க.பொ.த சாதாரணதரம், க.பொ.த உயர்தரம் ஆகிய வகுப்புக்களை யாழ்ப்பாணம் தெல்லிப்பழையூனியன் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கற்றார்.

பின் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று அரசியல் விஞ்ஞானத்துறைப் பட்டதாரியாகி பின் M.A பட்டமும் பெற்று பேராதனைப்பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றினார்.

பழைய பாடசாலைகள்

1872 யூலை மாதத்தில் யாழ்ப்பாணம் கோப்பாயில் வாழ்ந்த அருட்திரு அருட்பிரகாசம் மத்தியாஸ் அடிகளார் சி.எம்.பி.சி பிரதி நிதியாக வவுனியாவிற்கு வந்தார்.

அவர் குடியிருப்புக் காட்டை வெட்டித்துப்புரவு செய்து 1878^{ல்} வன்னியின் (வவுனியா) முதற் பாடசாலையை ஆரம்பித்தார்.

அப்பாடசாலையே இலங்கைக் கிறிஸ்தவ திருச்சபைத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை (C.C.T.M.S) என அழைக்கப்படும் பாடசாலையாகும்.

இக்காலத்தில் நெளுக்குளம், இராசேந்திரங்குளம் ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் இரண்டு பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகவும் அறிய முடிகிறது.

இவற்றையும் இத்திருச்சபையே ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தது. கோமரசங்குளத்திலுள்ள பாடசாலையும் இவர்கள் ஆரம்பித்து நடாத்திய பாடசாலையே.

1890^{ல்} ஆண்டளவில் வவுனியா இறம்பைக்குளத்தில் அந்தோனியார் ஆலயத்துடன் ஒரு கத்தோலிக்கப் பாடசாலையை அருட்டயனல் என்பவர் சிறார்களின் கல்விக்காக ஆரம்பித்தார்.

இப் பாடசாலை இப்போது இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயமாக தேசியப் பாடசாலையாக விளங்குகிறது.

ஓமந்தை மத்திய மகாவித்தியாலயமும் 100 ஆண்டு காலப் பழைமை வாய்ந்த அரசாங்கப் பாடசாலையாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

14-09-1933^{ல்} யூனியர் ஸ்கூல் (Unior School) என்ற பெயரில் இருமொழிக் (தமிழ், சிங்களம்) கலவன் பாடசாலையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசாங்கப் பாடசாலையே பின்னாளில் சீனியர் ஸ்கூல் (Senior School) என மாறி, இன்று கண்டி வீதியில் வவுனியா தமிழ் மத்திய மகாவித்தியாலயமாக, தேசியப் பாடசாலையாக விளங்குகிறது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இதன் சிங்கள மொழிப் பாடசாலை காமின் மகாவித்தியாலயம் என்ற பெயரில் மன்னார் வீதியில் முன்னைய இடத்திலேயே இயங்குகின்றது.

க.பொ.த.உயர்தரம்

1958^{ல்} ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் க.பொ.த.உயர்தரம் கலைப்பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும், அது பின்பு செயற்படவில்லை.

1968^{ல்} க.பொ.த.உயர்தர கலை வகுப்புக்கள் வவுனியா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும், 1970 இன் பின்பே சரியான நடைமுறைக்கு வந்தது.

1971^{ல்} க.பொ.த.உயர்தர விஞ்ஞான வகுப்புக்கள் வவுனியா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

க.பொ.த.சாதாரணதரப் பரீட்சையில் சித்தி அடைவதற்கு எமது மாணவர்கள் பெரும் சிரமப்பட்டனர்.

பாடசாலைகளில் தகுந்த ஆசிரியர்கள் இருக்கவில்லை. தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் இருக்கவில்லை. கல்வி கற்புத்தோர் இருக்கவில்லை.

பெற்றோருக்கு விவசாயத்தில் பிள்ளைகளின் உதவி பெருமளவுக்குத் தேவைப்பட்டது.

புத்தகங்கள் வாங்க வசதியில்லாத நிலை. பழைய வினாத்தாள்களைப் பெறுவது சிரமமாக இருந்தது.

குறிப்பாக விஞ்ஞானக் கல்வியை, கணித, ஆங்கில பாடங்களைக் கற்பதில் வன்னி மாணவர்கள் பெரும் சிரமப்பட்டனர்.

க.பொ.த.சாதாரணதரப் பரீட்சையில் சித்தியடையாதவர்களுக்கும் (1970இன்முன்) க.பொ.த.உயர்தரம் கல்வி வவுனியா மாவட்டத்தில் பாடசாலைகள் இருக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று படிக்க பொருளாத வசதி இருக்கவில்லை. பொருளாதார வசதி இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பெரிய பாடசாலைகளில் அனுமதி பெறுவது மிக மிகக் கஸ்ரமாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளில் அனுமதி கிடைத்தாலும் விடுதியில் தங்கிப் படிக்க வேண்டியிருந்ததால். மாதம் மாதம் செலவு கட்ட பெற்றோருக்கு வசதி இருக்கவில்லை.

விவசாயம் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே பயன் தந்ததால் மாதாந்தச் செலவுக்கு என மாதாந்த வருமானம் இருக்கவில்லை.

இந்த நிலையிலும் சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில் தமது பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்தனர். பட்டதாரிகளாக்கினர். இது அசுர முயற்சியாகவே இருந்தது. 1972^{ம்} ஆண்டு வரை இதுவே வவுனியா மாவட்ட நிலைமையாக இருந்தது.

1960இற்கு முந்தியவர்களில் திரு குமாரவேலு ஐயாத்துரை அவர்கள், அவரது மகன் திரு.ஐ. கேதீஸ்வரன், மற்றும் திரு.கி.வ. வில்வராஜா ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்தில் கற்று சட்டத்தரணிகளாகவும், பதில் நீதவான்களாகவும் கடமை புரிந்தனர். டாக்டர் ஐ.ஞானேஸ்வரன் அடுத்தகட்டமாக வைத்தியரானார்.

திரு.கு.ஐயாத்துரை அவர்களது ஏனைய பிள்ளைகள் பிற்காலத்தில் டாக்டர்களாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும், வேறு உயர்கல்வி கற்றவர்களாகவும் சிறப்புற்றனர்.

திரு.செல்லையா உடையார் அருணாச்சலம், கல்விகற்றுப் பொறியியலாளரானார். திரு. சவியாம் பிள்ளை யோவான் பிள்ளை சந்திர சேகரம் (R.M.P) டாக்டர், செட்டிகுளம் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

தரப்படுத்தல்

இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்ததற்குக் காரணமானதாக இருந்த தரப்படுத்தல், மாவட்டக் கோட்டாமுறை யாழ்மாவட்ட மாணவர்களுக்குப் பேரிடியாகவும், ஏனைய வளர்ச்சியடையாத மாவட்ட மாணவர்களுக்குப் பெருமழையாகவும் வாய்த்தது.

வண்ணிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஆரம்பத்தில் தரப்படுத்தலை முற்றாக எதிர்த்த தமிழ்க் கட்சிகள், பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் கல்வி வளர்ச்சி பற்றி விளங்கிக் கொண்ட பின், இன ரீதியான தரப்படுத்தலை எதிர்த்தன. மாவட்டக் கோட்டா முறையை ஏற்றுக் கொண்டன.

மாவட்டக் கோட்டா முறையானது மாவட்டத்தின் சனத்தொகை அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு மாணவர்களைத் தேர்வு செய்யும் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானித்தது.

பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான இந்தக் கோட்டா முறை பின் தங்கிய மாவட்ட மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகம் செல்வதற்கான வரப்பிரசாதமாக அமைந்த போதும், அது வண்ணி மாவட்ட மக்களுக்கு குறைப்பிரசாதமாகவே அமைந்தது.

கலைப் பாடங்களைக் கற்று மாணவர்கள் பெருமளவுக்கு இந்தக் கோட்டா முறையின் நன்மையை அனுபவித்திருந்தாலும், விஞ்ஞான மாணவர்களுக்கு இது மிகக்குறைந்த பயனையே அளித்தது.

குறைந்த பெறு பேறுகளுடன் மாவட்ட அடிப்படை எண்ணிக்கைக்குள் இடம் பிடிக்கலாம் என்ற ஆசையில் யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்கள் பலர் வவுனியாவிற்கு வந்தனர்.

ஓமந்தை மகாவித்தியாலயம், வவுனியா தமிழ்மத்திய மகாவித்தியாலயம், இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயம் ஆகிய மூன்று பாடசாலைகளிலும் மட்டுமே க.பொ.த.உயர்தர விஞ்ஞான வகுப்புக்கள் நடை பெற்றன.

அங்கெல்லாம் யாழ்மாவட்ட மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இது முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி மாவட்டங்களிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும், மலையகத்திலும் கூட பரவியது.

பாடசாலை அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்வித் திணைக்களப் பணிப்பாளர்கள், உத்தியோகத்தர்கள், அரச அதிபர்கள் முதலான அனைத்துப் பெரிய பதவிகளிலும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களே பெரும் பாலும் இருந்த காரணத்தால்

வன்னிப் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் பெரிதும் இடம் பெற்றனர்.

இந்த மாணவர்கள், பதிவுகளை மட்டும் இப் பாடசாலைகளில் வைத்துக் கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி கற்றனர்.

இந்த மாவட்டப் பிள்ளைகளுக்கு அப்படிச் சென்று கல்வி கற்கக் கூடிய வசதி இருந்திருக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் கூட சில மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்றனர்.

மாவட்டக் கோட்டா எனப்படும் பல்கலைக் கழகத்திற்கு மாவட்ட ரீதியாக மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் எண்ணிக்கை பற்றிய இத்திட்டம், சரியான வரையறைக்குள் இல்லாதிருந்ததால், பயன்பெற்றிருக்க வேண்டிய வன்னி போன்ற பின்தங்கிய மாவட்டங்கள் போதிய பயனைப் பெறவில்லை.

வன்னி மாணவர்களுக்கும், பெற்றோருக்கும் இதனால் பெரும் கவலையும், வெறுப்பும் ஏற்பட்டிருந்தும் கூட வெளிப்படையாக எந்த உணர்வையும் காட்டவில்லை.

ஆனால் ஏனைய மாவட்டங்களில் எதிர்ப்பலைகள் எழாமலும் இல்லை.

இந்த வகையான கோட்டாமுறை, உத்தியோகத்திலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

அப்போது யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இங்குள்ள கிராம சேவகர்கள் மூலமாக ஆறுமாதப் பதிவை வைத்துக் கொண்டு, வன்னியின் பின்தங்கிய கிராமத்து இளைஞர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

1972^{ல்} தரப்படுத்தல், மாவட்ட அடிப்படையில் கோட்டா முறையில் கொண்டு வரப்பட்டு, பல்கலைக்கழக அனுமதி, தொழில் வாய்ப்புக்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், வன்னி மாணவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் பெரும் பயன் கிடைத்ததாகச் சொல்ல முடியாது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கும் தமக்கு எற்பட்ட பாதிப்பை, இழப்பை ஈடுகட்ட வேறு வழி தெரிந்திருக்கவில்லை.

இந்தப் போட்டிக்குள் ஈடுபட்டும் வவுனியா மாவட்ட மாணவர்கள் சிலர் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றிருக்கிறார்கள். உத்தியோகம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது மகிழ்ச்சிக் குரியதே.

சேமமடு கந்தையா, தவசியாகுளம் செல்வராஜா ஆகியோர் முறையே பொருளியில், அரசியல் விஞ்ஞான விரிவுரையாளர்களாகவும், செட்டிகுளம் பொ.பூலோகசீங்கம் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகவும் ஆகிய காலம் தரப்படுத்தலுக்கு முந்திய காலம் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படத்தக்கது. **இடப்பெயர்வு**

1996^{ம்} ஆண்டு நடைபெற்ற யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் பின் தொடர்ச்சியாக யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் வன்னியில் வந்து குடியேறிய பின் சனத்தொகை அடிப்படையில் கோட்டா முறை கூட்டப்படவில்லை.

தற்காலிக இடப்பெயர்வாக அரசாங்க அறிக்கைகள் காட்டப்பட்டன. இதனால் யாழ்ப்பாண மாவட்ட மாணவர்களும் இளைஞர்களும் வன்னிக் கோட்டாவிலேயே பல்கலைக்கழகம் சென்றனர். தொழில் வாய்ப்பும் பெற்றனர்.

அதேவேளை யாழ்ப்பாணத்து இடப்பெயர்வு தற்காலிகமானது என அறிக்கை சமர்ப்பித்து, யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தமது பழைய கோட்டாவை மாற்ற விடாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள்.

மன்னார் மாணவர்கள், இளைஞர்கள் புத்தளத்திற்கு இடம் பெயர்ந்த போது அவர்கள் மன்னார்க் கோட்டாவிற்குள்ளேயே இன்றும் கணிக்கப்படுகிறார்கள்.

யுத்தம் மட்டுமின்றி இத்தகைய காரணிகளும் வன்னியை வெகுவாகப் பாதித்தன.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்த மாணவர்களை யாழ்ப்பாணக் கோட்டாவுக்குள் அடக்கியிருந்தால் வன்னிக் கோட்டா முழுமையாக வன்னிக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

யாழ்ப்பாண மாணவர்களுக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் வந்திருக்காது.

வவுனியாக் கோட்டாவுக்குள்ளும் யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதால் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அது இன்னும் வாய்ப்பாகவே இருந்தது.

பலருக்கும் பல தடவைகள் பலரும் சுட்டிக் காட்டிய போதும் அது நிறைவேறவில்லை.

இனியாவது வவுனியாவில் வாழ்பவர்களை நிரந்தரவாசிகளாகக் கணக்கெடுத்து, அதற்கேற்ற கோட்டா முறையைப் பெற்றுக் கொண்டால், வவுனியாவில் கல்வி மேம்படும்.

வவுனியா மட்டுமல்ல, வன்னியின் கல்வியே வளர்ச்சி பெறும்.

வவுனியாவின் கல்வி வளர்ச்சி பற்றி இன்னும் விரிவான ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தற்போது தேசிய கல்வியற்கல்லூரி பூந்தோட்டத்தில் இயங்குகிறது.

தேசிய தொழில் நுட்பக் கல்லூரி நெளுக்குளத்தில் இயங்குகிறது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகம் பம்பைமடுவில் இயங்குகின்றது.

இவ் வளாகம் தனிப் பல்கலைக்கழகமாக மாற வேண்டும் என்று சமூக அழுத்தங்கள் இன்னும் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

தாதியர் பயிற்சிக் கல்லூரி நகரினுள் மன்னார் வீதியில் இயங்குகிறது.

எமது கற்றோரும் அரசியல் வாதிகளும் வவுனியா மாவட்டத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்தி எமக்குரியதை நாமே பெற ஆவன செய்ய வேண்டும்.

வவுனியாவின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு யாவரும் கை கொடுத்தால் துரித வளர்ச்சியை எட்டலாம்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

நன்றி

- 1) வவுனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் ஓ.கே. குணநாதன்
- 2) திரு.நா.தியாகராசா B.A. பம்பைமடு
- 3) கதிராளி வ/வ.த.ம.ம.வித்தியாலயம் 2005
- 4) திரு.நா.வில்வராசா பம்பைமடு

ஊஞ்சல்

புளியமரக் கொப்பீனிலே
புரிமுறுக்கீக் கட்டிவைத்துப்
பெரியவர்கள் ஆட்டிவிட்ட
பெரும்ஊஞ்சல் பழம்விழுத்தும்.

தென்றல்

ஆற்றங் கரைமரத்தின்
அழகான பூக்களினைக்
காற்று மணம்புரிந்து
கைவீசி நடந்துவரும்.

காட்சி

மான் தோலும் கொம்பும்
மாட்டு வண்டில் நுகத்தடியும்
வைக்கோற் போற் தோற் செருப்பு
வார்வடம் சிறப்பை
கலப்பை பலகையொடு
காடு வெட்டும் பெரியகத்தி.
நெற் பட்டறையும்
நிறைவான காட்சி தரும்.

-அிகளங்கள்-

13. வவுனியா மாவட்டத்தில் கலை

இலக்கியம்

வவுனியா மாவட்டம்

வவுனியா அரசாங்க அதிபர் பிரிவை வவுனியா மாவட்டம் என்று அழைக்கிறோம்.

வவுனியா மாவட்டம் நான்கு பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் ஒன்று சிங்களப் பிரிவு.

வவுனியா, வவுனியா வடக்கு (நெடுங்கேணி), வெங்கலச் செட்டிகுளம் (செட்டிகுளம்) என்பவை தமிழ்ப் பிரிவுகள்.

இந்த மூன்று பிரிவுகளுக்குள் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற தமிழ் பேசும் மக்களது கலை இலக்கியப் படைப்புக்களினூடாக வவுனியா மாவட்டத்தின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை ஆராய்வதே இச் சிறிய கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியம்

கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், நாடக, நாட்டிய நாடக எழுத்துருவாக்கங்கள், விமர்சன எழுத்துருவாக்கங்கள், மற்றும் துறைகளில் வவுனியா மாவட்டத்தில் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

பல நூல்கள் தேசிய சாகித்திய மண்டலவிருது, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண இலக்கிய நூற்பரிசு, வடமாகாண இலக்கிய நூற்பரிசு என்பவற்றையும், சர்வதேச மட்டப் பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கின்றன.

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் கடந்த 18 ஆண்டுகளில் பல்துறை சார்ந்த 29 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

மாருதம் என்ற பெயரில் ஒரு சஞ்சிகையின் 14 இதழ்களை வெளியிட்டுள்ளது.

20 கலைஞர்களை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளை,

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கல்விப் பணிசெய்தவர்களைக் கௌரவித்துப் பட்டம் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியிருக்கிறது.

170 கலை இலக்கியக் கருத்தாடல்களை மாதாந்தம், முழுநிலா நாட்களில் நடாத்தியதோடு, ஆண்டு விழாக்களையும் நடாத்தியுள்ளது.

ஏடு என்ற குறும் படத்தையும் TRAIN, வன்னி ஊற்று என்னும் இரண்டு ஒலி நாடாக்களையும் புத்தாக்கப் பாடல்களாக வெளியிட்டுள்ளது.

நூல்வெளியீடு

வவுனியாவின் இலக்கிய வளர்ச்சியை வவுனியாவில் வெளிவந்த நூல்களைக் கொண்டு மதிப்பிடுவதே பொருத்தம்.

1880இல் சிலம்பு நாதபிள்ளை என்ற புலவரினால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட ஓமை அந்தாதி என்னும் நூலையே வவுனியாவின் முதல் நூலாகக் கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த சிலம்பு நாத பிள்ளை என்பவர் ஓமந்தை கற்பகப் பிள்ளையார் மேல் பாடிய 100 பாடல்களைக் கொண்ட அந்தாதிப் பிரபந்தமே ஓமை அந்தாதி.

இந்நூலின் பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை இந்நூல் வவுனியாவில் வெளியிடப்பட்டதற்கான சான்றுகளையும் காண முடிய வில்லை.

இதன் இரண்டாம் பதிப்பு யாழ்ப்பாணம் இணுவில் பிரதேசத்தில் வெளியிடப்பட்டதாக பேராசிரியர் பொ.பூலோக சிங்கம் தகவல் தந்துள்ளார்.

1953 இல் பம்பைமடு அமரர். அ. பூலோகசிங்கம் அவர்கள் வெளியிட்ட "சண்முக வேலவர் பேரில் கிளிவிடு சூது" என்ற நூல் பார்வைக்குக் கிட்டியது.

பம்பைமடுவில் வாழ்ந்த பிரபல விஷகடி வைத்தியரான வ. அருணாசலம் அவர்களிடம் இருந்த பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து இத்தாதுப் பிரபந்தம் அவரது மகனான அ. பூலோக சிங்கம் அவர்களால் எடுத்து வெளியிடப்பட்டது.

இந்நூலைப் பாடியவர் யார் என்பதை அறிய முடியவில்லை.

இந்நூலின் காப்புப் பாடலை எனது தந்தையார் **அமர் சே.நாகலிங்கம்** அவர்கள் இயற்றிக் கொடுத்ததாக எனது தந்தையாரும், வெளியீட்டாளரும் என்னிடம் கூறினார்கள்.

இவை இரண்டும் **அந்தாதி, சூகூ** என்ற வகையைச் சேர்ந்த சமயம் சார்ந்த **பிரபந்த வகைகள்** என்ற போதிலும் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் முதல் முயற்சிகள் என்பதால் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

1970^{ல்} **ம.புவனேந்திரராஜா** என்பவரால் **ஈழத்துப் பாரதியார் கவிதைகள்** என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது.

வவுனியா மாவட்டத்தின் புகழ் பெற்ற மூத்த படைப் பாளியாகிய **வன்னியூர்க் கவிராயர்** (எஸ்.எல்.சவுந்தரநாயகம்) அவர்களின் **ஈழத்துக் காவிய தீபகம்** என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு 1973 இல் வெளிவந்தது.

1974ல் **சரவணையூர் சுகந்தன், பூநகர் மரியதாஸ்** ஆகியோரோடு இக்கட்டுரை ஆசிரியராகிய நானும் இணைந்து **வழிகாட்டி** என்ற புதுக் கவிதை நூலை வெளியிட்டோம். இதுவே வவுனியாவின் முதல் புதுக் கவிதை நூல்.

செங்கை ஆழியான் 1970களின் நடுப்பகுதியில், தான் மாவட்ட இறைவரி உத்தியோகத்தராகப் பணிபுரிந்த (D.R.O) செட்டிகுளத்தில் தனது **வாடைக் காற்று** நாவலின் வெளியீட்டு விழாவைப் பிரமாண்டமான விழாவாகச் செய்தார்.

பெண் எழுத்தாளர்கள்

வவுனியாவில் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் படைப்பாளிகள் இருக்கின்றனர்.

அவர்களில் படைப்புத் துறை நூல் வெளியீட்டுத்துறை என்பவற்றில் மூத்தவர் **யாமினி சீவராமலிங்கம்** அவர்களே.

இவரின் **“நீலவே நீ மயங்காதே”** என்னும் நாவல் **கிந்திரா பிரியதர்ஷினி** என்ற புனைபெயரில் 1990 இல் **யாழ்ப்பாணம் மீரா வெளியீட்டகத்தால்** வெளியிடப்பட்டது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

ஈழவாணி, மானிலா, யாழ்தர்மினி பத்மநாதன், நவயுகா குகராஜா, நந்தா (நந்தீஸ்வரி), கஜரதி, நெலோமி அந்தனிகுருஸ், செல்வி.காயத்திரி முத்துராஜா, வவுனியா சுகந்தினி, மேரி மெக்டலீன் ஜெயக்கெனடி, பேபிசதாசுரன், இரணையூர் பாலசுதர்சினி முதலான சில பெண் படைப்பாளிகளின் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இது மிகமுக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி எனலாம்.

எனினும் பெண் படைப்பாளி எவரது நூலும் இதுவரை தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அத்தோடு மாகாண இலக்கிய நூற் பரிசையும் பெறவில்லை.

சாகித்திய மண்டல விருது

தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு என்பது ஒரு படைப்பாளியின் தேசிய அங்கீகாரமாகக் கருதப் படுகிறது. இப்பரிசுதான் அளவு கோல் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது.

இருப்பினும் இதையும் ஒரு அளவு கோலாகக் கொள்ளலாம் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது.

அந்த வகையில் வவுனியா மாவட்டத்தில் பலர் தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளனர்.

வவுனியா மாவட்டத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களில் இக் கட்டுரை ஆசிரியராகிய (அகஎளங்கன்) நான் மட்டுமே தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளேன். (கிரண்டு தடவைகள்).

இப்பரிசு அந்தந்த ஆண்டுகளில் வெளிவரும் சிறந்த நூல்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததே.

வவுனியூர் கிரா.உதயணன், நீ.பி.அருளானந்தம் ஆகிய இருவரும் வவுனியா மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து இப் பொழுது முறையே இலண்டனிலும், கொழும்பிலும் வாழ்கிறார்கள்.

எனவே முதலாவது வகையில் இக் கட்டுரை ஆசிரியராகிய என்னையும், அடுத்த வகையில் இப் பரிசைப் பெற்ற மேற்குறித்த இரு வரையும் குறிப்பிடலாம்.

அடுத்த வகையில் அருணா செல்லத்துரை அவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர். இவர் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

வவுனியாவில் திருமணஞ் செய்தவர். தற்போது வவுனியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

கலாநீதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்கள், வவுனியாவில் திருமணஞ் செய்தவர். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரும் இரண்டு தடவைகள் இப்பரிசைப் பெற்றுள்ளார்.

தற்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலத்துறை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றச் சென்றுள்ளார்.

திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள் அவர்கள். இப்பொழுது வவுனியாவில் ஆசிரியப்பணி புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

முல்லைமணி அவர்கள் இடம் பெயர்ந்து வவுனியா மாவட்டத்தில் வாழ்ந்தவர். முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் இப்பரிசைப் பெற்றவர். இப்பொழுது முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்குச் சென்று விட்டார்.

கண்டாவளைக் கவிராஜர் (கு. இராசையா) அவர்கள் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

வவுனியாவிற்கு இடம் பெயர்ந்து வந்து வாழ்ந்த காலத்தில் இப்பரிசைப் பெற்றவர்.

இப்பொழுது கிளிநொச்சி மாவட்டத்திற்குச் சென்று விட்டார்.

திரு.ச. அருளானந்தம் அவர்கள் நீண்டகாலம் வவுனியாவில் கல்விப் பணியோடு கலை இலக்கியப்பணியும் ஆற்றிய படைப்பாளி.

வண்ணிப்பிறதேச வயற்பண்பாடு

திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். இம் மாவட்டத்தை விட்டுச் சென்ற பின் இப் பரிசைப் பெற்றிருக்கிறார்.

திரு.ஓ.கே.குணநாதன் அவர்கள் நீண்ட காலம் வவுனியாவில் தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்ற அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவர். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இக் கட்டுரை எழுதுவதற்கு மூல ஆதாரங்களை தனது 'வவுனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும்' என்ற நூலின் மூலம் தந்தவர். இம் மாவட்டத்தை விட்டுச் சென்ற பின் இப் பரிசைப் பெற்றவர்.

செங்கை ஆழியான் அவர்கள் இம் மாவட்டத்தில் பணியாற்றியவர். யாழ்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இம் மாவட்டத்தை விட்டுச் சென்றபின் இப் பரிசைப் பெற்றவர்.

முத்து கிராதாக் கிருஷ்ணன் அவர்கள் யாழ் மாவட்டத்தில் பிறந்தவர். இந்த மாவட்டத்தில் பணியாற்றிய போது எழுதி வெளியிட்ட நூலுக்காக சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றவர். தற்போது யாழ் மாவட்டத்தில் வாழ்கிறார். இன்னும் சிலர்

தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது பெறாத போதிலும் இம் மண்ணோடு பெருந் தொடர்பு பட்ட சிலரையும் இங்கு நினைவு கூரலாம்.

உடுவை. எஸ். தில்லை நடராசா அவர்கள். யாழ் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். அரசாங்க அதிபர் உட்பட பல பதவிகளை இம் மாவட்டத்தில் வகித்து, பலருக்கு கலை இலக்கிய வழி காட்டியாகத் திகழ்ந்தவர். தற்போது கொழும்பில் வாழ்கிறார்.

கவிஞர் கண்ணையா அவர்கள் மன்னார் மாவட்டத்தில் பிறந்தவர். இந்த மாவட்டத்திலேயே வாழ்ந்து மறைந்தவர்.

கலாநதி. ந. கிரவீந்திரன் அவர்கள் யாழ் மாவட்டத்தில் பிறந்தவர். வவுனியாவில் கடமை நிமித்தம் சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். தற்பொழுது கொழும்பில் வாழ்கிறார்.

திரு.த.ம. தேவேந்திரன் அவர்கள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்து இம் மாவட்டத்தில் திருமணஞ் செய்து வாழ்பவர்.

திரு.பொ. மாணிக்கவாசகம் அவர்கள் மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்து இம் மாவட்டத்தில் திருமணஞ் செய்து வாழ்ந்து வருபவர்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஜனாப் முகமது ஷரீப், அவரது மகன் ஜனாப் முகமது ஷரீப் றம்சீன், திரு. அ.பேனாட், திரு. P.A.C. ஆனந்தராஜா, திரு.சி.சீவசோதி, திரு. கதிர். சுவர்ணராஜா, திரு. சு. பரமானந்தம், திரு. ஞா. ஜெகநாதன், வவுனியாவின் மூன்று பிரதேச செயலகங்களில் பிரதேச செயலாளராகக் கடமை புரிந்த திரு. க. ஜயம்பிள்ளை, டாக்டர் செ. மதுரகன், வன்னியூர் செந்தூரன், தமிழ்மணி.கே.கே.அருந்தவராஜா, திரு.தில்லைமோகன்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்து தற்போது வெளி நாடுகளில் வாழ்கின்ற வவுனியா திலீபன், திரு. சோ. ஜெயச்சந்திரா, சு.ஈழத்தீபன், திரு.அருணன்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பிறந்து, தற்போது இம் மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற செல்வீ பண்டிதை யோகலக்ஷ்மி சோமசுந்தரம், திரு. ந. கிருஷ்ணராஜா, மானியூர் பிரதீபன், திரு.ஸ்ரீகஜன், திரு. சு. வரதகுமார், திரு.த.தனசீலன், ஆரணி (திரு.அ.சிவபாலசுந்தரன்) திரு.நா.வை.குமரவேந்தன், திரு.கி.விஜயேந்திரன், குரும்பையூர் த. ஜங்கரன், திரு.க.பேர்னாட், பரணி, திரு.முருகேசு நந்தகுமார், திரு.ஜி.தேவதாஸன், சீவஸ்ரீ.க. கந்தசாமிக் குருக்கள், யாழரசு, திரு.ந.பார்த்தீபன், திரு.கு.கமலகுமார், திரு.சி.ஜெயகாண்டீபன், திரு.பொ.சத்தியநாதன், திரு.சி.சூரியதாசன், திரு.யோ.புரட்சி.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பிறந்து வவுனியாவில் வாழ்ந்து தற்போது வெளிநாடுகளில் வாழும் திரு.கனகரவி, திரு.க.கோகுலதாஸ்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பிறந்து வவுனியாவில் வாழ்ந்து தற்பொழுது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற திரு.செல்லையா குமாரசாமி, திரு.மு.கெளரி காந்தன், தி.சுதாகர், திரு.சொ.அமிர்தலிங்கம், திரு.சி.ஜெகன், மன்னாரில் வாழும் திரு.அ.நிசாந்தன்.

மலையகத்தில் பிறந்து வவுனியாவில் வாழ்ந்து விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய உறுப்பினராகத் திகழ்ந்த தமிழ்க்கவி (தமயந்தி), மலையகத்தில் பிறந்து வவுனியாவில் வாழும் திரு.கிரா.சுப்பிரமணியம்,

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தற்பொழுது நெடுங்கேணியில் வாழும் குழு மருதன் (சி.தெய்வேந்திரம் பிள்ளை) வவுனியாவில் வாழும் திரு.கி.உதயகுமார், அமரர்.பொன்.சந்திரசேகர், திரு.வே.முல்லைத்தீபன்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் பிறந்து மட்டக்களப்பில் வாழும் திரு.கிரா.சிவலிங்கம், யாழ் மாவட்டத்தில் பிறந்து வவுனியாவில் வாழ்ந்து மறைந்த திரு.ந.செல்லையா.

வவுனியா மாவட்டத்தில் பிறந்து வாழ்ந்து மறைந்த திரு.பொன்.தில்லையம்பலம், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து இம் மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த வித் துவான் வ.செல்லையா, கலாநிதி பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், கலைமாமணி பொன்.தெய்வேந்திரம், வட்டுரீக் கவிஞர் கதிர் சரவணபவன், கலாபூஷணம் பே.செபமாலை, திரு.எஸ் போஸ்

தொழில் நிமித்தமும் இடப்பெயர்வின் நிமித்தமும் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து சென்ற யாழ்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு.கி.முருகையன், திரு.கி.சிவானந்தன், பண்டிதர் வீரகத்தி, திரு.மயிலங்கூடல் நடராஜன், திக்கவயல் சி.தர்மகுலசிங்கம், கலாநிதி.க.நாகேஸ்வரன், அரியாலையூர் சி.சிவதாசன், திரு.நீரோல்குமார், கிளிநொச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் பா.தீலீபன் ஆகியோரும்.

நூல்கள் எவற்றையும் வெளியிடாத போதும் இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து இந்த மண்ணை இலக்கியத்தால்

வளப்படுத்தி வேறு மாவட்டத்தில் வாழும் திரு. அன்ரன் மனோகரன், இந்தியாவில் வாழும் திரு. ஸ்ரீராம் விக்னேஸ்வர் (கண்ணன்) ஆகியோரும் மறக்க முடியாதவர்கள்.

இந்த மண்ணில் பிறந்து தற்போது வெளிநாட்டில் வாழும் வவுனியன் சுரேஷ், செட்டிகுளம் திரு. பசுந்திராசா சசி இந்த மண்ணில் சில காலம் வாழ்ந்து தற்போது வெளிநாட்டில் வாழும் யாழ் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. த. விஜயசேகர், திரு. ப. முரளிதரன், திரு. நயினை ஆனந்தன், திரு. சுப்ரம் சுரேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

வவுனியாவில் பல பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன.. பல சஞ்சிகைகள் வெளிவருகின்றன. பல மலர்கள் வெளிவருகின்றன. பல எழுத்தாளர்கள் படைப்பாளிகள் உருவாகுகிறார்கள்.

அந்த வகையில் நூல்கள் எவற்றையும் வெளியிடாத போதும் என் நினைவில் முந்துகின்ற சில படைப்பாளிகளை இங்கு பட்டியலிடுகின்றேன். இது முழுமையல்ல.

கவிஞர் முத்து சீவலிங்கம், ஜனாப் அப்துல் சமட், திருமதி. த. நிறைமதி, ஜனாப் ஆப்தின், திருமதி. ஜி. கணேசலிங்கம், ஜனாப் ராஜித், திருமதி. விஜயலக்ஷ்மி கிராஜமனோகர், திரு. மாணிக்கம், ஜெகன். திரு. மணிபுரம் சீவா, பம்பைமடு திரு. நா. தியாகராசா, திரு. கு. சிதம்பரநாதன், திரு. சு. விஜயச்சந்திரன், திரு. கு. இளங்குமரன், அமரர். கயல்வண்ணன், திரு. த. பிரதாபன், செ. மகேந்திரன், திருமதி. மைதிலி தயாபரன், திரு. அம்பிபற்குணன், திரு. சி. ஏ. கிராமல்வாமி, திரு. கே. ஆர். ரஜீபன் ஆகியோரை இவ்வகையில் குறிப்பிடலாம்.

கலாபூஷணம் நவபால கோபால் அவர்கள் இம் மாவட்டத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே கவிதை நூலொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அருட்கலை வாரிதி. ஸ்தபதி சு. சண்முகவடிவேல் அவர்கள் கருங்கற் சிற்பத்துறை வல்லுனர். அத்தோடு இலக்கியப் படைப்பாளியும் ஆவார்.

பேராசிரியர். பொ. பூலோகசீங்கம் அவர்கள் (தமிழ்த்துறை) இந்த மாவட்டத்தின் செட்டிகுளம் பிரிவைச்

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

சேர்ந்தவர். அதோடு திரு.வ.சு.இராசஜயனார் என்ற தமிழறிஞர் இந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது பெருமைக்குரிய செய்தியே.

இந்த அடிப்படையில் ஆராயும் போது இன்று வவுனியாவில் பல நூல்கள் வெளிவருகின்றன. பல துறைசார்ந்த படைப்பாளிகள் படைக்கின்றார்கள்.

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் நூல்கள் வெளியிட்ட படைப்பாளிகளான செல்வி.காயத்திரி, ஜனாப் M.Y.கிமாம்டன், திரு தங்கவடிவேல், செல்வி.சீவதர்சினி, செல்வி.பிரியா, செல்வி.கி.சசிதனா, திரு.ம.கமலதாஸ் திரு.ச.ரமேஸ், செல்வி.சூ.கூசானி முதலியோரையும் சேர்க்கலாம்.

இன்னும் விரிவாக எழுத நேரும் போது தற்போது தவற விடப்பட்டவர்கள் இருப்பின், அவர்களைப் பற்றியும் அடுத்த கட்டத்தில் ஆராய்வேன்.

எனவே வவுனியா மாவட்டம் படைப்புத் துறையில் வளர்ச்சி பெற்ற மாவட்டமாகக் கருதப்படத்தக்கது என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும்.

வவுனியா இலக்கிய வட்டம், முத்தமிழ்க்கலா மன்றம், என்பவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக 70 களின் பிற்பகுதியில் இருந்து 90 களின் நடுப்பகுதி வரை இயங்கின.

வள்ளுவர் கலை இலக்கியக் கழகம் 90 களில் சில வருடங்கள் இயங்கியது. கலைவாணி கலைக்கழகம் 90 களில் சில ஆண்டுகள் இயங்கியது.

1997^{ல்} வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு சிறப்பாக இயங்கி வருகிறது.

இதை விட வவுனியா முத்தமிழ்ச் சங்கம், வவுனியா தமிழ்ச் சங்கம், இஸ்லாமிய இலக்கிய வட்டம், தமிழ் மாமன்றம் முதலான இலக்கிய அமைப்புகள் இயங்குகின்றன.

இன்னும், தமிழ்த் திரைக் கலை மன்றம், தாய்மொழி வளர்ச்சி மன்றம், என்பவை வடமாகாண அமைச்சில் பதிவு செய்யப்பட்டு இயங்கி வருகின்றன.

நாட்டியம்

வவுனியா மாவட்டத்தில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதாகக் கருதத் தக்க ஒரு கலைத் துறை பரத நாட்டியத் துறை எனலாம்.

1960 - 1970 காலப்பகுதியிலும், அதற்கு முன்பும் நடன ஆசிரியர்கள் யாரும் வவுனியா மாவட்டத்தில் இருந்ததாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

வவுனியா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய அமரர். நா. சண்முகானந்தா அவர்களும், இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயத்தில் தமிழ் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றிய திருமதி அன்றோனியா ஸ்ரீனிவாஸா அவர்களும் 1960 - 1970 காலப் பகுதியில் தமது மாணவர்களுக்கு நடனம் கற்பித்தனர்.

நடனம் பாடத்திட்டமாக அப்போது கற்பிக்கப்படவில்லை. பாடசாலை விழாக் களுக்காகவும், சில பொது நிகழ்ச்சிகளுக்காகவும் கிராமிய நடனங்களை இவர்கள் கற்பித்தனர். வவுனியாவில் பரத நாட்டியத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர்களும் இவர்களே.

யாழ்ப்பாணத்து சுவாரகா அவர்கள் வவுனியா பண்டாரி குளத்தைச் சேர்ந்த திரு. கேதீஸ்வரனைத் திருமணஞ் செய்து 1970 இன் பின் வவுனியாவில் வாழத் தொடங்கினார்.

இவர் பாடசாலை ஆசிரியையாகவும் இருந்தமையால் பாடசாலையின் உள்ளும் வெளியிலும் பல மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்க முடிந்தது.

வட இலங்கைச் சங்கீத சபைப் பரீட்சைகளில் வவுனியா மாணவர்கள் தோற்றுவதற்கும், சித்தியடைவதற்கும் இவரின் வழிகாட்டலே முக்கியமானது.

இவரிடம் கல்வி கற்றவர்களில் முதன் முதலாக மட்டக்களப்பு விபுலானந்த இசை நடனக் கல்லூரிக்குச் சென்று நடனம் பயின்று வந்து தற்போது நடன ஆசிரியையாகப் பணியாற்றும் திருமதி சுவயந்தி வேலுப்பிள்ளை அவர்களை விசேடமாகக் குறிப்பிடலாம்.

திருமதி. துவஷ்யந்தி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பரதஷேஸ்திரம் என்ற பெயரில் நாட்டியப் பள்ளி ஒன்றை நடாத்தி வருகிறார். இவர் தனது மாணவி ஒருவரை அரங்கேற்றம் செய்வித்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வவுனியா குடியிருப்பைச் சேர்ந்த திரு. பாலசேகரம் என்பவரைத் திருமணஞ் செய்து வவுனியாவில் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த திருமதி. துவாரகா பாலசேகரம் அவர்களும் திருமதி துவாரகா கேதீஸ்வரன் அவர்களின் காலத்தில் வவுனியாவில் நாட்டியப் பள்ளி ஒன்றை நடாத்தி வவுனியாவின் நாட்டிய வளர்ச்சியில் பங்கெடுத்தார்.

திருமதி துவாரகா கேதீஸ்வரன் அவர்களின் மாணவியாகச் சேர்ந்து கொண்டு நாட்டியப்பணி செய்து வரும் திருமதி. சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்கள் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தவர்.

வவுனியாவின் பரத நாட்டிய வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் இவர். இவரின் மாணவர்கள் பலர் வவுனியாவில் நாட்டியப் பள்ளிகளை நடாத்துகிறார்கள்.

வவுனியாவில் நாட்டிய நாடகத்தை முதன் முதல் தயாரித்தவர் திருமதி. துவாரகா கேதீஸ்வரன் அவர்கள்.

ஆனால் நாட்டிய நாடகத்துறையை தேசிய மட்டப் போட்டிகளில் முதற்பரிசு பெறும்வரைக்கும் உயர்த்தியவர் திருமதி. சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்களே.

தமிழ்த் தினப் போட்டி நிகழ்ச்சியில் தேசிய மட்டத்தில், வவுனியா தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயம் இரண்டு தடவைகள் தொடர்ச்சியாக முதற் பரிசு பெறுவதற்கும், இரண்டு தடவைகள் இரண்டாம் பரிசு பெறுவதற்கும் இவரே முக்கிய காரணியாவார்.

2013^{ல்} தேசிய மட்டத்தில் இறம்பைக்குளம் மகளிர் கல்லூரி முதலிடம் பெறவும் இவர் பணியாற்றினார். இவையாவும் எனது பிரதியாகக் கங்கள் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

மற்றும் மாகாண மட்ட, தேசிய மட்டப்போட்டிகளிலும் வவுனியா மாவட்ட நாட்டிய நாடகங்கள் முதற்பரிசைப் பெற்று வவுனியா மாவட்டம் இலங்கையில் முதலிடத்தை வகிக்கின்றது எனப் பெருமையோடு கூறலாம்.

திருமதி துவஷ்யந்தி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் 90 களின் ஆரம்பத்தில் தயாரித்த வன்னிப் பாரம் பரீயம் நாட்டிய நிகழ்ச்சியும், மறைந்த திருமதி. விஜயலக்ஷ்மி ஆசிரியை அவர்கள் தயாரித்து வழங்கிய, (சுவாமி விவேகானந்தர் சிக்காக்கோ சொற்பொழிவு நூறாண்டு நிறைவு விழா - 1993, நிகழ்வில் முக்கியத்துவம் பெற்ற) கிராமிய நடன நிகழ்வும் மறக்க முடியாதவை.

நாட்டிய அரங்கேற்றம்

வவுனியாவில் 13 நாட்டிய அரங்கேற்ற நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் 12 நிகழ்வுகள் வவுனியா மாணவர்களின் முதல் நிகழ்வுகளாகும் . 14 மாணவர்கள் முதல் நிகழ்வாக அரங்கேற்றம் செய்தனர்.

வவுனியா திருமறைக் கலாமன்ற ஆசிரியை திருமதி சூரியகலா அமரநாதன் அவர்களின் மாணவிகள் இருவரின் அரங்கேற்றங்கள் ஒரே நிகழ்வாக நடந்தன.

திருமதி துவஷ்யந்தி வேலுப்பிள்ளை, திருமதி கேசாந்தினி சீவகரன் ஆகியோரின் ஒவ்வொரு மாணவரின் அரங்கேற்றமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. கேசாந்தினியின் மாணவன் செல்வன் கௌசீகன் சந்திரசேகரம்.

திருமதி.கேசாந்தினி சீவகரன், திருமதி சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்களின் மாணவி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் இப்பொழுது இலண்டனில் வாழ்கின்றார்.

ஏனைய 10 மாணவர்களையும் அரங்கேற்றம் செய்தவர் திருமதி.சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்கள்.

13 நிகழ்வுகள் 15 மாணவர்கள் என்ற கணக்கில் 10 மாணவர்களைத் தனது நிருத்திய நிகேதன நுண்கலைக் கல்லூரி மூலம் தானே பயிற்று வித்து அரங்கேற்றத்தை நிகழ்த்திய

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

திருமதி.சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்கள் இந்த மாவட்டத்தின் நாட்டிய வளர்ச்சியில் மிகமிக முக்கியமானவராகக் கருதத் தக்கவர்.

முதல் அரங்கேற்றத்தை நடாத்தியவரும் இவரே. 2013^{ல்} சகோதரிகள் இருவரின் நாட்டிய அரங்கேற்றத்தையும் செய்தார். **நாட்டிய மன்றங்கள்**

வவுனியாவில் தற்பொழுது, **நிருத்திய நிகேதன நுண்கலைக் கல்லூரி, பரதஷேஸ்திரம், நிருத்திய நிகேதனம், நிருத்திய ஸ்ருதி நாட்டியக் கலாலயம், சிதம்பரஸ்வரம் நடனாலயம் ஆகிய நாட்டியக் கலாமன்றங்கள் பாராட்டத்தக்க வகையில் இயங்குகின்றன.**

திரு மறைக் கலாமன்றம், நிருத்திய கலாஷேஸ்திரம், நிருத்திய கலாலயம், சின்பா நிருத்திய நிகேதன நடன அளிக்கைக் கலையகம் என்பவை இயங்குவதில்லை.

திரு மறைக் கலாமன்றம் வேறு கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் காட்டுகிறது.

நிருத்திய நிகேதனம் **திரு.அ.சுயேந்திரா** அவர்களால் நடாத்தப்படுகிறது. வவுனியாவில் அரங்கேற்றம் செய்த முதல் ஆண்மகன் இவரே. இவர் திருமதி சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்களின் மாணவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிருத்தியஸ்ருதி நாட்டிய கலாலயம் **செல்வி தர்ஷிகா செல்வராஜா** அவர்களால் நடாத்தப்படுகிறது. இவரும் திருமதி சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்களின் மாணவரே.

சிதம்பரஸ்வரம் நடனாலயம் **திரு.நா.செந்தூர் செல்வன்** அவர்களால் நடாத்தப்படுகிறது. இவரும் திருமதி சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்களின் மாணவரே.

வவுனியாவில் முதல் நாட்டிய அரங்கேற்றம் செய்தவர். **செல்வி.பிரதீபா கிராமஸ்வாமி.** இவரை அரங்கேற்றியவர் திருமதி சூரியயாழினி வீரசிங்கம் அவர்கள்.

திரு.நா.செந்தூர்ச் செல்வன், திரு.அ.சுயேந்திரா ஆகியோரின் பங்களிப்பினால் பல ஆண்பிள்ளைகளும் நடனம் பயில்கின்றனர்.

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர் திருமதி. கிருபாகரியோகராஜா உள்ளிட்ட பல நடன ஆசிரியைகள் வவுனியாவின் நடனத் துறைக்கு அரிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர்.

பல வகையிலும் இத் துறை வவுனியாவில் வளர்ச்சியடைந்த துறையாகவே காணப்படுகிறது. விரிவஞ்சி நிறுத்துகிறேன்.

குறும்படம்

யாழ்தேவி என்ற குறும்படமே வவுனியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட முதலாவது குறும்படமாகும். இதனை வவுனியா நகரசபை தயாரித்தது. கதை, வசனம் என்னால் (அகாங்கன்) எழுதப்பட்டது. படப்பிடிப்பு திரு.புவனேஸ்வரன் (பொனெக்ஸ்). இயக்கம் படத்தொகுப்பு திரு.அருணா செல்லத்துரை. (1994)

இதன் பின் 1995, 1996^{ல்} கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், கலாநிதி குழந்தை, ம.சண்முகலிங்கத்தின் உறவுகள், தாயுமாய் நாயுமானார். ஆகிய இரு நாடகங்களை இயக்கி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாக கலை கலாச்சார மன்றத்தின் சார்பில் தயாரித்தார்.

செஞ்சோற்றுக் கடன் என்ற எனது (அகாங்கன்) இதிகாச நாடகம், திரு.ச.புபாலசிங்கம் (உதவிப்பணிப்பாளர் ஆங்கிலம்) அவர்களின் மொழி பெயர்ப்பில் ஆங்கிலக் குறும்படமாக GRATITUDE என்ற பெயரில் திரு.கிருஷ்ணகுமாரினால் இயக்கி தயாரிக்கப்பட்டது (2005)

ஏக்கம் என்ற குறும்படம் வடமாகாண கல்வி அமைச்சின் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டது. (2007). வடமாகாணம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டதன் பின் நடந்த முதலாவது மாகாண இலக்கிய விழாவில் வவுனியாவில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது.

இதன் மூலக் கதை, வசனம், பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களப்பணிப்பாளர் திருமதி.என். ஸ்ரீதேவி அவர்களுடையது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

சில பொருத்தமான மாற்றங்களோடு திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள் இதனை இயக்கினார். உதவி இயக்குனர் திரு.மாணிக்கம் ஜெகன். இசை திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன் படப்பிடிப்பு படத் தொகுப்பு திரு.புவனேஸ்வரன் (பொனெக்ஸ்)

இதன் பாடல்களை நானும் திரு.மாணிக்கம் ஜெகனும் எழுதியிருந்தோம். பாடியவர் திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன். (2007)

படிப்பு (2008) என்ற குறும்படம் பொன் மீடியா கலையகத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டது. கதை, வசனம், பாடல், ஒளிப்பதிவு, படத் தொகுப்பு, இயக்கம் யாவும் திரு.சுபாஸ்சீங்கம் (சுபாஸ்), இசை திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன். பாடியவர் திரு.கந்தப்பு ஜெயருபன்.

இது வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் நடாத்திய மாகாண மட்டக் குறும்படப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது.

இவரது கதை, வசனம், ஒளிப்பதிவு, படத் தொகுப்பு இயக்கத்தில் வெளிநாடு என்ற குறும்படமும் வெளிவந்தது.

அத்தோடு இவரது ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்போடு வவுனியா விபுலானந்தாக் கல்லூரியின் விபுலம் அரங்கியற் கலைக்கழகத்தினால், திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள் இயக்கிய உயிர்ப்பு என்ற மேடை நாடகம் குறும்படமாக தயாரிக்கப்பட்டது (2008).

வவுனியா விபுலானந்தாக் கல்லூரியின் விபுலம் அரங்கியற் கலைக்கழகத்தினால் திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேளின் கதை, வசனம், இயக்கத்தில் பள்ளிக்கூடம் (2009) என்னும் குறும்படம் தயாரிக்கப்பட்டது.

உதவி இயக்குனர் திரு.மாணிக்கம் ஜெகன் பாடல், ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, திரு.த.பிரதாபன். இசை திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன். பாடியோர் திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன், செல்வீ.கந்தப்பு ஜெயப்பிரதா.

இக் குறும்படம் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 2009 இற்கான சிறந்த குறும்பட தமிழியல் விருதைப் பெற்றது.

கிண்டன் விம்பம் திரைப்பட நிறுவனத்தின் 2009 ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த குழந்தை நட்சத்திர விருதினை இப்படத்தில் நடித்த மாணவி செல்வி.பிரான்சீஸ் சன்சீகா பெற்றார்.

திரு.சு.வரதகுமாரின் கதை, வசனம், இயக்கத்தில், திரு.சுபால் சிங்கத்தின் ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பில் காப்பு என்ற குறும்படம் வெளிவந்தது (2009). இசை திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன், பாடல் திரு.த.பிரதாபன், பாடியோர் திரு.கந்தப்பு ஜெயரூபன், செல்வி.கந்தப்பு ஜெயப்பிரதா.

ஈ.சி.கிரீயேசன்ஸ் தயாரிப்பில் திரு.ஈ.சி.சந்திராஜின் ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, இயக்கத்தில் சிட்டு (2009) வெளிவந்தது. இசை, கதை, வசனம், பாடல்கள், திரு.சாள்ஸ் சுவர்முத்து. பாடியோர் செல்வி.பிரேம், திரு.சாள்ஸ் சுவர் முத்து.

எழுத்தாளர் வவுனியூர் கிரா.உதயணன் அவர்களின் நிதி உதவியில். அவரின் பெற்றோர்களான வவுனியா குடியிருப்பு ஸ்ரீ கிராம கிருஷ்ணா கமலநாயகி நினைவாக வவுனியா கலை கிளக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் மேற்பார்வையில், வவுனியா கலை கிளக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்திற்காக, கலை நிலா கலாமன்றத்தினரால் ஏடு (2010) என்ற குறும்படம் தயாரிக்கப்பட்டது.

கதை, வசனம், பாடல், திரு.த.தவயோகன். ஒளிப்பதிவு திரு.ப.குமார். படத்தொகுப்பு, இசை, பாடியவர் திரு.பா.கேதீஸ்வரன். இயக்கம் திரு.சு.வினோத்.

இக் குறும்படம் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் சிறந்த குறும்படத்திற்கான தமிழியல் விருதைப் பெற்றது(2010).

அம்மா (2012) என்ற குறும்படம் வவுனியா திரு மறைக் கலா மன்றத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டது.

கதை வசனம், பாடல், ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, இயக்கம் திரு.த.பிரதாபன். இசை திரு.கந்தப்பு ஜெயந்தன். பாடியவர் திரு.கந்தப்பு ஜெயரூபன். தயாரிப்பு திரு.பா.பாலேந்திரன் (ஒன்லைன் அச்சகம் வவுனியா)

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

இவற்றை விட எதிர்பார்ப்பு, அந்த நிலா, ஒடிந்த சிறகுகள், கருகத் திருவுளமோ, உறங்கிய உறவுக்காக, அன்புக் கரங்கள், பார்வைகள் வர்நு முந்லுகி கிருள், பிச்சைப்பாத்திரம், நாளை, The shot, யார்? ஏன்? எப்படி?, நம்ம ஊரு, கொல்லாதே, நாளை உலகம் எனப் பல குறும்படங்கள் வவுனியாவில் வெளிவந்துள்ளன.

வடமாகாணப் பண்பாட்டிலுவல்கள் திணைக்களம் மாகாண மட்டக் குறும்படப் போட்டியை வவுனியாவில் முதல் தடவை நடாத்தியபோது.

முதலாவது இடத்தை வவுனியா இறம்பைக்குளம் திரு.சாள்ஸ் சவரிமுத்து தயார்த்த The key படம் பெற்றது. வவுனியா தோணிக்கல் திரு.சு.வினோத் தயாரித்த கிருள் இரண்டாமிடத்தை பெற்றது. வவுனியா கரப்பங்காடு திரு.சி.எழில்வேந்தன் தயாரித்த பிச்சைப் பாத்திரம் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றது. இப் போட்டியில் ஒன்பது இடங்களை வவுனியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட குறும்படங்கள் பெற்றன.

வவுனியா மாவட்டம் குறும்படத் துறையில் வளர்ச்சி பெற்ற மாவட்டமாகக் கருதத் தக்கது. பல திறமை சாலிகள் இத்துறையில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

நாடகம்

வவுனியாவில் நாடகத் துறை பெருமளவில் வளர்ச்சியடையவில்லை என்றே சொல்லலாம். சிறந்த நாடக நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் மேடை நாடக அளிக்கை போதாது என்றே எண்ணுகின்றேன்.

எனது நான்கு நாடக நூல்களும், ஒரு நாட்டிய நாடக நூலும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் முன்று நாடக நூல்களும், ஒரு நாட்டிய நாடக நூலும் தேசிய சாகித்திய மண்டலப்பரிசு, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண நூற்பரிசு, வடமாகாண நூற்பரிசு, மற்றும் தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றப் பரிசு, தமிழியல் பரிசு, யாழ் இலக்கிய வட்ட இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசு, எனப் பல பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன.

கலாநீதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், திரு. அருணா செல்லத்துரை, திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள், திரு.முத்துகிராதா கிருஷ்ணன் ஆகியோரின் நாடக நூல்களும், தேசிய சாகித்திய மண்டல, மாகாணநூற் பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தினப் போட்டியில் வவுனியா விபுலானந்தாக் கல்லூரி மூன்று தடவைகள் பரிசு பெற்றிருக்கின்றது.

திரு.கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள் இயக்கித் தயாரித்த ஒரு சமூக நாடகமும், ஒரு இலக்கிய நாடகமும், அடுத்தடுத்து முதற்பரிசைப் பெற்றுள்ளன. ஒரு இலக்கிய நாடகம் இரண்டாம் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

சீலம்பின் பரல்கள், அசோகவனம், ஆகிய முதலாம், இரண்டாம் பரிசுகளைத் தேசிய மட்டத் தமிழ்த் தினப் போட்டியில் பெற்ற நாடகங்களை எழுதியவன் நான் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது.

கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இத்தகைய போட்டிகளிலும் தேசிய மட்ட வேறு போட்டிகளிலும் வவுனியா மாவட்டம் சாதனை படைத்துள்ளது.

இதற்கு முன் இறம்பைக்குளம் மகளிர்கல்லூரி, ஓமந்தை மகா வித்தியாலயம் ஆகியவை தேசிய மட்டத் தமிழ்த் தினப் போட்டிகளில் முதலாவது பரிசு உட்பட பரிசுகள் பெற்றிருக்கின்றன.

தரமான நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் இம் மண்ணில் வாழ்கின்ற போதும் பொதுமக்களின் பார்வைக்கான சிறந்த நாடகங்களை மேடையேற்ற முடியாமல் இருப்பது வருந்தத் தக்கதே.

திரு.சச்சா செல்வராஜா, திரு.உடுவை எஸ்.தில்லை நடராஜா, திரு.ரஜனிகாந், திரு.தேவதாஸ், திரு.செ.பரராசசேகரம் முதலான பலர் 1970 இற்கு முந்திய பிந்திய காலகட்டங்களில் நாடகங்களை வழங்கியுள்ளனர். குறிப்பாக வவுனியா இறம்பைக்குளம் கிறிஸ்தவத் தேவாலயம் இத்துறையில் பெரும்பங் காற்றியிருக்கிறது.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

பாடசாலை மட்டத்தில் திருமதி. அன்றோனியா ஸ்ரீனிவாஸ் லோஸ் ஆசிரியை, திரு. முத்து கிராதாகிருஷ்ணன், திரு. கு. மகிழ்ச்சீகரன், திரு. வீந்தன், திரு. க. சுவர்ணராஜா, திருமதி. சீவரதி, செல்வி. பா. கஜரதி, திரு. கந்தையா ஸ்ரீகந்தவேள், திரு. சுப்பிரமணியம், திரு. கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், திரு. சு. பூபாலசிங்கம், திரு. P.A.C. ஆனந்தராஜா, திரு. தர்மானந்தசீவம், திரு. ந. தவயோகன், திரு. எம். பி. நடராஜா, திரு. சூ. அய்யர், திரு. மலரவன் ஆகியோருடன் என்னையும் இப்பட்டியலில் இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

விரிவாக ஆராயும் போது இன்னும் பலர் இந்தப் பட்டியலில் வர வாய்ப்பிருக்கிறது. திரு. ச. வினோத், திரு. த. தவயோகன், திரு. மாணிக்கம் ஜெகன், திரு. ச. வரதகுமார், திரு. எம். சூசைதாசன், திரு. சூ. கிளங்குமரன், திரு. அ. சத்தியானந்தம், திரு. பா. பாலேந்திரன், திரு. பொ. சத்தியநாதன், திரு. கி. யோகராசா, திரு. சூ. கணவன், திரு. ஸ்ரீரங்கநாதன் எனப் பலர் நினைவுக்கு முந்துகிறார்கள்.

திருமறைக் கலாமன்றம், கலைத் தொடர்புமையம், அரங்காலயா, சீத்திவிநாயகர் கலை மன்றம், வவுனியா கலை கிலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம், திருவள்ளூர் நாடக கலாமன்றம், ரஜோஸ்ரீநாடக மன்றம், அரங்க செயற்பாட்டுக் குழு, விபுலம் அரங்கியற் கலைக்கழகம், கலை நிலா கலைக் கழகம், மனோலயா கலைக்கழகம், சண்முகலிங்கன் கல்வியியல் அரங்கு எனப் பல மன்றங்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டு உழைத்தன. உழைக்கின்றன.

இசைத்துறை

வவுனியாவில் போதிய வளர்ச்சி காணாத துறையாக இசைத்துறையையும் குறிப்பிடலாம். தரமான பல கலைஞர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் மக்கள் மத்தியில் இன்னும் சாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

முத்த இசையாசிரியை, பாடகி, இசையமைப்பாளர் திருமதி தேவமனோகரி நாகேஸ்பரன், திருமதி வதனி ஸ்ரீதரன், செல்வி அருந்ததி சீவக்கொழுந்து முதலான கர்னாடக சங்கீதக் கலைஞர்களும், சக்தி சுப்பர் ஸ்டார் இசை இளவரசனாக முடி சூட்டப்பட்ட திரு. கந்தப்ப ஜெயந்தன் முதலான இளங்கலைஞர்கள் பலரும் வாழுகின்றனர்.

நல்ல இசை அமைப்பில் நல்ல பாடல்கள் வெளிவருகின்றன. குறிப்பாக, குறும்படங்களில் வரும் பாடல்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. தனியான இறுவட்டுக்களும் வெளிவருகின்றன. இருப்பினும் இன்னும் போதாது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

ராகல் வரம் இசைக்குழு, தாளம் இசைக்குழு, ஸ்ரீஸ்கந்தராசா இசைக்குழு, சங்கீர்த்தனா இசைக்குழு, ரீதம்ஸ் இசைக்குழு, கீர்த்தனா கானசபா, கீர்த்தனாலயா இசைக் கூடம். எனப் பல இசைக்குழுக்கள் இயங்குகின்றன. பல பாடலாசிரியர்கள், பாடகர்கள் இசையமைப்பாளர்கள் உருவாகியிருக்கின்றனர்.

யாழ் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாக கலை இலக்கிய மன்றம் வன்னி ஒடை, வன்னி அருவி என்ற இரண்டு புத்தாக்கப் பாடல் ஒலி நாடாக்களை வெளியிட்டிருக்கிறது. இவையே வவுனியாவில் முதன் முதல் வெளிவந்த இசை ஒலி நாடாக்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து வன்னி ஊற்று Train என்ற இரு ஒலி நாடாக்களை வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் வெளியிட்டுள்ளது.

இந்த நான்கு வெளியீடுகளிலும் கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் முக்கிய பங்காற்றினார்.

இசையமைப்புத் துறையில் திரு. சோ. ஜெயச்சந்திரா சாதிக்க முனைந்தார். சிறகுகள் என்ற ஒலி நாடாவையும் அவர் வெளியிட்டார்.

மேடைகளில் பாடி பெரும் பாராட்டைப் பெற்றவர், மூத்த கலைஞர் கலாபூஷணம் இ.சிவசோதி. இவர் ஈழத்துச் செளந்தரராஜன் என அழைக்கப்பட்டார்.

கலாபூஷணம். இ. சிவசோதி அவர்கள் இலங்கை வானொலிக் கலைஞராக பலபாடல்களைப் பாடினார். பாடல்களையும் எழுதினார்.

வன்னிப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

வானொலிக்கு பாடல் எழுதிய வவுனியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முதல்வர் இவரே. வானொலியில் பாடிய இம் மாவட்ட முதல்வரும் இவரே.

திலக நாயகம் போல் பல வகையிலும் இம் மண்ணின் இசைத்துறையில் பங்காற்றினார். முழுக்கம் முருகப்பா பல மேடைகளில் முழங்கினார். கலாபூஷணம் க. கனகேஸ்வரன் பல மேடைகளில் பாடினார்.

திலக நாயகம் போல் அவர்களும் பல பாடல்களை எழுதி வானொலியில் பாடினார். திருமதி பத்தினியம்மா திலகநாயகம் போல் அவர்களும் பல பாடல்கள் எழுதினார்.

இருப்பினும் இசைத்துறை வளர்ச்சி திருப்தி கரமானதாக இல்லை யென்றே சொல்லலாம். ஆற்றலுள்ளவர்கள் இத்துறையை இன்னும் வளர்க்க வேண்டும்.

பிறகுறைகள்

ஏனைய துறை பற்றி விரிவாகச் சொல்ல இடமில்லை. ஆராய வேண்டும். அதனால் சிலரை பெயரளவில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்

கருங்கற் சிற்பம்

- 1) அருட்கலை வாரிதி கலாபூஷணம் ஸ்தபதி
சு.சண்முகவடிவேல்.
- 2) திரு.கந்தையா கனகேஸ்வரன்
மரச்சிற்பம் : திரு.மேகநாதன்
சீமெந்துச் சிற்பம் :- கலாபூஷணம் பொ.கனகரெத்தினம்
கலாபூஷணம் மா. சிவஞானம்
ஊடகத்துறை:- கலாபூஷணம் பொ.மாணிக்கவாசகம்,
அமரர்.தம்பு விவேகராஜா,
திரு.ம.சிவபாதசந்தரம்,
திரு.ந.கபில்நாத்.

நாட்டுக் கூத்து :- திரு.எஸ்.என்.ஜி.நாதன்,
திரு.லம்பேட்,
கலாபூஷணம் ஜி.ஜி.தேவதாசன்,

கலாபூஷணம் ஆ.பத்மநாதன்,
 கலாபூஷணம் செ.குணபாலசிங்கம்,
 அமரர்.அலோசியஸ்,
 அமரர்.சோமசுந்தரம்

கிசை நாடகம் :- கலாபூஷணம் ம.பொ.தாதிரியநாதன்

மிருதங்கம் :- கலாபூஷணம் க. கனகேஸ்வரன்

வயலின் :- கலாபூஷணம் திருமதி விமலலோஜினி
 கனகேஸ்வரன்.

ஓவியம் :- கலாபூஷணம் பொ.பாலேஸ்வரன்
 திரு.சோ.ஸ்ரீராஜ்குமார் (ரவி)

நாதஸ்வரம் :- கலாபூஷணம் S.வீராச்சாமி,
 கலாபூஷணம் S.சண்முகநாதன்

கோலாட்டம் :- கலாபூஷணம் வரிசைமுகம்மது.

செல்வன் ஞானவேல் வசந் கடந்த ஆண்டில் மிருதங்க அரங்கேற்றம் செய்துள்ளார். வவுனியாவில் முதல் மிருதங்க அரங்கேற்றம் இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வவுனியாவின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய ஆரம்ப ஆய்வே இது. நாட்டுக் கூத்து பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். ஏனைய துறைகள் பற்றியும் ஆராயப்பட வேண்டும்.

வவுனியாவின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்ட அத்தனை பேருமே நன்றியுடன் நினைவு கூரத்தக்கவர்கள். இக்கட்டுரையில் சிலரை மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இன்னும் விரிவாக ஆராய்பவர்கள் விடுபட்டுப் போனவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி பணிவுடன் வேண்டுகின்றேன்.

எல்லாக் கலைஞர்களும் படைப்பாளிகளும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாகக் கலை வளர்ப்போம். கலை இலக்கியம் மூலம் மனித நேயத்தை வளர்ப்போம். மனிதப் பண்பை வளர்ப்போம்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க கலை இலக்கியம்! உயர்க! ஒங்குக! வவுனியா மண்!

நன்றி

- 01) திரு ஓ.கே.குணநாதன்
(வவுனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் ஜனவரி 1998)
- 02) திரு.இ.நித்தியானந்தன் மாவட்ட கலாசார
உத்தியோகத்தர், வவுனியா.
- 03) திருமதி.சூரியயாழினி வீரசிங்கம் (ஆசிரிய ஆலோசகர்
- நடனத்துறை தெற்கு வலயம், வவுனியா)
- 04) திரு.பொ.சத்தியநாதன் விரிவுரையாளர் வவுனியா தேசிய
கல்வியியற் கல்லூரி (வவுனியா மாவட்டக் கவிதை
வளர்ச்சி, வடமாகாண தமிழ் இலக்கியத்தின்
செல்நெறிகள் நூல் - 2013)
- 05) மேற்குறித்த நூலில், வவுனியா மாவட்ட புனைகதை
வளர்ச்சி. திரு.ந.பார்த்திபன் விரிவுரையாளர்,
வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.
- 06) மேற்குறித்த நூலில், வவுனியா மாவட்ட
நாடக வளர்ச்சி திரு.துரைராசா இளங்குமரன்
விரிவுரையாளர் வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.
- 07) மேற்குறித்த நூலில் வவுனியா மாவட்டத்தில் குழம்பட
வளர்ச்சி கலாநிதி அகலங்கன்.
- 08) சலங்கை ஒலி வவுனியா நிருத்திய நிகேதன
நுண்கலைக்கல்லூரி வெளியீடு.
- 09) திரு.ச.அருள்மொழிவேந்தன் ஆய்வுக் கட்டுரை 1990ம்
ஆண்டுக்குப் பின்னரான வவுனியா மாவட்ட தமிழ்க்
கவிதை வளர்ச்சி ஒரு மதிப்பு.
- 10) திரு.சு.ஜெயச்சந்திரன்.

வண்ணப்பிரதேச வயற்பண்பாடு

கலாநீதி அகலாங்கன்

வவுனியா, பம்பைமடு பிரதேசத்தி
பிறந்து வளர்ந்த திரு.நாகலிங்கம் தர்மராஜ
அவர்கள் சிறந்த ஆசிரியராகவும், இலக்கி
வாதியாகவும் விளங்குபவர்.

கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல்
சிறுவர் இலக்கியம், அனைத்து நாட
வகைகள், இசைப் பாடல்கள், ஆய்வு எனப் ப
துறைகளில் திறமையுடையவர்.

அகலாங்கன் என்ற புனைபெய
கொண்டு இலக்கியப்பணி செய்து வரும் இவ
புராண படனம், இலக்கிய, சமயச் சொ
பொழிவுகள் செய்வதிலும் வல்லவர்.

சமய, இலக்கிய, கல்விப் பணிக
மூலம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தவ
மத்தியில் நன்கு அறியப் பட்டவராக விளங்க
கின்றார்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

கொழும்பு

ISBN: 978-955-8715-97-0

9-789558-715970

500/=